

PSD 2

رهنمودهای خدمات پرداخت در اتحادیه اروپا

گاستورالعمل
خدمات پرداخت ۲

مترجم: محمدرهبان

تنظیم: کمیسیون اروپا

بِسْمِ اللَّهِ
الَّذِي
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ

۱۵	دستورالعمل‌ها
۳۸	باب ۱: موضوع، دامنه و تعریف‌ها
۳۹	ماده ۱: موضوع
۳۹	ماده ۲: دامنه
۴۰	ماده ۳: استثناها
۴۱	ماده ۴: تعریف‌ها
۴۶	باب ۲: ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت
۴۷	فصل اول: نهادهای پرداخت
۴۸	ماده ۵: درخواست مجوز
۴۸	بخش ۱: قوانین کلی
۵۰	ماده ۶: کنترل سهامداری
۵۱	ماده ۷: سرمایه اولیه
۵۱	ماده ۸: سرمایه پایه
۵۱	ماده ۹: محاسبه سرمایه پایه
۵۳	ماده ۱۰: الزامات حفاظت
۵۴	ماده ۱۱: اعطای مجوز
۵۴	ماده ۱۲: اطلاع‌رسانی تصمیم
۵۵	ماده ۱۳: لغو مجوز
۵۵	ماده ۱۴: ثبت در کشور عضو مبدأ
۵۶	ماده ۱۵: دفتر ثبت مرجع بانکداری اروپا
۵۶	ماده ۱۶: حفظ مجوز
۵۶	ماده ۱۷: حسابداری و حسابرسی قانونی
۵۷	ماه ۱۸: فعالیت‌ها
۵۸	ماده ۱۹: استفاده از نمایندگان، شعبه‌ها یا نهادهایی که فعالیت‌ها به آن‌ها برون‌سپاری می‌شوند
۵۸	بخش ۲: سایر الزامات
۵۹	ماده ۲۰: مسئولیت
۵۹	ماده ۲۱: ثبت سوابق
۵۹	ماده ۲۲: انتخاب مراجع ذی صلاح
۵۹	بخش ۳: مراجع ذی صلاح و نظارت
۶۰	ماده ۲۳: نظارت
۶۱	ماده ۲۴: رازداری حرفه‌ای
۶۱	ماده ۲۵: حق مراجعه به دادگاه
۶۱	ماده ۲۶: تبادل اطلاعات

۶۱	ماده ۲۷: حل و فصل اختلاف‌ها میان مراجع ذی صلاح کشورهای عضو متفاوت
۶۲	ماده ۲۸: درخواست استفاده از حق فعالیت تجاری و آزادی ارائه خدمات
۶۳	ماده ۲۹: نظارت بر نهادهای پرداختی که از حق فعالیت تجاری و آزادی ارائه خدمات استفاده می‌کنند
۶۴	ماده ۳۰: اقدامات و از جمله اقدامات پیشگیرانه در مورد عدم تطبیق
۶۵	ماده ۳۱: دلایل و ارتباطات
۶۵	ماده ۳۲: شرایط
۶۵	بخش ۴: معافیت
۶۶	ماده ۳۳: ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب
۶۶	ماده ۳۴: اطلاع‌رسانی و اطلاعات
۶۷	فصل ۲: شرایط مشترک
۶۸	ماده ۳۵: دسترسی به سیستم‌های پرداخت
۶۸	ماده ۳۶: دسترسی به حساب‌های موجود نزد نهاد اعتباری
۶۸	ماده ۳۷: ممانعت از ارائه خدمات پرداخت توسط شخصیت‌هایی به‌جز ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و وظیفه اطلاع‌رسانی
۷۰	باب ۳: شفافیت شرایط و الزامات اطلاعاتی برای خدمات پرداخت
۷۱	فصل ۱: قوانین کلی
۷۲	ماده ۳۸: دامنه
۷۲	ماده ۳۹: سایر شرایط موجود در قوانین اتحادیه
۷۲	ماده ۴۰: دریافت هزینه برای اطلاعات
۷۲	ماده ۴۱: مسئولیت اثبات در مورد الزامات اطلاعاتی
۷۳	ماده ۴۲: تقلیل الزامات اطلاعاتی برای ابزارهای پرداخت ویژه مقادیر کم و پول الکترونیکی
۷۴	فصل ۲: تراکنش‌های پرداخت واحد
۷۵	ماده ۴۳: دامنه
۷۵	ماده ۴۴: اطلاعات کلی قبلی
۷۵	ماده ۴۵: اطلاعات و شرایط
۷۶	ماده ۴۷: اطلاعاتی که در صورت وجود خدمات شروع پرداخت باید به ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت ارائه شود
۷۶	ماده ۴۸: اطلاعاتی که بعد از دریافت دستور پرداخت باید به پرداخت‌کننده ارائه شود
۷۷	ماده ۴۹: اطلاعاتی که باید بعد از اجرا به دریافت‌کننده ارائه شود.
۷۸	فصل ۳: چارچوب‌های قرارداد
۷۹	ماده ۵۰: دامنه
۷۹	ماده ۵۱: اطلاعات کلی قبلی
۷۹	ماده ۵۲: اطلاعات و شرایط
۸۰	ماده ۵۳: در دسترس بودن اطلاعات و شرایط چارچوب قرارداد
۸۱	ماده ۵۴: تغییر در شرایط چارچوب قرارداد
۸۱	ماده ۵۵: فسخ
۸۲	ماده ۵۶: اطلاعاتی که باید پیش از اجرای تراکنش‌های پرداخت واحد ارائه شوند
۸۲	ماده ۵۷: اطلاعاتی که باید در مورد تراکنش‌های پرداخت واحد به پرداخت‌کننده ارائه شود.

۸۲ ماده ۵۸: اطلاعاتی که باید در مورد تراکنش‌های پرداخت واحد به دریافت‌کننده ارائه شود.

۸۴ **فصل ۴: شرایط مشترک**

۸۵ ماده ۵۹: ارزش و تبدیل ارز

۸۵ ماده ۶۰: اطلاعات در مورد هزینه‌های اضافه یا کاهش هزینه‌ها

۸۶ باب ۴: حقوق و وظایف در مورد ارائه و استفاده از خدمات پرداخت

۸۷ فصل ۱: شرایط مشترک

۸۸ ماده ۶۱: دامنه

۸۸ ماده ۶۲: هزینه‌های مربوط

۸۹ ماده ۶۳: تقلیل الزامات برای ابزارهای پرداخت ویژه مقادیر کم و پول الکترونیکی

۹۰ فصل ۲: اجازه انجام تراکنش‌های پرداخت

۹۱ ماده ۶۴: رضایت و پس‌گرفتن رضایت

۹۱ ماده ۶۵: تأییدیه در دسترس بودن منابع مالی

۹۲ ماده ۶۶: قوانین دسترسی به حساب پرداخت در مورد خدمات شروع پرداخت

۹۳ ماده ۶۷: قوانین دسترسی و استفاده از اطلاعات حساب پرداخت در مورد خدمات اطلاعات حساب

۹۳ ماده ۶۸: محدودیت‌های استفاده از ابزار پرداخت و دسترسی به حساب‌های پرداخت توسط ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت

۹۴ ماده ۶۹: وظایف کاربر خدمات پرداخت نسبت به ابزارهای پرداخت و اطلاعات کاربری شخصی

۹۵ ماده ۷۰: وظایف ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نسبت به ابزارهای پرداخت

۹۵ ماده ۷۱: اعلام و اصلاح تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه یا اشتباه

۹۵ ماده ۷۲: مستندات مربوط به احراز هویت و اجرای تراکنش‌های پرداخت

۹۶ ماده ۷۳: مسئولیت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در مورد تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه

۹۶ ماده ۷۴: مسئولیت پرداخت‌کننده نسبت به تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه

۹۷ ماده ۷۵: تراکنش‌های پرداختی که در آن‌ها مبلغ تراکنش از پیش معلوم نیست

۹۸ ماده ۷۶: بازپس‌گیری تراکنش‌های پرداخت شروع شده توسط یا از طریق دریافت‌کننده

۹۸ ماده ۷۷: درخواست‌های بازپس‌گیری برای تراکنش‌های پرداخت شروع شده توسط یا از طریق دریافت‌کننده

۹۹ فصل ۳: اجرای تراکنش‌های پرداخت

۱۰۰ ماده ۷۸: دریافت دستورهای پرداخت

۱۰۰ ماده ۷۹: رد دستورهای پرداخت

۱۰۰ بخش ۱: دستورهای پرداخت و مبلغ انتقالی

۱۰۱ ماده ۸۰: برگشت‌ناپذیری دستور پرداخت

۱۰۱ ماده ۸۱: مبالغ انتقالی و مبالغ دریافتی

۱۰۲ ماده ۸۲: دامنه

۱۰۲ ماده ۸۳: تراکنش‌های پرداخت به حساب پرداخت

۱۰۲ ماده ۸۴: حساب پرداخت نداشتن دریافت‌کننده نزد ارائه‌دهنده خدمات پرداخت

۱۰۲ بخش ۲: زمان اجرا و تاریخ مرجع ارزش زمانی

۱۰۳ ماده ۸۵: پول نقد واریزی به حساب پرداخت

۱۰۳ ماده ۸۶: تراکنش‌های پرداخت داخلی

۱۰۳ ماده ۸۷: ثبت عملیاتی و در دسترس قراردادن منابع مالی

۱۰۴	ماده ۸۸: شناسه‌های منحصر به فرد نادرست
۱۰۴	ماده ۸۹: مسئولیت ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت نسبت به اجرانکردن، اجرای ناقص یا دیر تراکنش‌های پرداخت
۱۰۴	بخش ۳: مسئولیت
۱۰۶	ماده ۹۰: مسئولیت در خدمات شروع پرداخت در مورد اجرانکردن یا اجرای ناقص یا با تأخیر تراکنش‌های پرداخت
۱۰۶	ماده ۹۱: غرامت مالی اضافه
۱۰۶	ماده ۹۲: حق رجوع
۱۰۷	ماده ۹۳: شرایط غیرعادی و پیش‌بینی نشده
۱۰۸	فصل ۴: حفاظت از داده
۱۰۹	ماده ۹۴: حفاظت از داده
۱۱۰	فصل ۵: ریسک‌های عملیاتی و امنیتی و احراز هویت
۱۱۱	ماده ۹۵: مدیریت ریسک‌های عملیاتی و امنیتی
۱۱۱	ماده ۹۶: گزارش حادثه
۱۱۲	ماده ۹۷: احراز هویت
۱۱۳	ماده ۹۸: استانداردهای فنی رگولاتوری در مورد احراز هویت و ارتباطات
۱۱۴	فصل ۶: رویه‌های حل اختلاف جایگزین برای حل و فصل اختلاف‌ها
۱۱۵	ماده ۹۹: شکایت‌ها
۱۱۵	ماده ۱۰۰: مراجع ذی صلاح
۱۱۵	بخش ۱: رویه‌های شکایت
۱۱۶	بخش ۲: رویه‌های حل اختلاف جایگزین و جریمه‌ها
۱۱۶	ماده ۱۰۱: حل اختلاف
۱۱۷	ماده ۱۰۲: رویه‌های حل اختلاف جایگزین
۱۱۷	ماده ۱۰۳: جریمه‌ها
۱۱۸	باب ۵: قوانین تفویضی و استانداردهای فنی رگولاتوری
۱۱۹	ماده ۱۰۴: قوانین تفویضی
۱۱۹	ماده ۱۰۵: استفاده از تفویض
۱۱۹	ماده ۱۰۶: وظیفه اطلاع‌رسانی حقوق مصرف‌کنندگان به آن‌ها
۱۲۱	باب ۶: شرایط نهایی
۱۲۲	ماده ۱۰۷: هماهنگی کامل
۱۲۲	ماده ۱۰۸: بند بازبینی
۱۲۲	ماده ۱۰۹: شرایط گذار
۱۲۳	ماده ۱۱۰: اصلاحات دستورالعمل EC/۶۵/۲۰۰۲
۱۲۴	ماده ۱۱۱: اصلاحات دستورالعمل EC/۱۱۰/۲۰۰۹
۱۲۵	ماده ۱۱۲: اصلاحات آیین‌نامه (EU No) ۲۰۱۰/۱۰۹۳
۱۲۶	ماده ۱۱۳: اصلاحات دستورالعمل EU/۳۶/۲۰۱۳
۱۲۶	ماده ۱۱۴: لغو
۱۲۶	ماده ۱۱۵: تدوین قوانین هم‌ارز ملی
۱۲۷	ماده ۱۱۶: اجرایی شدن
۱۲۷	ماده ۱۱۷: مخاطبان

{ دستور العمل ها }

دستورالعمل 2015/2366 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در ۲۵ نوامبر ۲۰۱۵

در مورد خدمات پرداخت در بازار داخلی، اصلاحیه دستورالعمل‌های
2002/65/EC و 2009/110/EC و 2013/36/EU و آیین‌نامه (EU) No 1093/2010
و لغو دستورالعمل 2007/64/EC
(متن مرتبط با منطقه اقتصادی اروپا)

پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا

با در نظر گرفتن پیمان کارکرد اتحادیه اروپا^۱ و به‌طور ویژه ماده ۱۱۴ این پیمان

با در نظر گرفتن پیشنهاد کمیسیون اروپا

بعد از ارسال پیش‌نویس قانون به پارلمان‌های ملی

با در نظر گرفتن نظر بانک مرکزی اروپا^۲

با در نظر گرفتن نظر کمیته اقتصادی و اجتماعی اروپا^۳

با عمل بر اساس رویه قانون‌گذاری عادی^۴

1. Treaty on the Functioning of the European Union

2. OJ C 224, 15.7.2014, p. 1.

3. OJ C 170, 5.6.2014, p. 78.

۴. موضع‌گیری پارلمان اروپا در تاریخ ۸ اکتبر ۲۰۱۵ (که هنوز در ژورنال رسمی اتحادیه اروپا منتشر نشده است) و تصمیم شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۶ نوامبر ۲۰۱۵.

نظر به اینکه:

۱. در سال‌های اخیر پیشرفت چشمگیری در یکپارچه‌سازی پرداخت‌های خرد در اتحادیه اروپا به دست آمده است؛ به‌ویژه در زمینه قوانین اتحادیه در مورد پرداخت‌ها، به صورت مشخص از طریق دستورالعمل 2007/64/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۱، آیین‌نامه 924/2009 (EC) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۲، دستورالعمل 2009/110/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۳ و آیین‌نامه 260/2012 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۴.

دستورالعمل 2011/83/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۵ با تعیین محدودیتی مشخص در مورد توانایی خرده‌فروش‌ها در دریافت هزینه اضافه از مشتریان برای استفاده از یک ابزار پرداخت تعیین شده، چارچوب حقوقی خدمات پرداخت را کامل‌تر کرده است.

۲. چارچوب حقوقی اصلاح شده اتحادیه در مورد خدمات پرداخت با آیین‌نامه 2015/751 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۶ تکمیل شده است. این آیین‌نامه به‌طور ویژه قوانین مربوط به دریافت کارمزدهای مبادله^۷ برای تراکنش‌های مبتنی بر کارت را تصویب می‌کند و می‌خواهد به روند دستیابی به بازاری یکپارچه و کارآمد برای پرداخت‌های مبتنی بر کارت، شتاب بخشد.

۳. دستورالعمل 2007/64/EC در دسامبر ۲۰۰۷ بر مبنای پیشنهاد ارائه شده در دسامبر ۲۰۰۵ کمیسیون تصویب شد. از آن زمان، بازار پرداخت‌های خرد، با رشد سریع تعداد پرداخت‌های الکترونیکی و موبایلی و ظهور انواع خدمات پرداخت جدید در بازار، نوآوری‌های فنی برجسته‌ای را تجربه کرده است که این تحولات چارچوب فعلی را به چالش می‌کشند.

۴. بازبینی چارچوب حقوقی اتحادیه در مورد خدمات پرداخت و به‌ویژه تحلیل اثرگذاری دستورالعمل 2007/64/EC و ارزیابی اوراق سبز^۸ کمیسیون اروپا در تاریخ ۱۱ ژانویه ۲۰۱۲ با عنوان «به‌سوی بازار اروپایی یکپارچه برای پرداخت‌های کارتی، اینترنتی و موبایلی» نشان می‌دهد که این تحولات از لحاظ رگولاتوری، چالش‌های قابل ملاحظه‌ای ایجاد کرده‌اند. حوزه‌های مهمی از بازار پرداخت به‌ویژه پرداخت‌های کارتی، اینترنتی و موبایلی همچنان در کشورهای مختلف اتحادیه اروپا چندپاره هستند. بسیاری از محصولات یا خدمات پرداخت نوآورانه به‌طور کامل یا تا حدود زیادی در دامنه شمول دستورالعمل 2007/64/EC قرار نمی‌گیرند. علاوه بر این دامنه دستورالعمل 2007/64/EC و به‌ویژه عناصر خارج از دامنه آن، از قبیل برخی فعالیت‌های مرتبط با پرداخت، در برخی موارد بیش از حد مبهم، کلی یا منسوخ شده‌اند. با در نظر گرفتن تحولات بازار، این مسئله به عدم قطعیت حقوقی، ریسک‌های امنیتی بالقوه در زنجیره پرداخت و فقدان حفاظت از مصرف‌کننده در برخی حوزه‌ها منجر شده است. این موضوع کاملاً آشکار شده که راه‌اندازی خدمات پرداخت دیجیتال نوآورانه، امن و کاربر پسند همچنین ارائه روش‌های پرداخت کارآمد، راحت و امن به مصرف‌کنندگان و خرده‌فروشان برای ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در اتحادیه اروپا دشوار است. در این زمینه پتانسیل مثبت زیادی وجود دارد که باید پیوسته بررسی شود.

۵. ضروری است بازار داخلی یکپارچه در زمینه پرداخت‌های الکترونیکی امن پیوسته توسعه یابد تا هم از رشد اقتصادی اتحادیه پشتیبانی شود و هم اطمینان حاصل شود که مصرف‌کنندگان، فروشندگان و شرکت‌ها با بهره‌مند شدن از حق انتخاب و شفافیت خدمات پرداخت از تمام مزیت‌های بازار داخلی سود می‌برند.

۶. قوانین جدیدی باید ایجاد شوند تا خلأهای رگولاتوری پر شوند، شفافیت حقوقی بیشتری فراهم شود و از اجرای یکسان چارچوب

۱. دستورالعمل 2007/64/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۳ نوامبر ۲۰۰۷ در مورد خدمات پرداخت در بازار داخلی، اصلاحیه دستورالعمل‌های 2005/60/EC، 2002/65/EC، 97/7/EC و 2006/48/EC و لغو دستورالعمل (OJ L319, 5.12.2007, p. 1) 97/5/EC.

۲. آیین‌نامه 924/2009 (EC) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا. در تاریخ ۱۶ سپتامبر ۲۰۰۹ در مورد پرداخت‌های فرامرزی در جامعه اقتصادی اروپا و لغو آیین‌نامه (OJ L266, 9.10.2009, p. 11) 2001/2560 (EC).
۳. دستورالعمل 2009/110/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۶ سپتامبر ۲۰۰۹ در مورد پذیرش، فعالیت و نظارت احتیاطی کسب و کار نهادهای پول الکترونیکی، اصلاحیه دستورالعمل‌های 2005/60/EC و 2006/48/EC و لغو دستورالعمل (OJ L267, 10.10.2009, p. 7) 2000/46/EC.

۴. آیین‌نامه 260/2012 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۴ مارس ۲۰۱۲ که الزامات فنی و کسب و کاری انتقال اعتبار و دایرکت دبیت در اروپا را تعیین می‌کند و آیین‌نامه 924/2009 (EC) را اصلاح می‌کند (OJ L94, 30.3.2012, p. 22).

۵. دستورالعمل 2011/83/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۵ اکتبر ۲۰۱۱ در مورد حقوق مصرف‌کننده، اصلاحیه دستورالعمل 93/13/EEC شورای اتحادیه اروپا و دستورالعمل 1999/44/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا و لغو دستورالعمل 85/577/EEC شورای اتحادیه اروپا و دستورالعمل 97/7/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا (OJ L304, 22.11.2011, p. 64).

۶. آیین‌نامه 2015/751 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۹ آوریل ۲۰۱۵ در مورد کارمزدهای مبادله برای تراکنش‌های پرداخت مبتنی بر کارت (OJ L123, 19.5.2015, p. 1).

7. interchange fees

8. Green Paper

قانون گذاری در سراسر اتحادیه اطمینان حاصل شود. شرایط فعالیت برابر برای نقش آفرینان موجود و جدید بازار باید تضمین شود تا ابزارهای پرداخت جدید امکان رسیدن به بازار گسترده تر را داشته باشند و استفاده از این خدمات پرداخت، در سراسر اتحادیه اروپا با سطح بالایی از حفاظت از مصرف کننده همراه شود. این اقدام باید بهره‌وری‌هایی را در سیستم پرداخت ایجاد کند و به حق انتخاب و شفافیت بیشتر در خدمات پرداخت منجر شود و هم‌زمان اعتماد مصرف کنندگان را در بازار هماهنگ پرداخت تقویت کند.

۷. در سال‌های اخیر ریسک‌های امنیتی مربوط به پرداخت‌های الکترونیکی افزایش یافته است. دلیل این اتفاق افزایش پیچیدگی فنی و حجم در حال افزایش پرداخت‌های الکترونیکی در سراسر جهان و ظهور انواع جدیدی از خدمات پرداخت است. خدمات پرداخت امن و ایمن یکی از شروط حیاتی برای داشتن بازار خدمات پرداخت کارآمد است. بنابراین، باید تدابیر حفاظتی کافی برای کاربران وجود داشته باشد. خدمات پرداخت برای انجام فعالیت‌های اقتصادی و اجتماعی حیاتی ضروری‌اند.

۸. شرایط این دستورالعمل در مورد الزامات شفافیت و اطلاعات برای ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و در مورد حقوق و وظایفشان در زمینه ارائه و استفاده از خدمات پرداخت باید در موارد مناسب شامل تراکنش‌هایی شود که در آن‌ها یکی از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت خارج از منطقه اقتصادی اروپا (EEA) قرار دارد تا از رویکردهای ناهمگون برای مصرف کنندگان در کشورهای عضو جلوگیری شود. این شرایط در موارد مناسب باید شامل تراکنش همه ارزهای رسمی میان ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مستقر در منطقه اقتصادی اروپا شود.

۹. رمیتنس پول خدمت پرداختی ساده‌ای است و در آن معمولاً پول نقد از پرداخت کننده به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت داده می‌شود و ارائه‌دهنده پول را از طریق شبکه ارتباطی به دریافت کننده یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دیگری می‌فرستد که به نیابت از دریافت کننده عمل می‌کند. در برخی کشورهای عضو اتحادیه اروپا سوپرمارکت‌ها و پذیرندگان، خدمت مشابهی به مردم ارائه می‌دهند که به آن‌ها امکان پرداخت قبوض و سایر صورت حساب‌های تکرار شونده خانوار را می‌دهد. با این خدمات پرداخت صورت حساب، باید به عنوان رمیتنس پول برخورد شود، مگر اینکه مراجع ذی صلاح آن فعالیت را تحت پوشش خدمت پرداخت دیگری بدانند.

۱۰. این دستورالعمل تعریف بی طرفانه‌ای از پذیرش تراکنش‌های پرداخت ارائه می‌دهد تا علاوه بر مدل‌های مرسوم پذیرش که حول استفاده از کارت‌های پرداخت تعریف شده‌اند، شامل مدل‌های کسب و کار متفاوتی شود؛ از جمله مدل‌هایی که در آن‌ها بیش از یک پذیرنده وجود دارد. این تعریف باید اطمینان حاصل کند در مواردی که فعالیت‌های مشابه با پذیرش تراکنش‌های کارتی است، صرف نظر از ابزار پرداخت مورد استفاده، به همان صورت از پذیرندگان حفاظت می‌شود. خدمات فنی ارائه شده به ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مثل پردازش و ذخیره سازی داده‌ها یا مدیریت پایانه‌ها را نباید پذیرش در نظر گرفت. علاوه بر این، برخی مدل‌های پذیرش امکان انتقال واقعی منابع از پذیرنده به دریافت کننده را فراهم نمی‌کنند؛ زیرا طرفین ممکن است بر سر روش‌های تسویه دیگری به توافق رسیده باشند.

۱۱. کشورهای عضو مستثنی شدن از دامنه شمول «دستورالعمل 2007/64/EC» تراکنش‌های پرداخت از طریق نماینده تجاری به نیابت از پرداخت کننده و دریافت کننده را بسیار متفاوت اجرا می‌کنند. برخی کشورهای عضو به گروهی از پلتفرم‌های تجارت الکترونیکی اجازه می‌دهند به عنوان واسطه، به نیابت از هر دو طرف خریدار و فروشنده عمل کنند. در چنین شرایطی در خرید و فروش کالاها یا خدمات مابه‌التفاوتی واقعی وجود ندارد که طرف‌ها در مورد آن مذاکره کنند یا به توافق برسند. چنین کاربستی برای این استثنا فراتر از دامنه تعیین شده در این دستورالعمل است و می‌تواند ریسک مصرف کنندگان را افزایش دهد؛ چرا که این ارائه‌دهندگان از دامنه حفاظت چارچوب حقوقی بیرون می‌مانند. تفاوت در شیوه‌های کاربست این استثنا، شرایط رقابت در بازار پرداخت را هم مخدوش می‌کند. برای رسیدگی به این نگرانی‌ها، این استثنا باید زمانی اعمال شود که نمایندگان فقط به نیابت از پرداخت کننده یا فقط به نیابت از دریافت کننده و صرف نظر از اینکه منابع مالی مشتری در اختیارشان است یا خیر، عمل می‌کنند. وقتی نمایندگان هم به نیابت از پرداخت کننده و هم به نیابت از دریافت کننده عمل می‌کنند (از جمله مثل برخی پلتفرم‌های تجارت الکترونیکی)، فقط زمانی باید از این دستورالعمل مستثنی شوند که به هیچ وجه منابع مالی مشتری را در اختیار نداشته باشند یا کنترل نکنند.

۱۲. این دستورالعمل نباید شامل فعالیت‌های شرکت‌های انتقال فیزیکی پول نقد و شرکت‌های مدیریت پول نقدی شود که در آن‌ها

فعالیت‌های موردنظر به انتقال اسکناس‌ها یا حواله‌های بانکی و سکه‌ها محدودند.

۱۳. بازخورد بازار نشان می‌دهد که فعالیت‌های پرداخت تحت پوشش استثنای شبکه محدود، اغلب شامل حجم و مقادیر پرداخت زیادی می‌شوند و این شبکه‌ها صدها یا هزاران محصول و خدمت متفاوت به مصرف‌کنندگان ارائه می‌دهند. این مسئله با هدف مقرر شده در دستورالعمل 2007/64/EC برای استثنای شبکه محدود همخوانی ندارد و برای کاربران خدمات پرداخت، به‌ویژه مصرف‌کنندگان، ریسک‌های بیشتر و برای نقش آفرینان رگوله‌نشده بازار، فقدان حفاظت حقوقی به دنبال دارد. برای کمک به محدود کردن این ریسک‌ها، نباید امکان استفاده از یک ابزار یکسان برای انجام تراکنش‌های پرداخت به‌منظور خرید کالاها و خدمات در بیش از یک شبکه محدود یا خرید طیف نامحدودی از کالاها و خدمات وجود داشته باشد. یک ابزار پرداخت فقط زمانی باید در چنین شبکه محدودی استفاده شود که از آن فقط بتوان در شرایط زیر استفاده کرد: اول برای خرید کالاها و خدمات در خرده‌فروشی یا خرده‌فروشی زنجیره‌ای مشخصی که در آن مشارکت‌کننده به‌واسطه توافقی تجاری، ارتباطی مستقیم یا یکدیگر دارند. برای مثال از یک برند پرداخت واحد در پایانه فروش استفاده می‌شود و در صورت امکان روی ابزار پرداختی نشان داده می‌شود که در این مکان‌ها از آن برند می‌توان استفاده کرد؛ دوم برای خرید طیف بسیار محدودی از کالاها یا خدمات به کار گرفته شود. برای مثال، در مواردی که صرف‌نظر از مکان جغرافیایی پایانه فروش، دامنه استفاده در عمل به چند کالا یا خدمت کم‌تعداد مرتبط از لحاظ کارکردی محدود می‌شود؛ سوم وقتی ابزار پرداخت را یک نهاد قانونی ملی یا منطقه‌ای در خدمت اهداف اجتماعی یا مالیاتی ویژه‌ای برای خرید کالاها یا خدمات ویژه‌ای رگوله کرده است.

۱۴. ابزارهای پرداخت تحت پوشش استثنای شبکه محدود، شامل کارت‌های اعتباری فروشگاه‌ها، کارت‌های اعتباری سوخت، کارت‌های عضویت، کارت‌های حمل‌ونقل عمومی، صدور قبض جریمه پارکینگ، کوپن‌های خرید غذا یا کوپن‌های خدمات ویژه می‌شوند که گاهی مشمول مالیاتی ویژه یا چارچوب حقوقی نیروی کار می‌شوند که با هدف ترویج استفاده از چنین ابزارهایی برای تحقق اهداف مطرح‌شده در قوانین اجتماعی طراحی شده‌اند. وقتی چنین ابزار تک‌منظوره‌ای به ابزاری چندمنظوره و همه‌کاره تبدیل می‌شود، دیگر نباید از دامنه شمول این دستورالعمل مستثنی باشد. ابزارهایی که می‌توان از آن‌ها برای خرید در فروشگاه‌های پذیرندگان فهرست‌شده استفاده کرد، نباید از دامنه شمول این دستورالعمل مستثنی شوند؛ زیرا این ابزارها معمولاً برای شبکه‌ای از ارائه‌دهندگان خدمات طراحی شده‌اند که پیوسته در حال گسترش است. اعمال استثنای شبکه محدود باید همراه با ملزم کردن ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت به اعلام فعالیت‌هایی باشد که در دامنه فعالیت آن شبکه قرار می‌گیرند.

۱۵. دستورالعمل 2007/64/EC برخی تراکنش‌های پرداخت را که با استفاده از دستگاه‌های مخابراتی یا دستگاه‌های مبتنی بر فناوری اطلاعات انجام می‌شوند، از دامنه شمول خود مستثنی می‌کند. در این مورد، اپراتور شبکه نه تنها به عنوان واسطه‌ای برای ارائه کالاها و خدمات دیجیتال از طریق دستگاه موردنظر عمل می‌کند بلکه برای آن کالاها یا خدمات ارزش افزوده هم می‌آفریند. به‌طور ویژه این استثنای پرداخت مستقیم اپراتوری یا خریدهایی که به‌طور مستقیم بر صورت حساب تلفن می‌آید را امکان‌پذیر می‌کند. این روش که در ابتدا با زنگ تلفن و خدمات پیامک پرمیوم رایج شد، به توسعه مدل‌های کسب‌وکار جدید مبتنی بر فروش محتوای دیجیتال و خدمات صوتی با هزینه‌ای اندک کمک می‌کند. این خدمات شامل سرگرمی‌هایی نظیر چت، دانلود محتوایی مثل ویدئو، موسیقی و بازی، اطلاعاتی درباره آب‌وهوا، اخبار سیاسی و ورزشی، اخبار سهام و درخواست‌های راهنمای تلفن، مشارکت در برنامه‌های تلویزیون و رادیو برای مثال با رأی دادن، ورود به مسابقات و ارائه بازخورد زنده می‌شوند. با نگاه به بازخورد بازار هیچ شواهدی وجود ندارد که نشان دهد چنین تراکنش‌های پرداختی که مصرف‌کنندگان آن‌ها را برای پرداخت‌هایی با سقفی محدود، مورد اعتماد و راحت می‌دانند، به خدمات واسطه‌گری پرداخت عمومی تبدیل شده‌اند. با این حال این استثنا به‌واسطه ادبیات مبهمش در کشورهای عضو به اشکال متفاوتی اجرا شده که به بلاتکلیفی حقوقی برای اپراتورها و مصرف‌کنندگان منجر شده و گاهی باعث می‌شود خدمات واسطه‌گری پرداخت ادعا کنند مشمول استثنای نامحدود از دامنه شمول دستورالعمل 2007/64/EC می‌شوند. بنابراین خوب است با مشخص شدن انواع تراکنش‌های پرداختی که مشمول این استثنا می‌شوند، دامنه شمول آن برای این‌گونه ارائه‌دهندگان خدمات شفاف و محدود شود.

۱۶. استثنای مربوط به برخی از تراکنش‌های پرداخت از طریق دستگاه‌های مخابراتی یا فناوری اطلاعات باید به‌طور ویژه بر پرداخت‌های

خرد برای محتوای دیجیتال و خدمات صوتی متمرکز باشد. ارجاع روشنی به تراکنش‌های پرداخت برای خرید بلیت‌های الکترونیکی باید اضافه شود تا این تحول حوزه پرداخت مورد توجه قرار بگیرد که مشتریان از هر مکانی و در هر زمانی می‌توانند با استفاده از تلفن‌های موبایل یا دستگاه‌های دیگر بلیت الکترونیکی دریافت و اعتبارش را تأیید کنند. بلیت‌های الکترونیکی ارائه خدماتی را ممکن و آسان می‌کنند که مصرف‌کنندگان بدون این بلیت‌ها باید با بلیت کاغذی آن‌ها را دریافت کنند. این خدمات شامل حمل و نقل، سرگرمی، پارک خودرو و ورود به محل برگزاری رویدادها می‌شود اما کالاهای فیزیکی را شامل نمی‌شود. در نتیجه هزینه‌های تولید و توزیع مربوط به کانال‌های صدور بلیت کاغذی را کاهش می‌دهد و راحتی مصرف‌کننده را با ارائه روش‌های جدید و ساده خرید بلیت افزایش می‌دهد. برای کاهش بار مسئولیت و تکالیف نهادهایی که کمک‌های خیریه را جمع‌آوری می‌کنند، تراکنش‌های پرداخت مربوط به این نوع کمک‌ها نیز باید مستثنی شوند. کشورهای عضو باید بر اساس قوانین ملی بتوانند استثنای مذکور را به کمک‌های جمع‌آوری شده به نفع سازمان‌های خیریه ثبت شده محدود کنند. کلیت این استثنا باید تنها در مواردی اعمال شود که ارزش تراکنش‌های پرداخت کمتر از آستانه مشخصی باشد تا این استثنا به روشنی به پرداخت‌های کم‌ریسک محدود شود.

۱۷. منطقه واحد پرداخت‌های یورو (SEPA) ایجاد «کارخانه‌های پرداخت»^۱ و «کارخانه‌های جمع‌آوری»^۲ در سراسر اتحادیه اروپا را تسهیل کرده و متمرکزسازی تراکنش‌های پرداخت یک گروه یکسان را ممکن کرده است. در این زمینه تراکنش‌های پرداخت بین یک شرکت مادر و زیرمجموعه‌اش یا بین زیرمجموعه‌های یک شرکت مادر که از سوی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت متعلق به همان گروه انجام شده‌اند از دامنه این دستورالعمل مستثنی می‌شوند. جمع‌آوری سفارش‌های پرداخت به نیابت از یک گروه توسط شرکت مادر یا زیرمجموعه‌اش برای انتقال به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید خدمتی تحت پوشش این دستورالعمل در نظر گرفته شود.

۱۸. دستورالعمل 2007/64/EC خدمات پرداختی را از دامنه خود مستثنی می‌کند که گردانندگان دستگاه‌های خودپرداز مستقل از ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت ارائه می‌دهند. این استثنا محرک رشد خدمات خودپرداز مستقل در بسیاری از کشورهای عضو به‌ویژه در مناطق کم‌جمعیت‌تر شده است. با این حال مستثنی کردن این بخش پرشتاب بازار خودپرداز از دامنه این دستورالعمل ممکن است به سردرگمی در مورد هزینه‌های برداشت از حساب منجر شود. این مسئله در تراکنش‌های فرامرزی ممکن است به دریافت دو کارمزد برای برداشتی یکسان از سوی «ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت»^۳ و گرداننده خودپرداز منجر شود. بنابراین برای تداوم ارائه خدمات خودپرداز و همزمان اطمینان از شفافیت کارمزدهای برداشت، مقتضی است که این استثنا برقرار بماند، اما اپراتورهای خودپرداز ملزم به تطبیق با برخی شرایط شفافیت این دستورالعمل شوند. علاوه بر این کارمزدهای دریافتی اپراتورهای خودپرداز نباید اخلاقی در اجرای آیین‌نامه 924/2009 (EC) ایجاد کنند.

۱۹. ارائه‌دهندگان خدماتی که می‌خواهند از دامنه دستورالعمل 2007/64/EC مستثنی شوند، اغلب در مورد اینکه فعالیت‌هایشان تحت پوشش این دستورالعمل هستند یا از آن مستثنی شده‌اند، با مراجع قانونی مشورت نکرده و به ارزیابی‌های خودشان اتکا کرده‌اند. همچنین به نظر می‌رسد که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت ممکن است از برخی استثناها استفاده کرده باشند تا به نحوی مدل‌های کسب‌وکار را بازطراحی کنند تا فعالیت‌های پرداختشان خارج از دامنه این دستورالعمل قرار بگیرند. این مسئله ممکن است به افزایش ریسک کاربران خدمات پرداخت و شرایط ناهمگون برای ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در بازار داخلی منجر شود. در نتیجه ارائه‌دهندگان خدمات باید ملزم به اعلام فعالیت‌های مربوط به مراجع ذی‌صلاح شوند تا این مراجع بتوانند ارزیابی کنند که الزامات تعیین شده در بندهای مربوط رعایت شده‌اند یا خیر و از تفسیر یکسان قوانین در کلیه بازارهای داخلی مطمئن شوند. به‌طور ویژه، در مورد همه استثناهای مبتنی بر رعایت یک آستانه، فرایندی برای اطلاع‌رسانی باید فراهم شود تا از تطبیق با آن الزامات ویژه اطمینان حاصل شود.

۲۰. علاوه بر این بهتر است الزامی برای ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت تعیین شود که در مواردی که ارزش تراکنش‌های پرداخت از

1. payment factories
2. collection factories
3. account servicing payment service provider

آستانه مشخصی بیشتر می‌شود، فعالیت‌هایی را به مراجع ذی‌صلاح اعلام کنند که در چارچوب شبکه محدود و بر اساس معیارهای تعیین شده در این دستورالعمل ارائه می‌دهند. مراجع ذی‌صلاح باید ارزیابی کنند که آیا فعالیت‌های اعلام شده را می‌توان فعالیت‌های مقرر در چارچوب شبکه محدود در نظر گرفت یا خیر.

۲۱. تعریف خدمات پرداخت باید نسبت به فناوری رویکردی خنثی داشته باشد و امکان توسعه انواع جدید خدمات پرداخت را بدهد و درعین حال شرایط فعالیت برابری را برای ارائه‌دهندگان موجود و جدید خدمات پرداخت تأمین کند.

۲۲. این دستورالعمل باید از رویکرد دستورالعمل 2007/64/EC پیروی کند که همه انواع خدمات پرداخت الکترونیکی را پوشش می‌دهد. بنابراین، قوانین جدید نباید شامل خدماتی شوند که در آن‌ها انتقال مالکیت یا جابه‌جایی منابع مالی از پرداخت‌کننده به دریافت‌کننده فقط در قالب اسکناس و سکه انجام شود یا انتقال مالکیت مبتنی بر چک کاغذی، حواله، سفته، بن‌های کاغذی یا کارت‌هایی باشد که به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا طرف دیگری متکی باشد که می‌خواهد منابع را در اختیار دریافت‌کننده قرار دهد.

۲۳. این دستورالعمل نباید شامل تراکنش‌های پرداخت نقدی شود زیرا بازار پرداخت واحدی برای پول نقد وجود دارد. همچنین این دستورالعمل نباید شامل تراکنش‌های پرداخت مبتنی بر چک کاغذی شود؛ زیرا بهره‌وری در پردازش چک‌های کاغذی کمتر از بهره‌وری در سایر روش‌های پرداخت است. با این حال شیوه مناسب در این حوزه باید مبتنی بر اصول تعیین شده در این دستورالعمل باشد.

۲۴. دسته‌بندی ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت که در اتحادیه اروپا خدمات پرداخت قانونی ارائه می‌دهند، ضروری است. این دسته‌ها شامل موارد زیر می‌شوند: نهادهای اعتباری‌ای که از کاربران سپرده می‌گیرند که از آن‌ها می‌توان برای تأمین منابع تراکنش‌های پرداخت استفاده کرد (این نهادها همچنان باید تابع الزامات احتیاطی دستورالعمل 2013/36/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا باشند)، نهادهایی که پول الکترونیکی منتشر می‌کنند که می‌توان از آن برای تأمین منابع تراکنش‌های پرداخت استفاده کرد (این نهادها همچنان باید تابع الزامات احتیاطی دستورالعمل 2009/110/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا باشند) و نهادهای پرداخت و «نهادهای جیروی اداره پست»^۲ که تحت پوشش قوانین ملی قرار دارند. اعمال این چارچوب حقوقی باید به ارائه‌دهندگان خدماتی محدود شود که فعالیت کسب‌وکار همیشگی‌شان ارائه خدمات پرداخت مطابق این دستورالعمل است.

۲۵. این دستورالعمل قوانین اجرای تراکنش‌های پرداختی را وضع می‌کند که منابع مالی‌شان طبق تعریف دستورالعمل 2009/110/EC پول الکترونیکی محسوب می‌شوند. با این حال این دستورالعمل موضوع انتشار پول الکترونیکی مقرر در دستورالعمل 2009/110/EC را قانون‌گذاری نمی‌کند. در نتیجه نهادهای پرداخت نباید اجازه انتشار پول الکترونیکی را داشته باشند.

۲۶. دستورالعمل 2007/64/EC نظامی احتیاطی را تعیین کرد که گواهی واحدی برای همه ارائه‌دهندگان خدمات پرداختی معرفی می‌کند و ارتباطی با سپرده‌پذیری یا انتشار پول الکترونیکی ندارند. بدین منظور، دستورالعمل 2007/64/EC با وضع شرایط صدور مجوز برای اشخاص حقوقی خارج از طبقه‌بندی‌های موجود برای ارائه خدمات پرداخت در سراسر اتحادیه، طبقه‌بندی جدیدی از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت را با عنوان «نهاد پرداخت»^۳ معرفی کرد. صدور مجوز در این زمینه تابع مجموعه شرایط سخت‌گیرانه و جامعی است. بنابراین، شرایط یکسانی باید در تمام کشورهای عضو اتحادیه در مورد چنین خدماتی در نظر گرفته شود.

۲۷. از زمان تصویب دستورالعمل 2007/64/EC انواع جدیدی از خدمات پرداخت به‌ویژه در حوزه پرداخت‌های اینترنتی ظهور کرده‌اند. به‌طور ویژه خدمات شروع پرداخت در حوزه تجارت الکترونیکی تکامل یافته‌اند. این خدمات پرداخت با ایجاد پل نرم‌افزاری میان وب‌سایت پذیرنده و پلتفرم بانکداری آنلاین «ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت» پرداخت‌کننده، نقشی در پرداخت‌های تجارت الکترونیکی ایفا می‌کند و پرداخت‌های اینترنتی را در قالب انتقال اعتبار شروع می‌کنند.

۱. دستورالعمل 2013/36/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۱۳ در مورد دسترسی به فعالیت نهادهای اعتباری و نظارت احتیاطی بر نهادهای اعتباری و شرکت‌های سرمایه‌گذاری، اصلاحیه دستورالعمل 2002/87/EC و لغو دستورالعمل‌های 2006/48/EC و 2006/49/EC (OJ L176, 27.6.2013, p. 338).

2. post office giro institutions

3. payment institution

۲۸. علاوه بر این، تحولات فناورانه سال‌های اخیر باعث ظهور طیفی از خدمات مکمل مثل خدمات اطلاعات حساب^۱ شده‌اند. این خدمات به کاربر خدمات پرداخت اطلاعات آنلاین تجمیعی در مورد یک یا چند حساب پرداخت را می‌دهد که نزدیک یا چند ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دیگر هستند و از طریق رابط‌های آنلاین ارائه‌دهنده حساب و خدمات پرداخت در دسترس قرار می‌گیرند. در نتیجه کاربر خدمات پرداخت می‌تواند در هر لحظه نگاهی کلی به وضعیت مالی اش داشته باشد. این خدمات نیز باید تحت پوشش این دستورالعمل باشند تا هم در مورد داده‌های پرداخت و حساب مصرف‌کنندگان تدابیر حفاظتی کافی لحاظ شود و هم در مورد وضعیت ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب قطعیت حقوقی ایجاد شود.

۲۹. خدمات شروع پرداخت به ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت امکان می‌دهد که به دریافت‌کننده اطمینان خاطر دهد که پرداخت در جریان است تا او بتواند بدون تأخیر بی‌مورد کالاها را واگذار کند یا خدمات را ارائه دهد. این خدمات راه‌حل کم‌هزینه‌ای برای فروشندگان و مصرف‌کنندگان فراهم می‌کند و به مصرف‌کنندگان امکان خرید آنلاین بدون کارت پرداخت را می‌دهد.

از آنجایی که خدمات شروع پرداخت در حال حاضر تابع دستورالعمل 2007/64/EC نیستند، لزوماً مرجعی ذی‌صلاح بر آن‌ها نظارت نمی‌کند و ملزم به تطبیق با دستورالعمل 2007/64/EC نیستند. این وضعیت مجموعه‌ای از مسائل حقوقی را از جمله در زمینه حفاظت از مصرف‌کننده، امنیت و پاسخگویی و همچنین رقابت و حفاظت از داده به‌ویژه در مورد حفاظت از داده‌های کاربران خدمات پرداخت مطابق قوانین حفاظت از داده اتحادیه ایجاد می‌کند. بنابراین، قوانین جدید باید به این مسائل رسیدگی کنند.

۳۰. اطلاعات کاربری شخصی مورد استفاده کاربر خدمات پرداخت یا ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت برای احراز هویت امن مشتری معمولاً اطلاعاتی هستند که ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت صادر کرده‌اند. ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت لزوماً با ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت رابطه قراردادی ندارند؛ لذا این امکان باید فراهم شود که بتوانند به فرایندهای احراز هویت ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت اتکا کنند.

۳۱. ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت در هیچ مرحله‌ای از زنجیره پرداخت، منابع مالی کاربر را در اختیار نمی‌گیرد. وقتی ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداختی می‌خواهد خدمات پرداختی ارائه دهد که در مورد آن منابع مالی کاربر را در اختیار می‌گیرد، باید برای آن خدمات مجوز کامل بگیرد.

۳۲. خدمات شروع پرداخت مبتنی بر دسترسی مستقیم یا غیرمستقیم ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت به حساب پرداخت‌کننده است. ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت که سازوکاری برای دسترسی غیرمستقیم فراهم می‌کند، باید به ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت اجازه دسترسی مستقیم هم بدهد.

۳۳. ین دستورالعمل باید برای ارائه خدمات در چارچوب رگولاتوری شفاف و هماهنگ باشد. تا زمانی که این قوانین اجرا شوند، کشورهای عضو، کمیسیون، بانک مرکزی اروپا و مرجع نظارتی اروپایی (مرجع بانکداری اروپا)^۲ که به واسطه آیین‌نامه 1093/2010 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۳ پایه‌گذاری شده، باید بدون اخلاف در تأمین امنیت تراکنش‌های پرداخت و حفاظت از مشتری برابر ریسک کلاهبرداری، رقابت منصفانه در بازار را تضمین کنند و از تبعیض توجیه‌ناپذیر نسبت به هر کدام از نقش‌آفرینان موجود در بازار اجتناب کنند. هر کدام از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت از جمله «ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداختی» که به کاربر خدمات پرداخت خدمات می‌دهد، باید بتوانند خدمات شروع پرداخت ارائه دهند.

۳۴. این دستورالعمل تغییر چشمگیری در شرایط اعطا و حفظ مجوز نهادهای پرداخت ایجاد نمی‌کند. مطابق دستورالعمل 2007/64/EC این شرایط شامل الزامات احتیاطی متناسب با ریسک‌های عملیاتی و مالی پیش روی این نهادها در جریان کسب و کارشان است. در این

1. account information services

2. European Banking Authority

۳. آیین‌نامه 1093/2010 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۴ نوامبر ۲۰۱۰ که مرجع نظارتی اروپایی (مرجع بانکداری اروپا) را پایه‌گذاری و تصویب 2009/78/EC کمیسیون را لغو کرد (OJ L 331, 15.12.2010, p. 12).

زمینه، نیازی به نظام ترکیبی مناسبی برای سرمایه اولیه و سرمایه در جریان وجود دارد که می‌توان به‌موقع و بسته به نیازهای بازار به‌صورت پخته‌تری آن را بهبود بخشید. با توجه به تنوع گسترده حوزه خدمات پرداخت، این دستورالعمل باید به شیوه‌های گوناگون به همراه سطح مشخصی از احتیاط نظارتی اجازه دهد تا اطمینان حاصل شود که در مورد ریسک‌های یکسان رفتار مشابهی با همه ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت می‌شود. الزامات نهادهای پرداخت باید این واقعیت را بازتاب دهد که نهادهای پرداخت دست به فعالیت‌های ویژه و محدودی می‌زنند و در نتیجه ریسک‌هایی ایجاد می‌کنند که محدودترند و نظارت بر آن‌ها و کنترل آن‌ها آسان‌تر از ریسک‌هایی است که در طیف گسترده‌تر فعالیت‌های نهادهای اعتباری ایجاد می‌شود. به‌طور ویژه نهادهای پرداخت باید از پذیرش سپرده‌ها از کاربران منع شوند و اجازه داشته باشند از منابع دریافتی از کاربران فقط برای انجام خدمات پرداخت استفاده کنند. قوانین احتیاطی الزامی شامل سرمایه اولیه باید متناسب با ریسک مربوط به خدمت پرداخت مورد نظر ارائه‌شده از سوی نهاد پرداخت باشند. ارائه‌دهندگان خدمات پرداختی که فقط خدمات شروع پرداخت ارائه می‌دهند باید در زمینه سرمایه اولیه، دارای ریسک متوسط در نظر گرفته شوند.

۳۵. ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب زمانی که این خدمات را فقط ارائه می‌دهند، منابع مالی مشتریان را در اختیار نمی‌گیرند. بنابراین، اعمال الزامات مالکیت منابع مالی در مورد این نقش آفرینان جدید بازار توجیهی ندارد. در هر صورت، این ارائه‌دهندگان باید بتوانند به وظایفشان در رابطه با فعالیت‌هایشان عمل کنند. در نتیجه باید ملزم به داشتن بیمه غرامت حرفه‌ای یا ضمانتی مشابه باشند. مرجع بانکداری اروپا باید با تدوین راهنمایی در مورد معیارهای مورد استفاده کشورهای عضو مطابق ماده ۱۶ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 حداقل ارزش بیمه غرامت حرفه‌ای یا ضمانت مشابه را تعیین کند. مرجع بانکداری اروپا نباید بین بیمه غرامت حرفه‌ای و ضمانت مشابه تفاوتی قائل شود؛ زیرا باید قابل جایگزینی با یکدیگر باشند.

۳۶. برای جلوگیری از سوءاستفاده از حق فعالیت تجاری، ضروری است که نهاد پرداخت متقاضی مجوز در کشور عضو ملزم شود دست‌کم بخشی از کسب‌وکار خدمات پرداختش را در آن کشور عضو ارائه دهد.

۳۷. باید شرطی تعیین شود که منابع مالی کاربران خدمات پرداخت مجزا از منابع مالی نهاد پرداخت نگهداری شوند. وقتی نهاد پرداختی منابع مالی کاربر خدمات پرداخت را در اختیار می‌گیرد، وجود الزامات حفاظتی ضروری است. در مواردی که نهاد پرداخت یکسانی تراکنش پرداختی را برای پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده اجرا می‌کند و خط اعتباری برای پرداخت‌کننده فراهم می‌شود، شاید مناسب باشد که وقتی منابع مالی نشان‌دهنده مطالبه دریافت‌کننده از نهاد پرداخت هستند، از این منابع به نفع دریافت‌کننده حفاظت شود. نهادهای پرداخت همچنین باید تابع الزامات ضد پول‌شویی و مقابله با تأمین مالی تروریزم باشند.

۳۸. این دستورالعمل وظیفه گزارش‌دهی نهادهای پرداخت یا وظیفه انجام حسابرسی در مورد حساب‌های سالانه و تلفیقی‌شان را تغییر نمی‌دهد. نهادهای پرداخت باید حساب‌های سالانه و تلفیقی‌شان را مطابق دستورالعمل EEC/635/86 شورای اتحادیه اروپا ۲ و دستورالعمل EU/34/2013 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا ۳ تنظیم کنند. حساب‌های سالانه و حساب‌های تلفیقی باید حسابرسی شوند، مگر اینکه بر اساس این دستورالعمل‌ها نهاد پرداخت از این وظیفه معاف شده باشد.

۳۹. ارائه‌دهندگان هنگام ارائه یک یا چند خدمت پرداخت تحت پوشش این دستورالعمل، باید همیشه حساب‌های پرداخت مورد استفاده را فقط برای تراکنش‌های پرداخت در اختیار داشته باشند. برای اینکه ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت توانایی ارائه خدمات داشته باشند، باید امکان گشایش و حفظ حساب نزد نهادهای اعتباری را داشته باشند. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که دسترسی به این حساب‌ها بدون تبعیض و متناسب با هدف قانونی مورد نظر فراهم می‌شود. اگرچه سطح دسترسی می‌تواند ابتدایی و پاسخگوی نیازهای اولیه باشد، همیشه باید به قدری فراگیر باشد که نهاد پرداخت بتواند خدماتش را بدون مانع و به‌صورت کارآمد ارائه دهد.

۴۰. این دستورالعمل باید اعطای اعتبار از سوی نهادهای پرداخت، به‌طور ویژه اعطای اعتبار و صدور کارت اعتباری را فقط در مواردی

۱. حق فعالیت تجاری (right of establishment) حق هر شهروند در هر کشوری در اتحادیه اروپا برای تأسیس شرکت، راه‌اندازی زیرمجموعه یا به‌طور کلی انجام کسب‌وکار در هر کشور دیگر اتحادیه اروپاست.

۲. دستورالعمل EEC/635/86 شورا در تاریخ ۸ دسامبر ۱۹۸۶ در مورد حساب‌های سالانه و تلفیقی بانک‌ها و سایر نهادهای مالی (OJ L 372, 31.12.1986, p. 1).

۳. دستورالعمل EU/34/2013 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۱۳ در مورد صورت حساب‌های مالی سالانه، صورت حساب‌های مالی تلفیقی و گزارش‌های مربوط به انواع مشخصی از فعالیت‌ها، اصلاحیه دستورالعمل EEC/43/2006 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا و لغو دستورالعمل‌های EEC/78/660 و EEC/83/349 شورای اتحادیه اروپا (OJ L 182, 29.6.2013, p. 19).

قانون گذاری کند که رابطه نزدیکی با خدمات پرداخت دارند. فقط زمانی که اعتبار برای تسهیل خدمات پرداخت اعطا می شود و ماهیت کوتاه مدت دارد و برای مدت ۱۲ ماه یا کمتر، از جمله به صورت چرخشی اعطا می شود، باید به نهادهای پرداخت اجازه اعطای این اعتبار در مورد فعالیت های فرامرزی داده شود، البته به شرط اینکه بیشتر با استفاده از منابع مالی خود نهاد پرداخت و همچنین منابع مالی دیگر از بازارهای سرمایه تأمین شود، نه منابع مالی ای که به نیابت از مشتریان برای خدمات پرداخت در اختیار دارند. این قوانین نباید در اجرای دستورالعمل 2008/48/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا، سایر قوانین مربوط اتحادیه یا آن دسته از تدابیر ملی مربوط به شرایط اعطای اعتبار به مصرف کننده اخلاقی ایجاد کند که با این دستورالعمل هماهنگ نیستند.

۴۱. در مجموع همکاری میان مراجع ذی صلاح ملی مسئول اعطای مجوز به نهادهای پرداخت، اجرای تدابیر کنترلی و تصمیم گیری در مورد لغو مجوزهای اعطاشده رضایت بخش بوده است. با این حال در مورد اطلاعاتی که مبادله می شوند و کاربرد و تفسیر منسجم این دستورالعمل در اعمال حق فعالیت تجاری یا آزادی ارائه خدمات «مجوز پاسپورتی» از جمله از طریق اینترنت در مواردی که نهاد پرداخت مجوزدار علاقه مند به ارائه خدمات پرداخت در کشور عضوی به جز کشور عضو مبدأ است، همکاری میان مراجع ذی صلاح باید بهبود یابد. مرجع بانکداری اروپا باید به حل اختلاف نظرهای مراجع ذی صلاح در زمینه همکاری فرامرزی مطابق آیین نامه (EU) No 1093/2010 کمک کند. همچنین باید مجموعه پیش نویسی از استانداردهای فنی رگولاتوری در مورد همکاری و تبادل داده ها تهیه کند.

۴۲. برای بهبود شفافیت فعالیت نهادهای پرداخت (و از جمله نمایندگان) که از مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ مجوز گرفته اند یا نزد آنها ثبت شده اند و تأمین امنیت مصرف کنندگان، اطمینان از دسترسی عمومی آسان به فهرست نهادهای ارائه دهنده خدمات پرداخت ضروری است. بنابراین، مرجع بانکداری اروپا باید یک دفتر ثبت مرکزی را تدوین و مدیریت کند و در آن فهرستی از نهادهایی را منتشر کند که خدمات پرداخت ارائه می دهند. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که داده های ارائه شده پیوسته به روز می شوند. این اقدام ها همچنین باید به بهبود همکاری مراجع ذی صلاح کمک کنند.

۴۳. با الزام نهادهای پرداخت به اطلاع رسانی بدون تأخیر بی مورد به مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ در مورد هرگونه تغییر اثرگذار بر دقت اطلاعات و مستندات ارائه شده مربوط به اعطای مجوز، از جمله نمایندگان یا نهادهای دیگری که فعالیت ها به آنها برون سپاری شده، دسترسی به اطلاعات دقیق و به روز باید بهبود یابد. همچنین مراجع ذی صلاح در صورت وجود تردید، باید صحت اطلاعات دریافتی را راستی آزمایی کنند.

۴۴. کشورهای عضو باید بتوانند برای اهداف اطلاعاتی یا آماری، نهادهای پرداخت فعال در قلمروشان را که دفتر اصلی شان در کشور دیگری از اتحادیه اروپا قرار دارد، ملزم کنند گزارش های دوره ای در مورد فعالیت هایشان ارائه دهند. در مواردی که این نهادهای پرداخت پیروی حق فعالیت تجاری کار می کنند، باید بتوان از این اطلاعات برای نظارت بر تطبیق با مواد ۳ و ۴ این دستورالعمل استفاده کرد و کشورهای عضو باید بتوانند این نهادهای پرداخت را ملزم به ایجاد یک نقطه تماس مرکزی در قلمروی شان کنند تا نظارت مراجع ذی صلاح بر شبکه های نمایندگان تسهیل شود. مرجع بانکداری اروپا باید پیش نویسی از استانداردهای رگولاتوری تدوین کند که در آن معیارهایی مشخص شده باشد که نشان دهند ایجاد نقطه تماس مرکزی چه زمانی ضروری است و چه کارکردهایی باید داشته باشد. الزام به ایجاد نقطه تماس مرکزی باید متناسب با دستیابی به هدف ارتباطی کافی و گزارش اطلاعات در مورد تطبیق با مواد ۳ و ۴ در کشور عضو میزبان باشد.

۴۵. در موقعیت های اضطراری مثل کلاهبرداری در مقیاس گسترده که نیاز به اقدام فوری دارد، مراجع ذی صلاح کشور میزبان باید بتوانند با همکاری مراجع ذی صلاح کشور مبدأ دست به اقدام های احتیاطی بزنند. این اقدام ها باید مناسب، متناسب با هدف، بدون تبعیض و موقتی باشند. هر اقدامی باید توجیه مناسبی داشته باشد. مراجع ذی صلاح کشور مبدأ نهاد پرداخت مربوط و سایر مراجع درگیر مثل کمیسیون و مرجع بانکداری اروپا باید از قبل یا اگر با توجه به موقعیت اضطراری ممکن نبود، بدون تأخیر بی مورد مطلع شوند.

۴۶. هرچند این دستورالعمل حداقل مجموعه اختیارات موردنیاز مراجع ذیصلاح برای نظارت بر تطبیق نهادهای پرداخت با این دستورالعمل را تعیین می‌کند، مراجع ذیصلاح باید همراه با رعایت حقوق اساسی، از جمله حق برخورداری از حریم خصوصی از این اختیارات استفاده کنند. در مواردی که ممکن است اعمال این اختیارات به سوءاستفاده یا خودسری‌هایی منجر شود که مداخله جدی در این حقوق ایجاد می‌کنند، کشورهای عضو باید بدون ایجاد خلل در اختیارات مرجعی مستقل (مرجع ملی حفاظت از داده) و مطابق منشور حقوق اساسی اتحادیه اروپا تدابیر حفاظتی کافی و مؤثری را در نظر بگیرند. به‌عنوان مثال در موارد مقتضی، باید این کار را با کسب اجازه از مرجع قضایی کشور عضو مربوطه انجام دهند.

۴۷. باید اطمینان حاصل کرد که همه اشخاص ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مشمول حداقل الزامات قانونی و رگولاتوری شوند. در نتیجه مطلوب است که ثبت هویت و محل سکونت همه افراد ارائه‌دهنده خدمات پرداخت الزامی شود؛ از جمله افرادی که نمی‌توانند دامنه کامل شرایط کسب مجوز به‌عنوان نهاد پرداخت را رعایت کنند. چنین رویکردی با منطق توصیه‌نامه ۶ گروه ویژه اقدام مالی در مورد پول شویی هم‌سوست. توصیه‌نامه مذکور سازوکاری ارائه می‌دهد که در آن با ارائه‌دهندگان خدمات پرداختی که نمی‌توانند همه شرایط تعیین‌شده در این توصیه‌نامه را رعایت کنند، نیز باید مانند نهادهای پرداخت برخورد شود. در این موارد حتی وقتی افراد از همه یا بخشی از شرایط کسب مجوز معاف هستند، کشورهای عضو باید مشخصات آن‌ها را در دفتر ثبت نهادهای پرداخت درج کنند. با این حال ضروری است که امکان تعریف استثنائی وجود داشته باشد که تابع الزامات سخت‌گیرانه در مورد ارزش تراکنش‌های پرداخت باشد. نهادهای پرداختی که از استثنا بهره می‌برند نباید از حق فعالیت تجاری یا آزادی ارائه خدمات بهره ببرند و نباید درحالی که عضو سیستم پرداختی هستند، غیرمستقیم از این حقوق استفاده کنند.

۴۸. با توجه به ماهیت ویژه فعالیت و ریسک‌های مربوط به ارائه خدمات اطلاعات حساب، ایجاد نظام احتیاطی ویژه برای ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب ضروری است. ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب باید اجازه داشته باشند که خدمات را به‌صورت فرامرزی ارائه دهند و از قوانین «مجوز پاسپورتی» بهره ببرند.

۴۹. ضروری است که هر ارائه‌دهنده خدمات پرداختی بتواند به‌زیرساخت‌های فنی سیستم‌های پرداخت دسترسی داشته باشد. با این حال این دسترسی باید تابع الزامات مناسب باشد تا درستی و پایداری این سیستم‌ها تضمین شود. هر ارائه‌دهنده خدمات پرداختی که برای مشارکت در سیستم پرداختی درخواست می‌دهد، باید ریسک سیستم انتخابی خودش را بپذیرد و به آن سیستم پرداخت ثابت کند تمهیدات داخلی اش به اندازه کافی در برابر ریسک‌های گوناگون مقاوم است. این سیستم‌های پرداخت معمولاً شامل سیستم‌های کارتی با چهار طرف مشارکت‌کننده و همچنین سیستم‌های بزرگی می‌شود که انتقال اعتبار و دایرکت دبیته را پردازش می‌کنند. برای اطمینان از برخورد برابر با طبقه‌بندی‌های متفاوت ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مجوزدار طبق شرایط پروانه‌شان در سراسر اتحادیه، قوانین مربوط به دسترسی به سیستم‌های پرداخت باید شفاف شوند.

۵۰. در مورد برخورد بدون تبعیض با نهادهای پرداخت مجوزدار و نهادهای اعتباری باید تصریح شود که هر ارائه‌دهنده خدمات پرداختی که در بازار داخلی رقابت می‌کند، بتواند در شرایط یکسان از خدمات زیرساخت‌های فنی این سیستم‌های پرداخت استفاده کند. مقتضی است که برخورد متفاوتی با ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مجوزدار و نهادهای بهره‌مند از استثنای این دستورالعمل و ماده ۳ دستورالعمل 98/26/EC/2009/110 به دلیل تفاوت‌ها در چارچوب احتیاطی مربوطشان تعیین شود. در هر صورت تفاوت در شرایط قیمتی تنها زمانی باید مجاز شمرده شود که ناشی از تفاوت در هزینه‌هایی باشد که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت متحمل می‌شوند. این مسئله نباید در حق کشورهای عضو برای محدود کردن دسترسی به سیستم‌های حیاتی مطابق دستورالعمل 98/26/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۱ و در صلاحیت بانک مرکزی اروپا و سیستم اروپایی بانک‌های مرکزی^۲ در دسترسی به سیستم‌های پرداخت اختلالی ایجاد کند.

۱. دستورالعمل 98/26/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۹ مه ۱۹۹۸ در مورد قطعیت تسویه در سیستم‌های تسویه پرداخت و اوراق بهادار (OJ L166, 11.6.1998, p. 45).

۵۱. مشارکت‌کنندگان سیستم‌های پرداخت برگزیده تابع شرایط دستورالعمل 98/26/EC هستند و خدمات مربوط به چنین سیستمی را به ارائه‌دهندگان مجوزدار یا ثبت‌شده خدمات پرداخت ارائه می‌دهند. این دستورالعمل در دامنه کاربرد دستورالعمل 98/26/EC اخلاقی ایجاد نمی‌کند. با این حال برای اطمینان از رقابت منصفانه میان ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت، این مشارکت‌کنندگان باید در صورت دریافت درخواست، دسترسی به این خدمات را بی‌طرفانه، متناسب و بدون تبعیض به هر ارائه‌دهنده مجوزدار یا ثبت‌شده خدمات پرداخت اعطا کنند. البته ارائه‌دهندگان خدمات پرداختی که این دسترسی را دریافت می‌کنند نباید مشارکت‌کننده‌ای طبق تعریف دستورالعمل 98/26/EC باشند و در نتیجه نباید از تدابیر حفاظتی آن بهره‌مند شوند.

۵۲. شرایط مربوط به دسترسی به سیستم‌های پرداخت نباید شامل سیستم‌هایی شود که یک ارائه‌دهنده خدمات پرداخت واحد ایجاد و مدیریت می‌کند. این نوع سیستم‌های پرداخت می‌توانند در رقابت مستقیم با سیستم‌های پرداخت یا به‌طور معمول‌تر در بازاری گوشه‌ای فعالیت کنند که از پوشش کافی سیستم‌های پرداخت برخوردار نیست. این سیستم‌ها شامل طرح‌هایی با سه طرف مشارکت‌کننده مثل طرح‌های کارتی با سه طرف مشارکت‌کننده می‌شود به شرطی که هرگز در عمل برای مثال با اتکا به دارندگان پروانه، نمایندگان یا شریک‌های دارای برند مشترک به‌عنوان طرح‌های کارتی با چهار طرف مشارکت‌کننده فعالیت نکنند. همچنین این سیستم‌ها معمولاً شامل خدمات پرداختی می‌شوند که ارائه‌دهندگان خدمات مخابراتی ارائه می‌دهند و اپراتور طرح همزمان ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده و همچنین سیستم‌های داخلی گروه‌های بانکی است. برای رونق رقابتی که این سیستم‌های پرداخت بسته می‌توانند برای سیستم‌های پرداخت جریان اصلی تثبیت‌شده ایجاد کنند، درست نیست که دسترسی به این سیستم‌های پرداخت انحصاری بسته به اشخاص ثالث اعطا شود. البته این سیستم‌های بسته همواره باید تابع قوانین رقابت اتحادیه و قوانین ملی باشند که ممکن است اعطای دسترسی به طرح‌ها را الزامی کنند تا رقابت مؤثر در بازارهای پرداخت را حفظ کنند.

۵۳. از آنجایی که مصرف‌کنندگان و کسب‌وکارها در موقعیت یکسانی نیستند، به سطح یکسانی از حفاظت نیاز ندارند. هرچند باید حقوق مصرف‌کنندگان را با موادی تضمین کرد که کسب‌وکارها نتوانند با قرارداد از آن‌ها فرار کنند، منطقی است که به کسب‌وکارها و سازمان‌ها اجازه دهیم وقتی با مصرف‌کنندگان سروکار ندارند، خودشان به نحو دیگری به توافق برسند. با این حال کشورهای عضو باید بتوانند مقرر کنند که با بنگاه‌های خرد طبق تعریف توصیه‌نامه 2003/361/EC کمیسیون^۲ به همان شکل مصرف‌کنندگان برخورد شود. در هر صورت برخی از مواد اصلی این دستورالعمل باید همیشه و صرف نظر از وضعیت کاربر اعمال شوند.

۵۴. این دستورالعمل باید وظایف ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در زمینه ارائه اطلاعات به کاربران خدمات پرداخت را مشخص کند. کاربران خدمات پرداخت باید سطح بالایی از اطلاعات شفاف را درباره این خدمات دریافت کنند تا انتخاب‌های کاملاً آگاهانه داشته باشند و بتوانند در سطح اتحادیه اروپا آزادانه انتخاب کنند. این دستورالعمل در راستای شفافیت، الزامات هماهنگی را وضع می‌کند که برای اطمینان از ارائه اطلاعات ضروری، کافی و جامع در مورد قرارداد خدمات پرداخت و تراکنش‌های پرداخت به کاربران خدمات پرداخت مورد نیاز است. کشورهای عضو برای تقویت کارکرد روان بازار واحد در خدمات پرداخت باید فقط شرایط اطلاعاتی مقرر در این دستورالعمل را اجرا کنند.

۵۵. مصرف‌کنندگان باید مطابق دستورالعمل 2005/29/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۳ و همچنین دستورالعمل‌های 2000/31/EC^۴، 2002/65/EC^۵، 2008/48/EC^۶ و 2011/83/EU^۷ پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در برابر شیوه‌های غیرمنصفانه و گمراه‌کننده حفاظت شوند. مواد آن دستورالعمل‌ها همچنان پابرجا هستند. با این حال رابطه بین الزامات اطلاعاتی

1. microenterprises

۲. توصیه‌نامه 2003/361/EC کمیسیون در تاریخ ۶ مه ۲۰۰۳ در مورد تعریف بنگاه‌های خرد، کوچک و متوسط (OJL124, 20.5.2003, p. 36).

۳. دستورالعمل 2005/29/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۱ مه ۲۰۰۵ در مورد شیوه‌های تجاری B2C غیرمنصفانه در بازار داخلی و اصلاحیه دستورالعمل 84/450/EEC شورای اتحادیه اروپا، دستورالعمل‌های 2002/65/EC و 97/7/EC. 98/27/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا و آیین‌نامه 2006/2004/EC (EC) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا (OJL149, 11.6.2005, p. 22).

۴. دستورالعمل 2000/31/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۸ ژوئن ۲۰۰۰ در مورد برخی ابعاد حقوقی خدمات جامعه اطلاعاتی به‌ویژه تجارت الکترونیکی در بازار داخلی (OJL178, 17.7.2000, p. 1).

۵. دستورالعمل 2002/65/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۳ سپتامبر ۲۰۰۲ در مورد بازاریابی از راه دور خدمات مالی مصرفی و اصلاحیه دستورالعمل 90/619/EEC شورای اتحادیه اروپا و دستورالعمل‌های 97/7/EC (OJL271, 9.10.2002, p. 16).

۶. دستورالعمل 2011/83/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۵ اکتبر ۲۰۱۱ در مورد حقوق مصرف‌کننده، اصلاحیه دستورالعمل 93/13/EEC شورای اتحادیه اروپا و دستورالعمل 1999/44/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا و لغو دستورالعمل 85/577/EEC شورای اتحادیه اروپا و دستورالعمل 97/7/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا (OJL304, 22.11.2011, p. 64).

۷. دستورالعمل 2014/92/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۳ ژوئیه ۲۰۱۴ در مورد تشابه کارمزدهای مربوط به حساب‌های پرداخت، تغییر حساب پرداخت و دسترسی به حساب‌های پرداخت با قابلیت‌های پایه‌ای (OJL257, 28.8.2014, p. 214).

پیش‌قراردادی وضع شده در این دستورالعمل و دستورالعمل 2002/65/EC باید به‌طور ویژه شفاف‌سازی شوند.

۵۶. برای بهبود بهره‌وری، اطلاعات الزامی باید متناسب با نیازهای کاربران باشند و در قالبی استاندارد منتقل شوند. با این حال الزامات اطلاعاتی برای یک تراکنش پرداخت واحد باید با الزامات چارچوب‌های قرارداد با مجموعه‌ای از تراکنش‌های پرداخت، متفاوت باشند.

۵۷. در عمل چارچوب‌های قرارداد و تراکنش‌های پرداخت تحت پوشش آن‌ها بسیار متداول‌تر و دارای اهمیت اقتصادی بیشتری از تراکنش‌های پرداخت واحد هستند. اگر حساب پرداخت یا ابزار پرداخت ویژه‌ای وجود داشته باشد، چارچوب قرارداد الزامی است. در نتیجه، الزامات وجود اطلاعات قبلی در مورد چارچوب‌های قرارداد باید جامع باشند و اطلاعات همیشه باید روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری مثل نسخه چاپی چاپگرها، سی‌دی‌رام‌ها، دی‌وی‌دی‌ها، دیسک‌های سخت کامپیوترهای شخصی و سایت‌های اینترنتی ارائه شود. به شرط اینکه این سایت‌ها برای ارجاع در آینده به مدت کافی و مناسب برای هدف دسترسی به اطلاعات در دسترس باشند و همچنین این سایت‌ها امکان تهیه نسخه بدون تغییر اطلاعات ذخیره‌شده را فراهم کنند. با این حال باید برای ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و کاربر خدمات پرداخت این امکان وجود داشته باشد که در چارچوب قرارداد در مورد نحوه دریافت اطلاعات بعدی در مورد تراکنش‌های پرداخت انجام شده توافق کنند. به‌عنوان مثال اینکه در بانکداری اینترنتی، همه اطلاعات مربوط به حساب پرداخت به‌صورت آنلاین در دسترس کاربر باشد.

۵۸. در تراکنش‌های پرداخت واحد همیشه فقط اطلاعات ضروری باید به صلاحدید ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ارائه شود. از آنجایی که پرداخت‌کننده معمولاً در زمان ثبت سفارش پرداخت حاضر است، این الزام نباید وجود داشته باشد که در همه موارد اطلاعات روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری ارائه شود. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید بتواند اطلاعات را شفاهی از پشت پیشخوان ارائه دهد یا آن را به هر صورت دیگری به آسانی در دسترس قرار دهد؛ به‌عنوان مثال می‌توانند این کار را با ارائه شرایط روی تابلوی اعلانات در فضای موردنظر انجام دهند. علاوه بر این اطلاعاتی باید در این مورد ارائه شود که اطلاعات مفصل‌تر را کجا می‌توان مشاهده کرد (برای مثال در وبسایت). با این حال اگر مصرف‌کننده درخواست دهد، اطلاعات ضروری باید روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری هم ارائه شود.

۵۹. این دستورالعمل باید حقی برای مصرف‌کنندگان تعیین کند که بتوانند اطلاعات مربوط را پیش از متعهد شدن به هرگونه قرارداد خدمات پرداختی به رایگان دریافت کنند. همچنین مصرف‌کنندگان باید بتوانند در هر زمانی رابطه قراردادی، اطلاعات قبلی و چارچوب قرارداد را به رایگان دریافت کنند تا هم بتوانند خدمات و شرایط ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت را مقایسه کنند و هم در صورت وجود اختلاف، حقوق و وظایف قراردادی‌شان را بازبینی کنند؛ بدین ترتیب سطح بالایی از حفاظت از مصرف‌کننده حفظ می‌شود. این شرایط باید با دستورالعمل 2002/65/EC سازگار باشد. شرایط ویژه در مورد اطلاعات رایگان در این دستورالعمل نباید این اثر را داشته باشد که دریافت هزینه برای ارائه اطلاعات به مصرف‌کنندگان بر اساس سایر دستورالعمل‌های مربوط را ممکن کنند.

۶۰. روش ارائه‌دهنده خدمات پرداخت برای ارائه اطلاعات الزامی به کاربر خدمات پرداخت باید نیازهای کاربر و همچنین ابعاد فنی عملی و صرفه‌جویی در هزینه‌ها را بسته به موقعیتی مدنظر قرار دهد که طبق توافق موجود در قرارداد خدمات پرداخت موردنظر وجود دارد.

در نتیجه این دستورالعمل باید بین دوروش دادن اطلاعات توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداخت تمایز قائل شود: اطلاعاتی که باید ارائه شود، یعنی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اطلاعات را فعالانه در زمان مناسب در این دستورالعمل و بدون درخواست کاربر خدمات پرداخت منتقل کند یا اطلاعاتی که باید با درخواست کاربر برای دریافت اطلاعات بیشتر در دسترس او قرار بگیرد.

در وضعیت دوم، کاربر خدمات پرداخت باید اقداماتی انجام دهد تا اطلاعات را دریافت کند، برای مثال از ارائه‌دهنده خدمات درخواست کند، وارد بخش پیام‌های دریافتی حساب بانکی شود یا کارت بانکی را در چاپگر گردش حساب وارد کند. برای این اهداف، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید اطمینان حاصل کند که دسترسی به اطلاعات ممکن است و اطلاعات در دسترس کاربر خدمات پرداخت قرار دارد.

۶۱. مصرف‌کننده باید اطلاعات پایه‌ای مربوط به تراکنش‌های پرداخت انجام‌شده را بدون پرداخت هزینه اضافه دریافت کند. در مورد تراکنش پرداخت واحد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید هزینه مجزایی برای این اطلاعات دریافت کند. به همین ترتیب، اطلاعات بعدی در مورد

تراکنش‌های پرداخت ذیل یک چارچوب قرارداد نیز باید به صورت ماهانه و رایگان ارائه شوند. با این حال با توجه به اهمیت شفافیت و نیازهای متفاوت مشتریان، طرفین باید بتوانند خودشان در مورد هزینه دریافت اطلاعات بیشتر یا در بازه‌های زمانی کوتاه‌تر توافق کنند. در راستای توجه به شیوه‌های ملی متفاوت، کشورهای عضو باید بتوانند ارائه رایگان صورت وضعیت ماهانه حساب‌های پرداخت را روی کاغذ یا در قالب ابزار بادوام دیگری الزامی کنند.

۶۲. به منظور افزایش حق انتخاب مشتری، مصرف‌کنندگان باید بتوانند قرارداد را بدون پرداخت هزینه فسخ کنند. با این حال در مورد قراردادهایی که مصرف‌کننده کمتر از ۶ ماه بعد از اجرا لغو می‌کند، ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت باید بتوانند مبلغی معادل هزینه‌های ناشی از فسخ قرارداد از مصرف‌کننده دریافت کنند. فاصله زمانی اعلام تا فسخ برای مصرف‌کنندگان نباید بیشتر از یک ماه و برای ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت نباید کمتر از دو ماه باشد. این دستورالعمل نباید در وظیفه ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در فسخ قرارداد خدمات پرداخت در شرایط استثنائی تعیین شده در سایر قوانین اتحادیه اروپا یا قوانین ملی مثل پول شویی، یا تأمین مالی تروریسم، یا هرگونه اقدامی برای مسدودسازی منابع، یا هر اقدام ویژه‌ای برای جلوگیری از وقوع جرم، یا تحقیقات در مورد جرائم خلی ایجاد کند.

۶۳. کشورهای عضو باید برای اطمینان از حفاظت سطح بالا از مصرف‌کننده در راستای منافع او بتوانند محدودیت‌ها یا ممنوعیت‌هایی را در مورد تغییرات یک جانبه در شرایط چارچوب قرارداد حفظ یا وضع کنند؛ به عنوان مثال این الزامات باید به نحوی باشند که وقتی دلیل موجهی برای تغییر وجود ندارد، نتوان تغییری ایجاد کرد.

۶۴. شرایط قراردادی نباید در هدف یا اثرگذاری (به واسطه ملیت یا محل سکونت فرد) به زیان مصرف‌کنندگانی باشد که به صورت قانونی در اتحادیه اروپا ساکن هستند و هیچ نباید تبعیضی گذاشته شود. به عنوان مثال در مواردی که مفاد قرارداد حق مسدودسازی ابزار پرداخت به دلایل موجه و بی طرفانه را می‌دهد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید بتواند صرفاً به این دلیل که کاربر خدمات پرداخت مکان سکونتش را در اتحادیه اروپا تغییر داده، این حق را از او بگیرد.

۶۵. در مورد هزینه‌ها، تجربه نشان داده که تقسیم هزینه‌ها بین پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده کارآمدترین روش است زیرا پردازش بی‌وقفه پرداخت‌ها را تسهیل می‌کند. در نتیجه باید مقرر شود که در شرایط عادی کارمزدها به طور مستقیم از پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده و توسط ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت طرفین دریافت شوند. مقدار هزینه‌های دریافتی می‌تواند صفر باشد، زیرا شرایط این دستورالعمل نباید تأثیری روی این شیوه برخی ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت بگذارد که برای اضافه کردن مبالغ به حساب مصرف‌کنندگان هزینه‌ای از آن‌ها دریافت نمی‌کنند. به همین ترتیب با توجه به شرایط قرارداد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌تواند در ازای استفاده از خدمات پرداخت، فقط از دریافت‌کننده (پذیرنده) هزینه دریافت کند. در این حالت هزینه‌ای از پرداخت‌کننده دریافت نمی‌شود. ممکن است سیستم‌های پرداخت برای دریافت هزینه از مدل حق اشتراک استفاده کنند. شرایط مربوط به مبلغ انتقالی یا هرگونه هزینه وضع شده هیچ تأثیر مستقیمی روی قیمت‌گذاری ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت یا هر واسطه دیگری نمی‌گذارد.

۶۶. شیوه‌های ملی متفاوت در مورد دریافت هزینه برای استفاده از یک ابزار پرداخت خاص «دریافت هزینه اضافه» به ناهمگونی شدید بازار پرداخت در اتحادیه اروپا منجر شده و به منشأ سردرگمی مصرف‌کنندگان، به ویژه در بستر تجارت الکترونیکی و تراکنش‌های فرامرزی تبدیل شده است. پذیرندگان مستقر در کشورهای عضو که در آن‌ها دریافت هزینه اضافه مجاز است، محصولات و خدماتی در کشورهایی ارائه می‌دهند که در آن‌ها دریافت هزینه اضافه ممنوع است. همچنین پذیرندگان زیادی وجود دارند که از مصرف‌کنندگان به واسطه استفاده از ابزار پرداخت ویژه‌ای، هزینه‌ای بسیار بیشتر دریافت می‌کنند. به علاوه این حقیقت که آیین‌نامه 2015/751 (EU) قوانین کارمزدهای مبادله را برای پرداخت‌های کارت تعیین می‌کند، دلیلی مستدل برای بازبینی شیوه‌های دریافت هزینه اضافه است. کارمزدهای مبادله مؤلفه اصلی هزینه‌های دریافتی پذیرندگان برای پرداخت‌های کارت و مبتنی بر کارت است. دریافت هزینه اضافه شیوه‌ای است که گاهی پذیرندگان استفاده می‌کنند تا هزینه‌های اضافه پرداخت‌های کارت را جبران کنند. آیین‌نامه 2015/751 (EU) محدودیت‌هایی را بر میزان کارمزدهای مبادله وضع می‌کند. این محدودیت‌ها بر ممنوعیت تعیین شده

در این دستورالعمل ارجحیت دارند. در نتیجه کشورهای عضو نباید به دریافت کنندگان اجازه دهند که به‌خاطر استفاده از ابزارهای پرداختی که کارمزدهای مبادله با آن‌ها در فصل ۲ آیین‌نامه 2015/751 (EU) رگوله‌شده، هزینه دریافت کنند.

۶۷. اگرچه این دستورالعمل اهمیت نهادهای پرداخت را اذعان دارد، نهادهای اعتباری همچنان درگاه اصلی مصرف‌کنندگان برای استفاده از ابزارهای پرداخت هستند. عرضه ابزار پرداخت مبتنی بر کارت توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداخت (چه نهاد اعتباری باشد، چه نهاد پرداخت) علاوه بر ارائه خدمات حساب مشتری، رقابت را در بازار تشدید می‌کند و در نتیجه انتخاب‌های بیشتر و پیشنهادهای بهتری را در دسترس مصرف‌کنندگان قرار می‌دهد. هرچند امروزه بیشتر پرداخت‌ها مبتنی بر کارت هستند، میزان نوآوری کنونی در حوزه پرداخت ممکن است به ظهور سریع کانال‌های پرداخت جدید در سال‌های پیش رو منجر شود. در نتیجه مقتضی است که کمیسیون در بازبینی این دستورالعمل به این تحولات توجه ویژه‌ای کند و ببیند آیا دامنه بند مربوط به تأییدیه دسترسی پذیری منابع مالی باید اصلاح شود یا خیر. کسب تأییدیه در دسترس بودن منابع در حساب مشتری از ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت، به ارائه‌دهنده خدمات پرداختی که ابزار پرداخت مبتنی بر کارت، به‌ویژه کارت بدهی عرضه می‌کند، این امکان را می‌دهد که ریسک اعتباری را بهتر مدیریت کند. هم‌زمان این تأییدیه نباید به ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت اجازه دهد که منابع حساب پرداخت کننده را مسدود کند.

۶۸. استفاده از ابزار پرداخت کارتی یا مبتنی بر کارت برای انجام پرداخت اغلب به ایجاد یک پیام تأییدکننده دسترسی به منابع و انجام دو تراکنش پرداخت منجر می‌شود. تراکنش اول بین عرضه‌کننده ابزار و ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت پذیرنده و تراکنش دوم که معمولاً دایرکت دبیست است بین ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت کننده و عرضه‌کننده اتفاق می‌افتد. با هر دو تراکنش باید مانند هر تراکنش دیگری برخورد شود. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت که ابزارهای پرداخت مبتنی بر کارت ارائه می‌دهند، صرف‌نظر از اینکه ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت کننده باشند یا نباشند، باید از حقوق یکسانی بهره‌برند و ذیل این دستورالعمل تابع وظایف یکسانی به‌ویژه در زمینه مسئولیت (برای مثال احراز هویت) و تعهد برابر نقش آفرینان متفاوت زنجیره پرداخت باشند. از آنجایی که درخواست ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و تأییدیه دسترسی به منابع مالی را می‌توان با رعایت تمهیدات امنیتی ضروری از طریق کانال‌های ارتباطی امن موجود، رویه‌های فنی و زیرساخت ارتباطی بین ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت یا ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت جابه‌جا کرد، نباید هزینه اضافی از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت یا دارندگان کارت‌ها دریافت شود. علاوه بر این فرقی نمی‌کند تراکنش پرداخت در محیط اینترنت (وب‌سایت پذیرنده) یا در یک فروشگاه فیزیکی اتفاق می‌افتد، در هر صورت ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت باید تنها در مواردی ملزم به ارائه تأییدیه درخواستی عرضه‌کننده باشد که حساب‌های نزد ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت برای آن تأییدیه به‌صورت الکترونیکی در دسترس باشند. با توجه به ماهیت ویژه پول الکترونیکی، نباید امکان اعمال این سازوکار در تراکنش‌های پرداخت شروع شده از طریق ابزارهای پرداخت مبتنی بر کارتی وجود داشته باشد که در آن‌ها پول الکترونیکی مطابق تعریف دستورالعمل EC/110/2009 ذخیره شده است.

۶۹. الزام امن نگه‌داشتن اطلاعات کاربری شخصی بیشترین اهمیت را در حفاظت از منابع مالی کاربر خدمات پرداخت و محدود کردن ریسک‌های مربوط به کلاهبرداری و دسترسی بدون اجازه به حساب پرداخت دارد. با این حال شرایط و ضوابط یا الزامات دیگری که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت بر کاربران خدمات پرداخت در رابطه با امن نگه‌داشتن اطلاعات کاربری شخصی وضع می‌کنند، نباید به نحوی تدوین شوند که به کاربران خدمات پرداخت اجازه استفاده از خدمات سایر ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت، از جمله خدمات شروع پرداخت و خدمات اطلاعات حساب را ندهند. به‌علاوه این شرایط و ضوابط نباید شامل شرایطی باشند که به نحوی استفاده از خدمات پرداخت سایر ارائه‌دهندگان خدمات پرداختی را دشوارتر کنند که پیرو این دستورالعمل مجوز گرفته‌اند یا ثبت شده‌اند.

۷۰. برای کاهش ریسک‌ها و پیامدهای تراکنش‌های پرداخت تأیید نشده یا اشتباه، کاربر خدمات پرداخت باید هرچه زودتر ارائه‌دهنده خدمات پرداخت را از هرگونه ادعا نسبت به تراکنش‌های ظاهراً تأیید نشده یا اشتباه مطلع کند، البته به شرطی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت وظایف اطلاعاتی اش ذیل این دستورالعمل را انجام داده باشد. اگر کاربر در مهلت مقرر مغایرت را اعلام کرده باشد، باید بتواند این ادعاها را منوط به مهلت قانونی شکایت در آن کشور پیگیری کند. این دستورالعمل نباید روی سایر ادعاهای کاربران و ارائه‌دهندگان خدمات

پرداخت تأثیر بگذارد.

۷۱. در مورد تراکنش پرداخت تأییدنشده، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید بلافاصله مبلغ تراکنش را به پرداخت‌کننده برگرداند. البته در مواردی که سوءظن زیادی وجود دارد که تراکنش تأییدنشده نتیجه رفتار متقلبانه کاربر است و در مواردی که برای این سوءظن شواهد ملموسی وجود دارد که به اطلاع مرجع ملی مربوط رسیده، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید بتواند پیش از برگرداندن مبلغ تراکنش به پرداخت‌کننده، در مدت زمان منطقی تحقیقاتی در این زمینه انجام دهد. برای حفاظت از پرداخت‌کننده برابر هرگونه آسیبی، ارزش زمانی اعتبار بازگردانده‌شده نباید کمتر از ارزش آن در زمان کسر از حساب باشد. به منظور اینکه انگیزه‌ای به کاربر داده شود تا هرگونه سرقت یا کسری در ابزار پرداخت را بدون تأخیر بی‌مورد به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اعلام کند و در نتیجه ریسک تراکنش‌های پرداخت تأییدنشده کاهش یابد، کاربر باید فقط برای مبلغ بسیار محدودی مسئول باشد، مگر اینکه اقدامی متقلبانه انجام داده باشد یا سهل‌انگاری فاحشی کرده باشد. در این مورد، به نظر می‌رسد مبلغ ۵۰ یورو برای اطمینان از حفاظت هماهنگ و سطح بالا از کاربران در اتحادیه اروپا مناسب باشد. در مواردی که پرداخت‌کننده در موقعیتی نیست که از کسری، سرقت یا اختلاس ابزار پرداخت آگاه شود، نباید مسئولیتی متوجهش باشد. علاوه بر این وقتی کاربران به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اطلاع داده‌اند که ابزار پرداختشان ممکن است خراب شده باشد، آنها نباید ملزم به جبران زیان‌های بعدی ناشی از استفاده بدون اجازه از این ابزار باشند. این دستورالعمل نباید تعارضی با مسئولیت ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در مورد امنیت فنی محصولاتشان داشته باشد.

۷۲. برای ارزیابی سهل‌انگاری یا سهل‌انگاری فاحش احتمالی کاربر خدمات پرداخت، همه شرایط باید مدنظر قرار بگیرند. شواهد و میزان سهل‌انگاری ادعا شده معمولاً باید بر اساس قوانین ملی ارزیابی شوند.

با این حال هرچند مفهوم سهل‌انگاری حاکی از نقض وظیفه مراقبت است، سهل‌انگاری فاحش باید معنایی ورای سهل‌انگاری صرف داشته باشد و شامل رفتاری شود که نشان‌دهنده بی‌مبالاتی قابل ملاحظه‌ای باشد. برای مثال قراردادن اطلاعات کاربری موردنیاز برای صدور اجازه انجام تراکنش پرداخت پشت ابزار پرداخت و در جایی که در معرض دید و به‌آسانی برای اشخاص ثالث قابل شناسایی باشد، نمونه‌ای از بی‌مبالاتی قابل ملاحظه به شمار می‌آید. آن دسته از شرایط و ضوابط قراردادی مربوط به ارائه و استفاده از ابزار پرداخت که اثرشان افزایش بار اثبات ادعا برای مصرف‌کننده و کاهش بار اثبات ادعا برای عرضه‌کننده ابزار است، باید باطل و بی‌اثر در نظر گرفته شوند. علاوه بر این در موقعیت‌های خاص و به‌ویژه در مواردی مثل پرداخت‌های آنلاین که ابزار پرداخت در پایانه فروش قرار ندارد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید ملزم به ارائه شواهد سهل‌انگاری ادعایی شود، زیرا در این موارد راه‌های پرداخت‌کننده برای سهل‌انگاری بسیار محدودند.

۷۳. نسبت به تخصیص خسارت‌ها در مورد تراکنش‌های پرداخت تأییدنشده باید شرایطی وضع شوند. در مورد آن دسته از کاربران خدمات پرداخت که مصرف‌کننده نیستند، شرایط متفاوتی ممکن است اعمال شوند، زیرا این کاربران معمولاً برای ارزیابی ریسک کلاهبرداری و انجام اقدام‌های جبرانی در موقعیت بهتری قرار دارند. برای تأمین سطح بالایی از حفاظت از مصرف‌کننده، پرداخت‌کنندگان باید همواره و حتی در مواردی که ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت در تراکنش پرداخت نقش دارد، حق مطالبه برای بازپس‌گیری از ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداختشان داشته باشند. این مسئله خللی در تعیین مسئولیت ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مختلف ایجاد نمی‌کند.

۷۴. در مورد خدمات شروع پرداخت، حقوق و وظایف کاربران خدمات پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت دخیل باید متناسب با خدمات ارائه‌شده باشند. به طور ویژه تقسیم مسئولیت‌های ارائه‌دهنده خدمات پرداختی که خدمات حساب ارائه می‌دهد و ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت دخیل در تراکنش باید آن‌ها را مجاب کند که مسئولیت بخش‌های تحت کنترلشان در تراکنش را بپذیرند.

۷۵. این دستورالعمل به دنبال بهبود رویه‌های حفاظت از مصرف‌کننده در مورد تراکنش‌های پرداخت مبتنی بر کارت مثل پرداخت در ایستگاه‌های سوخت‌گیری خودکار، قراردادهای کرایه خودرو یا هنگام رزرو هتل است که در آن‌ها وقتی پرداخت‌کننده به اجرای تراکنش

پرداخت رضایت می‌دهد، مقدار دقیق تراکنش معلوم نیست. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده تنها زمانی باید بتواند منابع مالی را در حساب پرداخت پرداخت‌کننده مسدود کند که پرداخت‌کننده در مورد مقدار دقیق منابعی که باید مسدود شوند، رضایت داده باشد و آن منابع باید بدون تأخیر بی‌مورد بعد از دریافت اطلاعات مربوط به مقدار دقیق تراکنش پرداخت و دست‌کم بلافاصله بعد از دریافت دستور پرداخت، آزاد شوند.

۷۶. پروژه منطقه واحد پرداخت‌های اروپا (SEPA) می‌خواهد خدمات پرداخت سراسری در اتحادیه را بیشتر توسعه دهد تا جایگزین خدمات ملی موجود در زمینه پرداخت‌های در قالب یورو شوند. آیین‌نامه (EU) No 260/2012 با چشم‌انداز مهاجرت کامل به انتقال اعتبار و دایرکت دبیت سراسری در اتحادیه، الزامات فنی و کسب‌وکاری انتقال اعتبار و دایرکت دبیت در قالب یورو را تعیین می‌کند. این آیین‌نامه با اشاره به دایرکت دبیت انتظار دارد که پرداخت‌کننده باید به دریافت‌کننده و (به صورت مستقیم یا غیرمستقیم از طریق دریافت‌کننده) به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده اجازه بدهد و مقرر کند که این اجازه به همراه اصلاحات یا ابطال بعدی توسط دریافت‌کننده یا شخص ثالثی به نیابت از دریافت‌کننده ذخیره شوند. تنها طرح موجود دایرکت دبیت سراسری در اروپا برای پرداخت‌های مصرف‌کنندگان در قالب یورو که شورای پرداخت‌های اروپایی^۱ توسعه داده، مبتنی بر این اصل است که دستور اجرای دایرکت دبیت را پرداخت‌کننده به دریافت‌کننده می‌دهد و دریافت‌کننده این دستور را به همراه اصلاحات یا ابطال بعدی ذخیره می‌کند. دستور را شخصی ثالث هم می‌تواند به نیابت از دریافت‌کننده ذخیره کند. برای جلب حمایت گسترده همگانی از پروژه SEPA و تأمین سطح بالایی از حفاظت از مصرف‌کننده در منطقه واحد پرداخت‌های اروپا، طرح موجود دایرکت دبیت سراسری در اروپا حق بی‌قید و شرطی را برای بازپس‌گیری پرداخت‌های تأییدشده در نظر گرفته است. این دستورالعمل با توجه به این مسئله می‌خواهد حق بی‌قید و شرط بازپس‌گیری را به‌عنوان الزامی عمومی برای همه تراکنش‌های دایرکت دبیت یورویی در اتحادیه تعیین کند.

با این حال در کشورهای عضو که ارزشان یورو نیست، همچنان طرح‌های دایرکت دبیت سنتی غیر یورویی موازی با SEPA وجود دارند. این طرح‌ها کارآمد هستند و با تدابیر حفاظتی دیگری که همیشه مبتنی بر حق بی‌قید و شرط بازپس‌گیری نیستند، همان حفاظت سطح بالا را از پرداخت‌کننده تأمین می‌کنند. در این مورد پرداخت‌کننده باید با این قاعده کلی حفاظت شود که زمانی حق بازپس‌گیری داشته باشد که تراکنش اجراشده از مقداری بیشتر شده باشد که به طور منطقی مورد انتظار بوده است. علاوه بر این کشورهای عضو باید بتوانند قوانینی در مورد حق بازپس‌گیری وضع کنند که بیشتر به نفع پرداخت‌کننده باشد. همان‌طور که تداوم وجود برخی خدمات پرداخت یورویی سنتی در برخی کشورهای عضو نشان می‌دهد، تقاضایی واقعی برای محصولات دایرکت دبیت یورویی وجود دارد. اشکالی ندارد که به پرداخت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده اجازه داده شود که در چارچوب قراردادی توافق کنند که پرداخت‌کننده در این موقعیت‌ها حق بازپس‌گیری نداشته باشد: پرداخت‌کننده به ارائه‌دهنده خدمات پرداختش برای اجرای تراکنش مستقیم اجازه داده باشد، از جمله وقتی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به نیابت از دریافت‌کننده عمل می‌کند. یا در موارد مقتضی، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا دریافت‌کننده اطلاعات مربوط به تراکنش پرداخت آینده را دست‌کم چهار هفته پیش از تاریخ تراکنش به شکل توافق‌شده به پرداخت‌کننده ارائه داده یا در دسترس او قرار داده باشد. در هر صورت، در مورد تراکنش‌های پرداخت تأیید نشده یا اشتباه، منافع پرداخت‌کننده باید همیشه با قاعده بازپس‌گیری عمومی حفاظت شود.

۷۷. در مورد برنامه‌ریزی مالی و انجام به موقع وظایف پرداخت، مصرف‌کنندگان و کسب‌وکارها باید در مورد مدت زمان لازم برای اجرای دستور پرداخت قطعیت داشته باشند. از این رو این دستورالعمل باید مشخص کند که حقوق و وظایف چه زمانی به مرحله اجرا می‌رسند؛ یعنی مشخص شود که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دقیقاً چه زمانی دستور پرداخت را دریافت کرده است. در واقع این دستورالعمل باید زمانی را مشخص کند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت فرصت دریافت دستور پرداخت از طریق ابزارهای ارتباطی توافق‌شده در قرارداد خدمات پرداخت را داشته است. در تعیین این زمان، فعالیت‌های قبلی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در فرایند پیش از ایجاد و ارسال دستور پرداخت (برای مثال بررسی‌های امنیتی و دسترسی‌پذیری منابع) اطلاعات مربوط به استفاده از شماره شناسایی شخصی یا انتشار تعهد پرداخت نباید لحاظ شوند. علاوه بر این زمان دریافت دستور پرداخت زمانی است که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دستور پرداخت را برای کسر از

حساب پرداخت کننده دریافت می کند. اینکه دریافت کننده در چه روز یا لحظه ای دستورهای پرداخت برای مجموعه ای از پرداخت های کارتی یا دایرکت دبیت ها را به ارائه دهنده خدمات پرداخت فرستاده یا چه زمانی ارائه دهنده خدمات پرداخت پیش پرداختی را به صورت اعتبار مشروط به حساب دریافت کننده اضافه کرده، نباید موضوعیتی داشته باشند. اگر ارائه دهنده خدمات پرداخت برای امتناع از اجرا، مستمسک قراردادی یا قانونی نداشته باشد، کاربران باید بتوانند از اجرای مناسب دستور پرداخت کامل و معتبر بهره ببرند. اگر ارائه دهنده خدمات پرداخت از اجرای دستور پرداختی امتناع کند، امتناع و دلیل امتناع باید در اولین فرصت طبق الزامات قوانین اتحادیه و قوانین ملی به کاربر خدمات پرداخت اعلام شود. در مواردی که چارچوب قرارداد مقرر می کند که ارائه دهنده خدمات پرداخت می تواند برای امتناع کارمزدی دریافت کند، این کارمزد باید توجیه مستدلی داشته باشد و تا حد ممکن کم باشد.

۷۸. با توجه به سرعت سیستم های پرداخت کاملاً خودکار مدرن در پردازش تراکنش های پرداخت که باعث می شود نتوان بعد از مدت زمانی دستورهای پرداخت را بدون هزینه زیاد مداخله دستی برگرداند، باید مهلت مشخصی برای برگشت پرداخت وجود داشته باشد. با این حال بسته به نوع خدمت پرداخت و دستور پرداخت، باید امکان تغییر مهلت برگشت پرداخت از طریق توافق طرفین وجود داشته باشد. برگشت در این زمینه فقط باید شامل رابطه کاربر خدمات پرداخت و ارائه دهنده خدمات پرداخت شود و در نتیجه خللی در برگشت ناپذیری و قطعیت تراکنش های پرداخت سیستم پرداخت ایجاد نکند.

۷۹. این برگشت ناپذیری نباید روی حقوق یا وظایف ارائه دهنده خدمات پرداخت طبق قوانین برخی از کشورهای عضو، بر اساس چارچوب قرارداد پرداخت کننده یا قوانین ملی، آیین نامه ها یا دستورالعمل های اجرایی در مورد بازپرداخت مبلغ تراکنش پرداخت اجرا شده در موارد اختلاف نظر میان پرداخت کننده و دریافت کننده تأثیری بگذارد. بازپرداخت را باید دستور پرداخت جدیدی در نظر گرفت. به جز این موارد، سایر اختلاف نظرهای حقوقی ناشی از رابطه پرداخت کننده و دریافت کننده که به دستور پرداخت منجر شده، فقط باید بین همین دو طرف حل و فصل شوند.

۸۰. برای پردازش بی وقفه و کاملاً یکپارچه پرداخت ها و ایجاد قطعیت حقوقی در مورد انجام وظایف کاربران خدمات پرداخت نسبت به یکدیگر، ضروری است که مبلغ کامل ارسال شده از طرف پرداخت کننده به حساب دریافت کننده اضافه شود. بر همین اساس هیچ کدام از واسطه های دخیل در اجرای تراکنش های پرداخت نباید بتوانند مبلغی را از مبلغ ارسال شده کسر کنند. با این حال دریافت کنندگان باید بتوانند قراردادی با ارائه دهنده خدمات پرداختشان ببندند که به ارائه دهنده اجازه بدهد کارمزدهای خودش را کسر کند. در هر صورت برای اینکه دریافت کننده بتواند راستی آزمایی کند که مبلغ مورد نظر به درستی پرداخت شده، اطلاعاتی که درباره تراکنش پرداخت ارائه می شود، علاوه بر مقدار کامل منابع انتقالی، باید مقدار هزینه های کسر شده را هم نشان دهد.

۸۱. ابزارهای پرداخت ویژه مقادیر کم باید گزینه جایگزین ارزان و کاربر پسندی برای کالاها و خدمات ارزان قیمت باشند و بار مسئولیتشان نباید با تعیین الزامات بیش از حد سنگین شود. در نتیجه در این ابزارها، الزامات و قوانین اطلاعاتی مربوط به اجرای پرداخت ها باید به اطلاعات ضروری محدود شوند و قابلیت های فنی ای را در نظر بگیرند که به طور منطقی از ابزارهای پرداخت ویژه مقادیر کم انتظار می رود. به رغم رویه آسان تر، کاربران باید با توجه به ریسک های محدود ناشی از این ابزارهای پرداخت، به ویژه ابزارهای پیش پرداخت، از حفاظت کافی برخوردار باشند.

۸۲. برای بهبود کارایی پرداخت ها در سراسر اتحادیه، همه دستورهای پرداخت، از جمله انتقال اعتبار و رمیتنس پول، که پرداخت کننده شروع می کند و در قالب یورو یا ارز یکی از کشورهای عضو که ارز رسمی اش یورو نیست، باید تابع زمان اجرای حداکثر یک روزه باشند. در نبود توافقی روشن میان ارائه دهنده خدمات پرداخت و پرداخت کننده که زمان اجرای طولانی تری را تعیین کرده باشد، برای همه پرداخت های دیگر، از جمله پرداخت هایی که توسط یا از طریق دریافت کننده شروع می شوند، از جمله دایرکت دبیت و پرداخت های کارتی، همان زمان اجرای یک روزه باید اعمال شود. اگر دستور پرداخت به صورت کاغذی داده شود، باید امکان افزایش یک روز کاری دیگر به این مدت زمان وجود داشته باشد تا امکان استمرار ارائه خدمات پرداخت به مصرف کنندگانی وجود داشته باشد که فقط به اسناد کاغذی عادت دارند. وقتی از طرح دایرکت دبیت استفاده می شود، ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده باید مجموع مبالغ را در بازه زمانی توافق شده میان

دریافت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت انتقال دهد و تسویه در تاریخ سررسید مورد توافق را امکان‌پذیر کند. باتوجه‌به این واقعیت که زیرساخت‌های پرداخت اغلب بسیار کارآمد هستند و برای جلوگیری از افت سطح کیفی خدمات، کشورهای عضو باید اجازه داشته باشند که در موارد مقتضی، قوانینی را حفظ یا وضع کنند که زمان اجرا را کمتر از یک روز کاری تعیین می‌کنند.

۸۳. در مواردی که یکی از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در اتحادیه اروپا مستقر نیست، شرایط مربوط به اجرای دستور پرداخت برای کل مبلغ و زمان اجرا در این دستورالعمل باید به‌عنوان شیوه‌ای مناسب در نظر گرفته شوند.

۸۴. برای تقویت اعتماد مصرف‌کنندگان به بازار هماهنگ پرداخت، کاربران باید برای انتخاب ارائه‌دهنده مناسب، هزینه‌ها و کارمزدهای واقعی خدمات پرداخت را بدانند. بنابراین استفاده از شیوه‌های قیمت‌گذاری غیرشفاف باید ممنوع باشد، زیرا این اتفاق نظر عمومی وجود دارد که این شیوه‌ها برآورد قیمت واقعی خدمات پرداخت را برای کاربران بسیار دشوار می‌کنند. به‌طور ویژه استفاده از مقوله تعیین مهلت به زیان کاربر نباید مجاز باشد.

۸۵. کارکرد روان و کارآمد سیستم پرداخت به این بستگی دارد که کاربر بتواند به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اعتماد کند که تراکنش را درست و در زمان توافق‌شده اجرا می‌کند. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت معمولاً در موقعیتی است که می‌تواند ریسک‌های تراکنش پرداخت را ارزیابی کند. این ارائه‌دهنده است که سازوکار پرداخت را فراهم می‌کند، تمهیداتی را برای پس‌گرفتن منابعی می‌چیند که به حساب اشتباهی رفته‌اند یا اساساً اشتباه تخصیص داده شده‌اند و در بیشتر موارد درباره واسطه‌های دخیل در اجرای تراکنش پرداخت تصمیم می‌گیرد. باتوجه‌به همه این ملاحظات، به استثنای موارد غیرعادی و پیش‌بینی نشده، مقتضی است که مسئولیت اجرای تراکنش پرداخت پذیرفته‌شده از کاربر بر عهده ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشد. البته در مواردی که دریافت‌کننده خودش ارائه‌دهنده خدمات پرداخت را انتخاب کرده، مسئولیت کارها و ترک فعل این ارائه‌دهنده نباید متوجه ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشد. با این حال برای حفاظت از منافع پرداخت‌کننده در شرایط نامحتملی که مشخص نیست ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده مبلغ را به درستی دریافت کرده یا خیر، مسئولیت اثبات ادعا باید بر عهده ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشد. اصولاً می‌توان انتظار داشت که نهاد واسطه، معمولاً نهادی بی‌طرف مثل بانک مرکزی یا شرکت تسویه وجوه، که مبلغ پرداختی را از ارائه‌دهنده خدمات پرداخت فرستنده به گیرنده منتقل می‌کند، داده‌های حساب را ذخیره کند و در صورت نیاز ارائه دهد. در مواردی که مبلغ پرداختی به حساب ارائه‌دهنده خدمات پرداخت گیرنده اضافه شده باشد، دریافت‌کننده باید بلافاصله مطالبه‌ای برای اعتبار اضافه‌شده به حساب در مقابل ارائه‌دهنده خدمات پرداخت داشته باشد.

۸۶. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت یا در موارد مقتضی ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت، باید مسئولیت اجرای درست پرداخت را بپذیرد از جمله شامل انتقال مقدار کامل تراکنش پرداخت و اجرای به‌موقع و مسئولیت کامل هرگونه نقص سایر طرفین زنجیره پرداخت تا حساب دریافت‌کننده می‌شود. در نتیجه این مسئولیت، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده باید در مواردی که مبلغ کامل به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده منتقل نشده یا دیر منتقل شده، تراکنش پرداخت را اصلاح کند یا بدون تأخیر بی‌مورد، مقدار موردنظر آن تراکنش را به پرداخت‌کننده برگرداند. این اقدام‌ها روی سایر ادعاهایی که ممکن است بر اساس قوانین ملی مطرح شوند، تأثیری نمی‌گذارد. به‌واسطه مسئولیت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت، هیچ‌کدام از هزینه‌های مربوط به پرداخت نادرست نباید بر دوش پرداخت‌کننده یا دریافت‌کننده بیفتد. کشورهای عضو در مورد اجرانشدن و اجرای ناقص یا دیرهنگام تراکنش‌های پرداخت باید اطمینان حاصل کنند که ارزش زمانی پرداخت‌های اصلاحی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و ارزش زمانی در اجرای درست تراکنش همیشه یکسان باشند.

۸۷. این دستورالعمل فقط باید به وظایف و مسئولیت‌های قراردادی در قرارداد میان کاربر و ارائه‌دهنده خدمات بپردازد. با این حال کارکرد مناسب انتقال اعتبار و سایر خدمات پرداخت مستلزم این است که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و واسطه‌هایشان مثل پردازشگرها قراردادهایی داشته باشند که در آن‌ها حقوق و وظایف دوجانبه‌شان تعیین شده باشد. پرسش‌های مربوط به مسئولیت‌ها یکی از بخش‌های اساسی این قراردادهای یک‌شکل هستند. برای اطمینان از قابل‌اعتماد بودن ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و واسطه‌های دخیل در تراکنش

پرداخت، قطعیت حقوقی ضروری است تا زیان‌های ارائه‌دهنده خدمات پرداخت غیرمسئول یا مبالغی که طبق شرایط مربوط به مسئولیت در این دستورالعمل پرداخت کرده، جبران شوند. حقوق و جزئیات بیشتر محتوای شکایت و نحوه مدیریت مطالبات از ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا واسطه مرتبط با تراکنش پرداخت ناقص باید منوط به توافق باشند.

۸۸. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید بتواند اطلاعات موردنیاز برای اجرای درست دستور پرداخت را بدون ابهام، مشخص کند. اما از طرف دیگر برای جلوگیری از چندپارگی و تضعیف مقوله ایجاد سیستم‌های پرداخت یکپارچه در اتحادیه، کشورهای عضو نباید اجازه داشته باشند که استفاده از شناسه ویژه‌ای را برای تراکنش‌های پرداخت الزامی کنند. با این حال این الزام نباید این اختیار را از کشورهای عضو بگیرد که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده را ملزم کنند با دقت و موشکافی اقدام کند و در مواردی که از لحاظ فنی و بدون مداخله دستی ممکن است، همخوانی شناسه منحصر به فرد را راستی‌آزمایی کند و در مواردی که شناسه منحصر به فرد همخوانی ندارد، دستور پرداخت را نپذیرد و به پرداخت‌کننده موردنظر اعلام کند. مسئولیت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید به اجرای درست تراکنش پرداخت مطابق دستور پرداخت کاربر محدود باشد. اگر منابع مالی تراکنش پرداختی به واسطه شناسه منحصر به فرد نادرستی که پرداخت‌کننده ارائه داده، به گیرنده اشتباهی برسد، نباید ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده مسئولیتی داشته باشد، اما باید ملزم به همکاری باشند و تا حد معقولی، از جمله با ارائه اطلاعات مربوط، تلاش کنند منابع مالی را برگردانند.

۸۹. ارائه خدمات از سوی ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت ممکن است شامل پردازش داده‌های شخصی شود. دستورالعمل 95/46/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۱، قوانین ملی هم‌ارز دستورالعمل 95/46/EC و آیین‌نامه 45/2001/EC (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا)^۲ شامل پردازش داده‌های شخصی برای اهداف این دستورالعمل می‌شوند. به طور ویژه، در مواردی که داده‌های شخصی برای اهداف این دستورالعمل پردازش می‌شوند، هدف دقیق باید مشخص شود، به مبنای حقوقی مربوط ارجاع داده شود، تطبیق با الزامات امنیتی مطرح شده در دستورالعمل 95/46/EC انجام شود و اصول ضرورت، تناسب، محدودیت هدف و دوره حفظ داده متناسب رعایت شوند. همچنین همه سیستم‌های پردازش داده‌ای که در چارچوب این دستورالعمل ایجاد و استفاده می‌شوند، باید هم با در نظر گرفتن حفاظت از داده طراحی شوند و هم حفاظت از داده را در همه موارد به عنوان پیش فرض رعایت کنند.

۹۰. این دستورالعمل به حقوق اساسی احترام می‌گذارد و اصول منشور حقوق اساسی اتحادیه اروپا را رعایت می‌کند. حق محترم شمردن زندگی خصوصی و خانوادگی، حق حفاظت از داده‌های شخصی، آزادی راه‌اندازی و اداره یک کسب‌وکار، حق جبران حقوقی مؤثر و حق محاکمه یا مجازات نشدن دوباره در رویه‌های قضایی برای یک اتهام از جمله این حقوق هستند. این دستورالعمل باید مطابق این حقوق و اصول پیاده‌سازی شود.

۹۱. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مسئول تدابیر امنیتی هستند. این تدابیر باید متناسب با ریسک‌های امنیتی مربوطه باشند. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت باید چارچوبی برای کاهش ریسک‌ها تمهید کنند و فرایندهای مدیریت حادثه مؤثر داشته باشند. باید سازوکار گزارش‌دهی منظمی ایجاد شود تا اطمینان حاصل گردد که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت به صورت منظم ارزیابی به‌روزی از ریسک‌های امنیتی‌شان انجام می‌دهند و اقدام‌های انجام‌شده در پاسخ به این ریسک‌ها را به مراجع ذی‌صلاح گزارش می‌دهند. علاوه بر این، برای اطمینان از اینکه خسارت به کاربران، سایر ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت یا سیستم‌های پرداخت (خسارت‌هایی از قبیل اختلال عمده در سیستم پرداخت) در کمترین حد ممکن نگه داشته شود، ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت باید ملزم باشند که بدون تأخیر بی‌مورد حوادث امنیتی عمده را به مراجع ذی‌صلاح گزارش بدهند. مرجع بانکداری اروپا باید نقشی را برای هماهنگ‌سازی تعریف کند.

۹۲. الزامات گزارش حوادث امنیتی نباید در سایر الزامات گزارش‌دهی حوادث مقرر در قوانین دیگر اتحادیه اروپا خللی ایجاد کند و الزاماتی که در این دستورالعمل وضع می‌شوند، باید با الزامات گزارش‌دهی سایر قوانین اتحادیه هم‌سو باشند.

۹۳. باید چارچوب حقوقی شفاف‌تری ایجاد شود که تعیین کند ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات

۱. دستورالعمل 95/46/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۴ اکتبر ۱۹۹۵ در مورد حفاظت از افراد در زمینه پردازش داده‌های شخصی و جابه‌جایی رایگان این داده‌ها (OJ L 281, 23.11.1995, p. 31).
 ۲. آیین‌نامه 45/2001/EC (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۸ دسامبر ۲۰۰۰ در مورد حفاظت از افراد در زمینه پردازش داده‌های شخصی توسط نهادها و سازمان‌های جامعه اقتصادی اروپا و جابه‌جایی رایگان این داده‌ها (OJ L 8, 12.1.2001, p. 1)).

حساب در چه شرایطی می‌توانند خدماتشان را با اجازه صاحب حساب ارائه دهند، بدون اینکه ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت آن‌ها را ملزم کند برای ارائه این نوع خدمات از مدل کسب‌وکار خاصی مبتنی بر دسترسی مستقیم یا غیرمستقیم استفاده کنند. از طرفی ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب و از طرف دیگر ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت باید الزامات حفاظت از داده و الزامات امنیتی ضروری تعیین شده یا ارجاع شده در این دستورالعمل یا الزامات ارائه شده در استانداردهای فنی رگولاتوری را رعایت کنند. این استانداردهای رگولاتوری باید با راه‌حل‌های فناورانه متفاوت و در دسترس سازگار باشند. برای اطمینان از ارتباط امن نقش آفرینان مربوط در زمینه این خدمات، مرجع بانکداری اروپا باید الزامات استانداردهای مشترک و باز ارتباطی را تعیین کند تا همه ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت که اجازه ارائه خدمات پرداخت را می‌دهند، آن‌ها را پیاده‌سازی کنند. از این رو این استانداردهای باز باید از قابلیت تعامل راه‌حل‌های ارتباطی فناورانه متفاوت پشتیبانی کنند. این استانداردهای مشترک و باز همچنین باید این اطمینان را ایجاد کنند که ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت می‌داند که ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت یا ارائه‌دهنده خدمات اطلاعات حساب با او ارتباط برقرار کرده است، نه خود مشتری. این استانداردها در ضمن باید این اطمینان را به وجود آورند که ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب به صورت امن با ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت و مشتری‌ان مربوط ارتباط برقرار می‌کنند. مرجع بانکداری اروپا در تدوین الزامات باید به این مسئله توجه ویژه‌ای کند که استانداردها امکان استفاده از همه انواع متداول دستگاه‌ها (از جمله کامپیوترها، تبلت‌ها و تلفن‌های همراه) برای بهره‌برداری از خدمات پرداخت متفاوت را فراهم کنند.

۹۴. مرجع بانکداری اروپا هنگام تدوین استانداردهای فنی رگولاتوری در مورد احراز هویت و ارتباطات باید به صورت قاعده‌مند جنبه حریم خصوصی را ارزیابی کند تا ریسک‌های مربوط به هرکدام از گزینه‌های فنی در دسترس و راه‌حل‌های احتمالی برای کاهش تهدیدها در برابر حفاظت از داده را شناسایی کند.

۹۵. امنیت پرداخت‌های الکترونیکی در حفاظت از کاربران و توسعه محیطی سالم برای تجارت الکترونیکی نقشی اساسی دارد. همه خدمات پرداخت الکترونیکی باید با استفاده از فناوری‌های تأمین‌کننده احراز هویت امن کاربر انجام شوند و ریسک کلاهبرداری را به حداقل برسانند. به نظر می‌رسد تراکنش‌های پرداخت کاغذی و سفارش‌های پستی یا تلفنی که با روش‌هایی به جز استفاده از پلتفرم‌ها یا دستگاه‌های الکترونیکی انجام می‌شوند، به اندازه تراکنش‌های پرداخت الکترونیکی به حفاظت نیاز ندارند. رشد سریع پرداخت‌های اینترنتی و موبایلی باید با بهبود عمومی تدابیر امنیتی همراه شود. خدمات پرداختی که از طریق اینترنت یا سایر کانال‌های از راه دور ارائه می‌شوند که کارکردشان به مکان استفاده از دستگاه برای شروع تراکنش پرداخت یا مکان فیزیکی ابزار پرداخت مورد استفاده بستگی ندارد، باید امکان اصالت‌سنجی تراکنش‌ها از طریق رمزهای پویا را فراهم کنند تا کاربر همواره از مبلغ تراکنش و دریافت‌کننده آگاه باشد.

۹۶. تدابیر امنیتی باید متناسب با سطح ریسک خدمت پرداخت مورد نظر باشد. برای توسعه روش‌های پرداخت کاربرپسند و در دسترس برای پرداخت‌های کم‌ریسک مثل پرداخت‌های بدون تماس با مقادیر کم در پایانه‌های فروش، که می‌توانند مبتنی بر موبایل باشند یا نباشند، استثناهای اعمال الزامات امنیتی باید در استانداردهای فنی رگولاتوری مشخص شوند. برای محدود کردن ریسک‌های مربوط به فیشینگ و سایر فعالیت‌های کلاهبردانه، استفاده امن از اطلاعات کاربری شخصی ضرورت دارد. در این زمینه، کاربر باید بتواند به استفاده از تدابیری اتکا کند که از محرمانگی و درستی اطلاعات کاربری شخصی حفاظت می‌کنند. این تدابیر معمولاً شامل سیستم‌های رمزنگاری مبتنی بر دستگاه‌های شخصی پرداخت‌کننده مثل کارت‌خوان‌ها یا تلفن همراه می‌شوند. همچنین ممکن است ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت پرداخت‌کننده چنین تدابیری را از طریق کانالی متفاوت مثل پیامک یا ایمیل فراهم کند. این تدابیر معمولاً شامل آن دسته از سیستم‌های رمزنگاری می‌شوند که کد احراز هویت مثل رمز عبور یک‌بار مصرف تولید می‌کنند و می‌توانند امنیت تراکنش‌های پرداخت را بهبود بخشند. استفاده کاربران خدمات پرداخت از این کدهای احراز هویت باید با وظایفشان در ارتباط با ابزارهای پرداخت و در مواردی که ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت یا ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب مشارکت دارند، در ارتباط با اطلاعات کاربری شخصی سازگار باشد.

۹۷. کشورهای عضو باید تعیین کنند که آیا مراجع ذی‌صلاح مسئول اعطای مجوز نهادهای پرداخت در مورد رویه‌های «حل اختلاف

جایگزین^۱ نیز صلاحیت دارند یا خیر.

۹۸. کشورهای عضو باید بدون نقض حق مشتریان برای دادخواهی در مراجع قضایی از وجود رویه حل اختلاف جایگزین سهل الوصول، مناسب، مستقل، بی طرف، شفاف و مؤثر ناشی از حقوق و وظایف مقرر در این دستورالعمل است، اطمینان حاصل کنند. آیین نامه (EC) No 593/2008 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۲ مقرر می کند که آن دسته از شرایط قراردادی تعیین کننده قانون حاکم بر قرارداد نباید در تعارض با حفاظت از مصرف کنندگان از طریق اصول الزام آور قانون کشور محل اقامت دائمی شان باشند. کشورهای عضو با هدف ایجاد رویه حل اختلاف کارآمد و مؤثر باید اطمینان حاصل کنند که ارائه دهندگان خدمات پرداخت رویه رسیدگی به شکایات مؤثری را تمهید کرده اند و کاربران می توانند پیش از مراجعه به مراجع قضایی، از این طریق اقدام کنند. رویه رسیدگی به شکایات باید چارچوب های زمانی کوتاه و شفافی داشته باشد و ارائه دهنده خدمات پرداخت باید در آن چارچوب به شکایت پاسخ بدهد. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که نهادهای مرجع رویه حل اختلاف جایگزین برای همکاری کافی و کارآمد فرامرزی در مورد اختلاف های مربوط به حقوق و الزامات ناشی از این دستورالعمل ظرفیت کافی دارند.

۹۹. اطمینان از اجرای مؤثر قوانین ملی پذیرفته شده در پی این دستورالعمل ضروری است. در نتیجه رویه های مناسبی باید ایجاد شوند تا با استفاده از آن ها بتوان شکایات از ارائه دهندگان خدمات پرداختی را پیگیری کرد که با این شرایط تطبیق ندارند و اطمینان حاصل کرد که در موارد مقتضی مجازات مؤثر، متناسب و بازدارنده اعمال می شوند. کشورهای عضو برای اطمینان از تطبیق مؤثر با این دستورالعمل باید مراجع ذی صلاحی را تعیین کنند که با شرایط مقرر در آیین نامه (EU) No 1093/2010 همخوانی داشته باشند و مستقل از ارائه دهندگان خدمات پرداخت عمل کنند. در راستای شفافیت، کشورهای عضو باید به کمیسیون اعلام کنند که کدام مراجع را انتخاب کرده اند و توضیح روشنی از وظایفشان ذیل این دستورالعمل ارائه بدهند.

۱۰۰. کشورهای عضو بدون اخلال در حق دادخواهی در دادگاه برای تطبیق با این دستورالعمل باید اطمینان حاصل کنند که به مراجع ذی صلاح، قدرت لازم از جمله قدرت اعمال جریمه داده شده تا در مواردی که ارائه دهندگان خدمات پرداخت حقوق و وظایف مقرر در این دستورالعمل را رعایت نمی کنند و به ویژه وقتی ریسک تکرار تخلف یا نگرانی دیگری در مورد منافع جمعی مصرف کنندگان وجود دارد، بتوانند از این قدرت استفاده کنند.

۱۰۱. مصرف کنندگان باید به صورت روشن و جامع از حقوق و وظایفشان ذیل این دستورالعمل مطلع شوند. از این رو کمیسیون باید بروشوری درباره این حقوق و وظایف تهیه کند.

۱۰۲. این دستورالعمل تداخلی با قوانین ملی مربوط به پیامدهای مسئولیت پذیری در قبال اشتباه در ابراز یا انتقال اظهارات ایجاد نمی کند.

۱۰۳. این دستورالعمل نباید تداخلی با شرایط مربوط به مالیات بر ارزش افزوده خدمات پرداخت در دستورالعمل 2006/112/EC شورای اتحادیه اروپا^۳ داشته باشد.

۱۰۴. در مواردی که این دستورالعمل به مقادیری در قالب یورو اشاره می کند، هر کشور عضوی که ارزش رسمی اش یورو نیست، باید این مقادیر را معادل ارزش ملی خود در نظر بگیرد و تعیین کند.

۱۰۵. در راستای قطعیت حقوقی، مقتضی است که تمهیداتی برای گذار در نظر گرفته شوند. این تمهیدات باید به افرادی که پیش از اجرایی شدن این دستورالعمل، فعالیت های نهادهای پرداخت را مطابق قوانین ملی هم ارز دستورالعمل 2007/64/EC شروع کرده اند، اجازه بدهد این فعالیت ها را در کشور عضو مورد نظر تا مدت زمان مشخصی ادامه دهند.

۱۰۶. اختیار تصویب قوانینی مطابق ماده ۲۹۰ پیمان کارکرد اتحادیه اروپا برای دو مسئله باید به کمیسیون تفویض شود: ۱. سازگار کردن

1. alternative dispute resolution (ADR)

۲. آیین نامه (EC) No 593/2008 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۷ ژوئن ۲۰۰۸ درباره قانون قابل اعمال در مورد الزامات قراردادی (آیین نامه رم ۱) (OJ L 177, 4.7.2008, p. 6).

۳. دستورالعمل 2006/112/EC شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۸ نوامبر ۲۰۰۶ در مورد سیستم مشترک مالیات بر ارزش افزوده (OJ L 347, 11.12.2006, p. 1).

ارجاع به توصیه‌نامه 2003/361/EC در مواردی که این توصیه‌نامه اصلاح شده؛^۲ به روزرسانی مبتنی بر تورم مقدار میانگین تراکنش‌های پرداخت ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت که کشورهای عضو از آن مقدار به‌عنوان آستانه‌ای برای اعمال گزینه معافیت از (بخش‌هایی از) الزامات دریافت مجوز برای نهادهای پرداخت کوچک‌تر استفاده می‌کنند. اهمیت ویژه‌ای دارد که کمیسیون در مراحل مقدماتی، ارزیابی‌های مناسبی از جمله در سطح تخصصی انجام دهد. کمیسیون هنگام آماده‌سازی و تنظیم قوانین تفویض شده باید از انتقال هم‌زمان، به‌موقع و مناسب اسناد مربوط به پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا اطمینان حاصل کند.

۱۰۷. کمیسیون برای اطمینان از اجرای یکسان این دستورالعمل باید بتواند از تخصص و پشتیبانی مرجع بانکداری اروپا بهره‌برد. مرجع بانکداری اروپا باید وظیفه تدوین راهنماها و آماده‌سازی پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را در دو مورد برعهده داشته باشد: ۱. ابعاد امنیتی خدمات پرداخت به‌ویژه در زمینه احراز هویت کارآمد مشتریان؛^۲ همکاری میان کشورهای عضو در زمینه ارائه خدمات و استقرار نهادهای پرداخت مجوزدار در سایر کشورهای عضو. کمیسیون باید قدرت تصویب این پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را داشته باشد. این وظایف ویژه کاملاً با نقش و مسئولیت‌های مرجع بانکداری اروپا مطابق آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 هم‌سوست.

۱۰۸. مرجع بانکداری اروپا هنگام تدوین راهنماها، پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری و پیش‌نویس پیاده‌سازی استانداردهای فنی پیرو این دستورالعمل و مطابق آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 باید حتماً با همه ذی‌نفعان از جمله فعالان بازار خدمات پرداخت مشورت کند تا منافع همه مشارکت‌کنندگان بازتاب داده شود. اگر برای رسیدن به توازن مناسب میان دیدگاه‌ها لازم باشد، مرجع بانکداری اروپا باید به‌صورت ویژه دیدگاه‌های نقش آفرینان غیربانکی مربوط را نیز جویا شود.

۱۰۹. از آنجایی که کشورهای عضو نمی‌توانند به قدر کافی به هدف این دستورالعمل؛ یعنی یکپارچه‌سازی بیشتر بازار داخلی در زمینه خدمات پرداخت دست یابند، اتحادیه باید تمهیداتی مطابق اصل تقدم کشورهای عضو در ماده ۵ پیمان اتحادیه اروپا اتخاذ کند. مطابق اصل تناسب که در این ماده مطرح شده است، این دستورالعمل برای دستیابی به هدف خود فراتر از ضرورت عمل نمی‌کند.

۱۱۰. مطابق اعلامیه سیاسی مشترک^۲ ۲۸ سپتامبر ۲۰۱۱، کشورهای عضو و کمیسیون در مورد اسناد توضیحی^۳ کشورهای عضو در موارد موجه، علاوه بر گزارش تنظیم قوانین ملی هم‌ارز دستورالعمل‌ها، یک یا چند سند را ارسال کرده‌اند که رابطه مؤلفه‌های دستورالعمل را با بخش‌های هم‌ردیفشان در قوانین ملی هم‌ارز تشریح می‌کردند. قانون‌گذار در مورد این دستورالعمل معتقد است که ارسال چنین اسنادی موجه است.

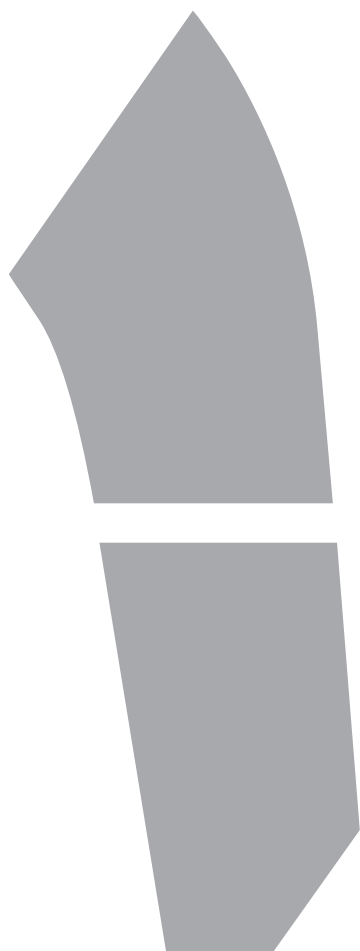
۱۱۱. مطابق ماده (۲) ۲۸ آیین‌نامه (EC) No 45/2001 با ناظر حفاظت از داده اروپا^۴ مشورت شد و این مرجع نظرش را در تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۱۳ اعلام کرد.^۵

۱۱۲. دستورالعمل‌های EC/2009/110، EC/2002/65 و EU/2013/36 و آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 باید به‌تناسب اصلاح شوند.

۱۱۳. با توجه به تغییرات زیادی که باید در دستورالعمل EC/2007/64 اعمال شود، بهتر است این دستورالعمل لغو و جایگزین شود.

این دستورالعمل تصویب شده است:

1. Treaty on European Union
2. Joint Political Declaration
3. OJ C 369, 17.12.2011, p. 14.
4. European Data Protection Supervisor
5. OJ C 38, 8.2.2014, p. 14

باب ۱
موضوع، دامنه و تعریفها

ماده ۱

موضوع

۱. این دستورالعمل قواعدی را تعیین می‌کند که کشورهای عضو باید بر اساس (الف) آن‌ها بین دسته‌های متفاوت ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت (مورد الف تا و) تمایز قائل شوند:

(الف) نهادهای اعتباری طبق تعریف بخش (۱) ماده (۱) آیین‌نامه (EU) No 575/2013 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۱ شامل شعبه‌های آن‌ها در دایره تعریف بخش (۱۷) ماده (۴) همان آیین‌نامه، در مواردی که این شعبه‌ها در اتحادیه قرار دارند، صرف نظر از اینکه دفاتر اصلی آن شعبه‌ها در اتحادیه قرار دارند یا مطابق ماده ۴۷ دستورالعمل 2013/36/EU و قانون ملی خارج از اتحادیه قرار دارند؛

(ب) نهادهای پول الکترونیکی در دایره تعریف بخش (۱) ماده ۲ دستورالعمل 2009/110/EC شامل شعبه‌های آن‌ها مطابق ماده ۸ همان دستورالعمل و قانون ملی، در مواردی که این شعبه‌ها در اتحادیه و دفاتر اصلی‌شان خارج از اتحادیه قرار دارند، به شرط اینکه خدمات پرداختی که این شعبه‌ها ارائه می‌دهند به انتشار پول الکترونیکی مربوط باشند؛

(ج) نهادهای جیروی اداره پست^۲ که طبق قانون ملی حق ارائه خدمات پرداخت را دارند؛

(د) نهادهای پرداخت؛

(ه) بانک مرکزی اروپا و بانک‌های مرکزی ملی در مواردی که نقش مرجع پولی یا سایر مراجع عمومی را ایفا نمی‌کنند؛

(و) کشورهای عضو یا مراجع منطقه‌ای یا محلی‌شان در مواردی که نقش مراجع عمومی را ایفا نمی‌کنند.

۲. این دستورالعمل قواعد مربوط به موارد زیر را هم تعیین می‌کند:

(الف) شفافیت شرایط و الزامات اطلاعاتی برای خدمات پرداخت؛

(ب) حقوق و وظایف کاربران و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در زمینه ارائه خدمات پرداخت در قالب شغل یا فعالیت کاری دائمی.

ماده ۲

دامنه

۱. این دستورالعمل شامل خدمات پرداختی می‌شود که در اتحادیه ارائه می‌شوند.

۲. باب ۳ و ۴ شامل تراکنش‌های پرداخت در قالب ارز کشور عضوی می‌شوند که در آن هم ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده و هم دریافت‌کننده یا تنها ارائه‌دهنده خدمات پرداخت، هر دو در اتحادیه قرار دارند.

۳. در مورد آن بخش‌هایی از تراکنش پرداخت که در اتحادیه انجام می‌شوند، باب ۳ به جز بخش (ب) ماده (۱) ۴۵، بخش (ه) (۲) ماده ۵۲ و بخش (الف) ماده ۵۶ و باب ۴ به جز مواد ۸۱ تا ۸۶ شامل تراکنش‌های پرداخت در قالب ارزهایی می‌شوند که ارز کشور عضوی نیستند و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده یا تنها ارائه‌دهنده خدمات پرداخت هر دو در اتحادیه قرار دارند.

۴. در مورد آن بخش‌هایی از تراکنش پرداخت که در اتحادیه انجام می‌شوند، باب ۳ به جز بخش (ب) ماده (۱) ۴۵، بخش (ه) (۲) ماده ۵۲، بخش (ز) (۵) ماده ۵۲ و بخش (الف) ماده ۵۶ و باب ۴ به جز ماده (۲) ۶۲ و (۴)، مواد ۷۶، ۷۷، ۸۱، ۸۳(۱) و ۸۹ و ۹۲ شامل تراکنش‌های پرداخت در قالب همه ارزها در مواردی می‌شوند که فقط یکی از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در اتحادیه قرار دارد.

۱. آیین‌نامه (EU) No 575/2013 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۱۳ در مورد الزامات احتیاطی برای نهادهای اعتباری و شرکت‌های سرمایه‌گذاری، اصلاحیه آیین‌نامه (EU) No 648/2012 (OJ L 176, 27.6.2013, p. 1).

2. post office giro institutions

۵. کشورهای عضو می‌توانند نهادهای اشاره‌شده در بخش‌های (۴) تا (۲۳) ماده (۵) دستورالعمل 2013/36/EU را از اعمال همه یا بخشی از شرایط این دستورالعمل معاف کنند.

ماده ۳ استثناها

این دستورالعمل شامل موارد پی‌آمده نمی‌شود:

(الف) تراکنش‌های پرداختی که فقط نقدی و مستقیماً از پرداخت‌کننده به دریافت‌کننده و بدون مداخله هیچ واسطه‌ای انجام می‌شوند؛
 (ب) تراکنش‌های پرداخت از پرداخت‌کننده به دریافت‌کننده از طریق یک نماینده تجاری که فقط به نیابت از پرداخت‌کننده یا دریافت‌کننده با توافق برای مذاکره یا انعقاد فروش یا خرید کالاها یا خدمات تأیید شده است؛
 (ج) انتقال فیزیکی حرفه‌ای اسکناس‌ها و سکه‌های بانکی شامل جمع‌آوری، پردازش و تحویل آن‌ها؛
 (د) تراکنش‌های پرداختی که شامل جمع‌آوری و تحویل غیرحرفه‌ای پول نقد در چارچوب فعالیت‌های غیرانتفاعی یا خیریه می‌شوند؛
 (ه) خدماتی که در آن‌ها در پی درخواست روشن‌کاربر پیش از اجرای تراکنش پرداخت و از طریق پرداخت برای خرید کالاها یا خدمات، پول نقد به‌عنوان بخشی از تراکنش پرداخت از دریافت‌کننده به پرداخت‌کننده داده می‌شود؛
 (و) عملیات تبادل ارزی پول نقد با پول نقد که در آن‌ها منابع مالی در حساب پرداخت نگهداری نمی‌شوند؛
 (ز) تراکنش‌های پرداختی که برای نقدکردن هرکدام از اسناد زیر از ارائه‌دهنده خدمات پرداخت انجام می‌شوند و منابع مالی نقدشده در اختیار دریافت‌کننده قرار می‌گیرند:

- (i) چک‌های کاغذی تحت پوشش کنوانسیون ۱۹ مارس ۱۹۳۱ ژنو ایجادکننده قانون یکپارچه برای چک‌ها؛
- (ii) چک‌های کاغذی مشابه چک‌های مورد اشاره در بخش (۱) و تحت پوشش قوانین کشورهای عضو کنوانسیون ۱۹ مارس ۱۹۳۱ ژنو ایجادکننده قانون یکپارچه برای چک‌ها نیستند؛
- (iii) برات‌های کاغذی مطابق کنوانسیون ۷ ژوئن ۱۹۳۰ ژنو ایجادکننده قانون یکپارچه برای برات‌ها و سفته‌ها؛
- (iv) برات‌های کاغذی مشابه برات‌های اشاره‌شده در بخش (۳) و تحت پوشش قوانین کشورهای عضو کنوانسیون ۷ ژوئن ۱۹۳۰ ژنو ایجادکننده قانون یکپارچه برای برات‌ها و سفته‌ها نیستند؛
- (v) بن‌های کاغذی؛
- (vi) چک‌های مسافرتی کاغذی؛
- (vii) حواله‌های پستی کاغذی طبق تعریف اتحادیه جهانی پست ۲.

(ح) تراکنش‌های پرداختی که در سیستم پرداخت یا تسویه اوراق بهادار بین کارگزاران تسویه^۱، شرکت‌های تسویه دوطرفه، اتاق‌های پایاپای و بانک‌های مرکزی و سایر مشارکت‌کنندگان در سیستم و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و بدون تعارض با ماده ۳۵ انجام می‌شوند؛
 (ط) تراکنش‌های پرداخت مربوط به خدمات اوراق بهادار شامل تقسیم سود سالانه، درآمد یا سایر عواید توزیعی یا بازخرید یا فروش آن‌ها که این شخصیت‌ها انجام می‌دهند: شخصیت‌های اشاره‌شده در بخش (ح) یا شرکت‌های سرمایه‌گذاری، نهادهای اعتباری، بنگاه‌های سرمایه‌گذاری جمعی یا شرکت‌های مدیریت دارایی ارائه‌دهنده خدمات سرمایه‌گذاری و سایر نهادهایی که اجازه دارند متولی ابزارهای مالی باشند؛

(ی) خدماتی که آن دسته از ارائه‌دهندگان خدمات فنی ارائه می‌دهند که از ارائه خدمات پرداخت پشتیبانی می‌کنند. این ارائه‌دهندگان نباید در هیچ لحظه‌ای منابع مالی انتقالی را در اختیار داشته باشند. این خدمات شامل پردازش و ذخیره‌سازی داده‌ها، خدمات امنی و حفاظت از

1. Geneva Convention of 19 March 1931

2. Universal Postal Union

3. settlement agents

حریم خصوصی، اصالت سنجی داده‌ها و نهادها، ارائه شبکه فناوری اطلاعات و ارتباطات، ارائه و نگهداری پایانه‌ها و دستگاه‌های مورد استفاده برای خدمات پرداخت می‌شوند. خدمات شروع پرداخت و خدمات اطلاعات حساب شامل این بند نمی‌شوند؛

(ک) خدمات مبتنی بر ابزارهای پرداخت ویژه‌ای که از آن‌ها فقط می‌توان به صورت محدود استفاده کرد و یکی از شرایط زیر را دارند:

(i) ابزارهایی که به دارنده خود امکان خرید کالاها و خدمات را فقط در مکان فیزیکی عرضه‌کننده ابزار یا در شبکه محدودی از ارائه‌دهندگان خدماتی می‌دهند که قرارداد تجاری و عملیاتی آنها بر مبنای عرضه‌کننده‌ای حرفه‌ای دارند؛

(ii) ابزارهایی که از آن‌ها می‌توان فقط برای خرید طیف بسیار محدودی از کالاها یا خدمات استفاده کرد؛

(iii) ابزارهایی که فقط در یک کشور عضو معتبرند، با درخواست یک بنگاه یا نهاد بخش عمومی ارائه شده‌اند و مرجع عمومی ملی یا منطقه‌ای آن‌ها را در راستای اهداف اجتماعی یا مالیاتی ویژه‌ای برای خرید برخی کالاها یا خدمات از تأمین‌کنندگانی رگوله کرده که به عرضه‌کننده ابزار قرارداد تجاری دارند.

(ل) تراکنش‌های پرداخت ارائه‌دهندگان شبکه‌ها یا خدمات ارتباطات الکترونیکی که علاوه بر خدمات ارتباطات الکترونیکی به مشترک شبکه یا خدمت برای موارد زیر ارائه می‌شوند:

(i) خرید محتوای دیجیتال و خدمات صوتی، صرف نظر از دستگاه مورد استفاده برای خرید یا مصرف محتوای دیجیتال که هزینه آن به قبض مربوط اضافه می‌شود؛

(ii) در چارچوب فعالیت خیریه یا برای خرید بلیت از طریق دستگاهی الکترونیکی ارائه می‌شوند که هزینه آن به قبض مربوط اضافه می‌شود.

به شرط اینکه ارزش هر تراکنش پرداخت اشاره شده در بخش‌های (۱) و (۲) از ۵۰ یورو بیشتر نشود علاوه بر این:

- ارزش مجموع تراکنش‌های پرداخت برای یک مشترک بیشتر از ۳۰۰ یورو در ماه نشود؛

- وقتی مشترک حسابش نزد ارائه‌دهنده شبکه یا خدمات ارتباطات الکترونیکی را از پیش شارژ می‌کند، ارزش مجموع تراکنش‌های پرداخت بیشتر از ۳۰۰ یورو در ماه نشود.

(م) تراکنش‌های پرداختی که بین ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت، نمایندگان یا شعبه‌هایشان برای حساب خودشان انجام می‌شوند؛

(ن) تراکنش‌های پرداخت و خدمات مربوط بین بنگاه مادر و زیرمجموعه‌اش یا بین زیرمجموعه‌های یک بنگاه مادر، بدون مداخله واسطه و توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداختی به‌جز بنگاهی متعلق به همان گروه؛

(س) خدمات برداشت نقدی که ارائه‌دهندگان از طریق خودپرداز و به نیابت از یک یا چند عرضه‌کننده کارت ارائه می‌دهند که طرف قرارداد مشتریان برداشت‌کننده از حساب پرداخت نیستند. این استثنا مشروط بر این است که این ارائه‌دهندگان سایر خدمات پرداخت مورد اشاره در پیوست ۱ را ارائه ندهند. در هر صورت اطلاعات کارمزدهای برداشت باید پیش از برداشت طبق مواد ۴۵، ۴۸، ۴۹ و ۵۹ به مشتری ارائه و در انتهای تراکنش و بعد از برداشت نیز باید در رسید ارائه شود.

ماده ۴

تعریفها

تعریف‌های زیر برای اهداف این دستورالعمل صدق می‌کنند:

۱. منظور از «کشور عضو مبدأ» یکی از موارد زیر است:

(الف) کشور عضوی که دفتر ثبت شده ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در آن قرار دارد؛

(ب) اگر ارائه‌دهنده خدمات پرداخت بر اساس قانون ملی دفتر ثبت شده نداشته باشد، کشور عضوی که دفتر اصلی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در آن قرار دارد.

۲. منظور از «کشور عضو میزبان» کشور عضوی به جز کشور عضو مبدأ است که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در آن نماینده یا شعبه‌ای دارد یا خدمات پرداخت ارائه می‌دهد؛
۳. منظور از «خدمات پرداخت» هرگونه فعالیت تجاری اشاره‌شده در پیوست ۱ است؛
۴. منظور از «نهاد پرداخت» شخصیتی حقوقی است که مطابق ماده ۱۱ مجوز گرفته تا خدمات پرداخت را در سراسر اتحادیه ارائه و انجام دهد؛
۵. منظور از «تراکنش پرداخت» اقدام به واریز، انتقال یا برداشت منابع مالی است که صرف نظر از تعهدات میان پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده، توسط پرداخت‌کننده یا به نیابت از او یا توسط دریافت‌کننده انجام می‌شود؛
۶. منظور از «تراکنش پرداخت از راه دور» تراکنش پرداختی است که از طریق اینترنت یا با دستگاهی شروع شده که می‌توان از آن برای ارتباطات راه دور استفاده کرد؛
۷. منظور از «سیستم پرداخت» سیستم انتقال منابع مالی با سازمان‌دهی رسمی و استاندارد و قواعد معمول برای پردازش، تسویه و تصفیه تراکنش‌های پرداخت است؛
۸. منظور از «پرداخت‌کننده» شخصیتی حقیقی یا حقوقی است که حساب پرداخت دارد و از آن حساب پرداخت اجازه اجرای دستور پرداخت می‌دهد یا وقتی حساب پرداختی وجود نداشته باشد، شخصیتی حقیقی یا حقوقی است که دستور پرداخت را می‌دهد؛
۹. منظور از «دریافت‌کننده» شخصیتی حقیقی یا حقوقی است که گیرنده موردنظر منابع موضوع تراکنش پرداخت است؛
۱۰. منظور از «کاربر خدمات پرداخت» شخصیتی حقیقی یا حقوقی است که در مقام پرداخت‌کننده، دریافت‌کننده یا هر دو از خدمات پرداخت استفاده می‌کند؛
۱۱. منظور از «ارائه‌دهنده خدمات پرداخت» نهادی است که در ماده (۱) به آن اشاره شده یا شخصیتی حقیقی یا حقوقی است که از معافیت ناشی از ماده ۳۲ یا ۳۳ بهره می‌برد؛
۱۲. منظور از «حساب پرداخت» حسابی است که به نام یک یا چند کاربر وجود دارد و برای اجرای تراکنش‌های پرداخت استفاده می‌شود؛
۱۳. منظور از «دستور پرداخت» سفارش پرداخت‌کننده یا دریافت‌کننده به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت است که در آن درخواست اجرای تراکنش پرداخت داده شده است؛
۱۴. منظور از «ابزار پرداخت» دستگاه (دستگاه‌های) شخصی‌سازی شده و/یا مجموعه‌ای از فرایندهای مورد توافق میان کاربر و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت است و از آن برای شروع دستور پرداخت استفاده می‌شود؛
۱۵. منظور از «خدمات شروع پرداخت» خدمت شروع دستور پرداخت به درخواست کاربر در ارتباط با حساب پرداختی است که نزد ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دیگری وجود دارد؛
۱۶. منظور از «خدمات اطلاعات حساب» خدمت آنلاینی برای ارائه اطلاعات یکپارچه در مورد یک یا چند حساب پرداخت است که کاربر نزدیک ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دیگر یا بیش از یک ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دارد؛
۱۷. منظور از «ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت» ارائه‌دهنده خدمات پرداختی است که حساب پرداخت را به پرداخت‌کننده ارائه می‌دهد و از آن نگهداری می‌کند؛
۱۸. منظور از «ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت» ارائه‌دهنده خدمات پرداختی است که فعالیت‌های تجاری مورد اشاره در بخش (۷)

پیوست ۱ را دنبال می‌کند؛

۱۹. منظور از «ارائه‌دهنده خدمات اطلاعات حساب» ارائه‌دهنده خدمات پرداختی است که فعالیت‌های تجاری مورد اشاره در بخش (۸) پیوست ۱ را دنبال می‌کند؛

۲۰. منظور از «مصرف‌کننده» شخصیتی حقیقی است که در قراردادهای خدمات پرداخت تحت پوشش این دستورالعمل در خدمت اهدافی به جز تجارت، کسب‌وکار یا حرفه‌اش عمل می‌کند؛

۲۱. منظور از «چارچوب قرارداد» قرارداد خدمات پرداختی است که بر اجرای تراکنش‌های پرداخت واحد و متوالی در آینده حاکم است و ممکن است شامل وظایف و شرایط ایجاد حساب پرداخت باشد؛

۲۲. منظور از «ریمیتنس پول» خدمات پرداختی است که در آن بدون اینکه حساب پرداختی به نام پرداخت‌کننده یا دریافت‌کننده ایجاد شود، منابع مالی از پرداخت‌کننده دریافت می‌شود تا صرفاً مبلغ موردنظر به دریافت‌کننده یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دیگری منتقل شود که به نیابت از دریافت‌کننده عمل می‌کند و/یا در مواردی آن منابع به نیابت از دریافت‌کننده دریافت شود و در دسترس او قرار گیرد؛

۲۳. منظور از «دایرکت دبیته» خدمات پرداختی برای کسر مبلغی از حساب پرداخت پرداخت‌کننده است که در آن دریافت‌کننده تراکنش پرداخت را بر مبنای رضایتی انجام می‌دهد که پرداخت‌کننده به دریافت‌کننده یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در یافت‌کننده یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده داده است؛

۲۴. منظور از «انتقال اعتبار» خدمت پرداختی برای افزایش اعتبار حساب پرداخت دریافت‌کننده با یک تراکنش پرداخت یا مجموعه‌ای از تراکنش‌های پرداختی است که ارائه‌دهنده خدمات پرداختی که پرداخت‌کننده نزد آن حساب پرداخت دارد، بر اساس دستور پرداخت‌کننده از حساب پرداخت پرداخت‌کننده انجام می‌دهد.

۲۵. منظور از «منابع مالی» اسکناس‌ها و سکه‌های بانکی، «پول مانده حساب»^۱ یا پول الکترونیکی طبق تعریف بخش (۲) ماده ۲ دستورالعمل 2009/110/EC است؛

۲۶. منظور از «تاریخ مرجع ارزش زمانی»^۲ تاریخ مرجعی است که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت برای محاسبه بهره منابع مالی کسرشده از حساب پرداخت یا اضافه‌شده به آن استفاده می‌کند؛

۲۷. منظور از «نرخ تبادل مرجع» نرخ تبدلی است که به‌عنوان مبنای محاسبه هرگونه تبادل ارزی استفاده می‌شود و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا منبعی عمومی آن را در دسترس قرار می‌دهد؛

۲۸. منظور از «نرخ بهره مرجع» نرخ بهره‌ای است که به‌عنوان مبنای محاسبه هرگونه بهره اعمالی استفاده می‌شود و منبعی عمومی آن را اعلام می‌کند که هر دو طرف قرارداد خدمات پرداخت می‌توانند آن را تأیید کنند؛

۲۹. منظور از «احراز هویت» فرایندی است که به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت این امکان را می‌دهد که هویت کاربر یا اعتبار استفاده از یک ابزار پرداخت ویژه، از جمله استفاده از اطلاعات کاربری شخصی را راستی‌آزمایی کند؛

۳۰. منظور از «احراز هویت کارآمد مشتری» احراز هویت مبتنی بر دو یا چند عامل است که با عناوین دانایی (چیزی که فقط کاربر می‌داند)، دارایی (چیزی که فقط کاربر دارد) و هستی (چیزی که کاربر هست) طبقه‌بندی می‌شوند و مستقل از یکدیگر هستند؛ یعنی نقض یکی از آن‌ها مورد اعتماد بودن دیگران را تضعیف نمی‌کند. چنین سیستمی به نحوی طراحی شده که از محرمانگی داده‌های احراز هویت حفاظت کند؛

1. scriptural money
2. value date

۳۱. منظور از «اطلاعات کاربری شخصی» ترکیب‌های شخصی‌سازی شده‌ای است که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت برای احراز هویت به کاربر می‌دهد؛

۳۲. «داده‌های پرداخت حساس» داده‌هایی شامل اطلاعات کاربری شخصی است که می‌توان از آن‌ها برای کلاهبرداری استفاده کرد. در فعالیت‌های ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب، نام دارنده حساب و شماره حساب داده پرداخت حساس محسوب نمی‌شوند؛

۳۳. منظور از «شناسه منحصر به فرد» ترکیبی از حروف، اعداد یا نمادهایی است که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به صورت اختصاصی برای کاربر تعیین کرده و کاربر می‌تواند این شناسه را به صورت بی‌ابهام به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت معرفی کند؛

۳۴. منظور از «روش ارتباط از راه دور» شیوه‌ای است که می‌توان از آن بدون حضور فیزیکی هم‌زمان ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و کاربر برای انعقاد قرارداد خدمات پرداخت استفاده کرد؛

۳۵. منظور از «ابزار بادوام» هر ابزاری است که به کاربر این امکان را می‌دهد که اطلاعاتی را ذخیره کند که آن کاربر را مخاطب قرار داده است. این اطلاعات به صورتی ذخیره می‌شوند که برای ارجاع در آینده تازمان مناسب با اهداف آن اطلاعات در دسترس باشند و امکان تهیه نسخه بدون تغییر از آن اطلاعات را فراهم کنند؛

۳۶. منظور از «بنگاه خرد» بنگاهی است که در زمان انعقاد قرارداد خدمات پرداخت بنگاهی طبق تعریف ماده ۱ و ماده (۱) ۲ و (۳) پیوست توصیه‌نامه 2003/361/EC باشد؛

۳۷. منظور از «روز کاری» روزی است که در آن کسب‌وکار ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده دخیل در اجرای تراکنش پرداخت به نحوی فعال باشد که برای اجرای تراکنش پرداخت لازم است؛

۳۸. منظور از «نماینده» شخصیتی حقیقی یا حقوقی است که در ارائه خدمات پرداخت به نیابت از نهاد پرداخت عمل می‌کند؛

۳۹. منظور از «شعبه» محل کسب‌وکاری به جز دفتر اصلی است که بخشی از یک نهاد پرداخت است و شخصیت حقوقی مجزا ندارد و به صورت مستقیم همه یا بخشی از تراکنش‌های کسب‌وکار نهاد پرداخت را انجام می‌دهد؛ همه محل‌های کسب‌وکار نهاد پرداختی در یک کشور عضو که دفتر اصلی اش در کشور عضو دیگری قرار دارد، باید یک شعبه واحد در نظر گرفته شوند؛

۴۰. منظور از «گروه» گروهی از بنگاه‌هاست که با رابطه مورد اشاره در ماده (۱) ۲۲، (۲) یا (۷) دستورالعمل 2013/34/EU با یکدیگر پیوند دارند یا گروهی از بنگاه‌ها طبق تعریف مواد ۴، ۵، ۶ و ۷ آیین‌نامه تفویض شده به کمیسیون^۱ (EU) No 241/2014 است که با رابطه مورد اشاره در ماده (۱) ۱۰ یا ماده (۶) ۱۱۳ یا (۷) آیین‌نامه (EU) No 575/2013 با یکدیگر پیوند دارند؛

۴۱. منظور از «شبکه ارتباطات الکترونیکی» شبکه‌ای طبق تعریف بخش (الف) ماده ۲ دستورالعمل 2002/21/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۲ است؛

۴۲. منظور از «خدمات ارتباطات الکترونیکی» خدماتی طبق تعریف بخش (ج) ماده ۲ دستورالعمل 2002/21/EC است؛

۴۳. منظور از «محتوای دیجیتال» کالاها یا خدماتی است که در قالب دیجیتال تولید و تأمین شده‌اند، فقط با دستگاهی فنی می‌توان از آن‌ها استفاده یا مصرفشان کرد و به هیچ‌وجه شامل استفاده یا مصرف کالاها یا خدمات فیزیکی نمی‌شوند؛

۴۴. منظور از «پذیرش تراکنش‌های پرداخت» خدمت پرداختی است که در آن ارائه‌دهنده خدمات پرداخت با دریافت‌کننده‌ای قرارداد

۱. آیین‌نامه تفویض شده به کمیسیون (EU) No 241/2014 در تاریخ ۷ ژانویه ۲۰۱۴ مکمل آیین‌نامه (EU) No 575/2013 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در مورد استانداردهای فنی الزامات «سرمایه پایه» برای نهادها (OJL 74, 14.3.2014, p. 8).

۲. دستورالعمل 2002/21/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۷ مارس ۲۰۰۲ در مورد چارچوب رگولاتوری مشترک برای شبکه‌ها و خدمات ارتباطات الکترونیکی (دستورالعمل چارچوب)، (OJL 108, 24.4.2002, p. 33).

می‌بندد تا تراکنش‌های پرداخت را بپذیرد و پردازش کند که به انتقال منابع مالی به دریافت‌کننده منجر می‌شود؛

۴۵. منظور از «عرضه ابزارهای پرداخت» خدمت پرداختی از طرف ارائه‌دهنده خدمات پرداختی است که قرارداد بسته است تا به پرداخت‌کننده ابزار پرداختی را برای شروع و پردازش تراکنش‌های پرداخت پرداخت‌کننده بدهد؛

۴۶. منظور از «سرمایه پایه»^۱ آن دسته از منابع طبق تعریف بخش ۱۱۸ ماده (۱) آیین‌نامه ۵۷۵/۲۰۱۳ (EU) No 575/2013 است که دست‌کم ۷۵ درصد از سرمایه رده ۱ در قالب سرمایه «سهام عادی رده ۱»^۲ طبق مفاد ماده ۵۰ آن آیین‌نامه است و سرمایه رده ۲ مساوی یا کمتر از یک سوم سرمایه رده ۱ است؛

۴۷. منظور از «برند پرداخت» هرگونه نام، عبارت، نشانه، نماد یا ترکیبی از آن‌ها به صورت فیزیکی یا دیجیتال است که می‌توان تراکنش‌های پرداخت مبتنی بر کارت را ذیل آن سیستم کارت پرداخت انجام داد؛

۴۸. منظور از «استفاده از نشان مشترک» وجود دو یا بیشتر از دو برند پرداخت یا اپلیکیشن پرداخت یک برند پرداخت در یک ابزار پرداخت است.

باب ۲
ارائه دهندگان
خدمات پرداخت

فصل اول
نهادهای پرداخت

بخش ۱: قوانین کلی

ماده ۵

درخواست مجوز

۱. برای دریافت مجوز به عنوان نهاد پرداخت، همراه با موارد زیر، درخواستی باید به مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ ارائه شود:

(الف) برنامه فعالیت‌ها که به طور ویژه نوع خدمات مورد نظر نهاد پرداخت را مشخص کند؛

(ب) طرح کسب و کاری شامل برآورد بودجه ۳ سال مالی اول که نشان می‌دهد متقاضی می‌تواند از سیستم‌ها، منابع و فرایندهای متناسبی بهره‌برداری تا عملکردی باثبات داشته باشد؛

(ج) مستنداتی که نشان دهند نهاد پرداخت سرمایه اولیه را مطابق مفاد ماده ۷ دارد؛

(د) در مورد نهادهای پرداخت مورد اشاره در ماده (۱) ۱۰، توصیف‌نامه‌ای از تمهیداتی که برای حفاظت از منابع مالی کاربران مطابق ماده ۱۰ اندیشیده شده‌اند؛

(ه) توصیف‌نامه‌ای از مناسبات حکمرانی و سازوکارهای مدیریت داخلی شامل رویه‌های اجرایی، مدیریت ریسک و حسابداری که نشان دهد آن مناسبات حکمرانی، سازوکارهای مدیریت و رویه‌ها متناسب، مناسب، منطقی و کافی هستند؛

(و) توصیف‌نامه‌ای از رویه نظارت، مدیریت و پیگیری حوادث امنیتی و شکایت‌های مربوط به امنیت مشتریان شامل سازوکار گزارش دهی حوادث که وظایف اطلاع‌رسانی نهاد پرداخت طبق ماده ۹۶ را مورد توجه قرار دهد؛

(ز) توصیف‌نامه‌ای از فرایند تعبیه شده برای ثبت، نظارت، رهگیری و محدودسازی دسترسی به اطلاعات پرداخت حساس؛

(ح) توصیف‌نامه‌ای از تمهیدات استمرار کسب و کار شامل شناسایی شفاف عملیات حیاتی، برنامه‌های احتیاطی مؤثر و رویه‌های برای آزمایش و ارزیابی کفایت و بهره‌وری این برنامه‌ها؛

(ط) توصیف‌نامه‌ای از اصول و تعریف‌های اعمال شده برای جمع‌آوری داده‌های آماری در مورد عملکرد، تراکنش‌ها و کلاهبرداری؛
(ی) سند سیاست امنیتی شامل ارزیابی مفصل ریسک خدمات پرداخت متقاضی و تشریح تمهیدات کنترل و کاهش آثار حوادث امنیتی که برای حفاظت مناسب از کاربران در برابر ریسک‌های شناسایی شده شامل کلاهبرداری و استفاده غیرقانونی از داده‌های حساس و شخصی اندیشیده شده‌اند؛

(ک) در مورد نهادهای پرداختی که تابع وظایف مربوط به پول شویی و تأمین مالی تروریسم ذیل دستورالعمل (EU) 2015/849 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۱ و آیین‌نامه (EU) 2015/847 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۲ هستند، توصیف‌نامه‌ای از سازوکارهای کنترل داخلی که متقاضی برای تطبیق با این وظایف ایجاد کرده است؛

(ل) توصیف‌نامه‌ای از ساختار سازمانی متقاضی، از جمله در موارد مقتضی، تشریح کاربرد نمایندگان و شعبه‌ها از نظر متقاضی و بررسی‌های داخلی و خارجی‌ای که متقاضی متعهد می‌شود دست‌کم سالانه در مورد آن‌ها انجام دهد و همچنین تشریح ساختار برون‌سپاری و مشارکت متقاضی در سیستم پرداخت ملی یا بین‌المللی؛

(م) هویت اشخاصی که به صورت مستقیم یا غیرمستقیم، طبق تعریف بخش (۳۶) ماده (۱) ۴ آیین‌نامه (EU) No 575/2013 در متقاضی سهام‌دار هستند، مقدار سهامشان و مستنداتی در مورد هم‌خوانی‌شان با این نهاد با توجه به نیاز به اطمینان از مدیریت منطقی و سنجیده نهاد پرداخت؛

۱. دستورالعمل (EU) 2015/849 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۰ مه ۲۰۱۵ در مورد جلوگیری از استفاده از سیستم مالی برای اهداف پول شویی و تأمین مالی تروریسم، اصلاحیه آیین‌نامه (EU) No 648/2012 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا و لغو دستورالعمل (EC) 2005/60 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا و دستورالعمل (EC) 2006/70 کمیسیون (OJ L 141, 5.6.2015, p. 73).

۲. آیین‌نامه (EU) 2015/847 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۰ مه ۲۰۱۵ در مورد اطلاعات همراه انتقال منابع مالی و لغو آیین‌نامه (EC) No 1781/2006 (OJ L 141, 5.6.2015, p. 1).

(ن) هویت اعضای هیئت مدیره و افراد مسئول نسبت به مدیریت نهاد پرداخت و در موارد مقتضی، افراد مسئول نسبت به مدیریت فعالیت‌های خدمات پرداختی نهاد پرداخت و همچنین مستنداتی که نشان دهند شهرت خوبی دارند و از دانش و تجربه مناسب برای ارائه خدمات پرداخت طبق معیارهای کشور عضو مبدأ برخوردارند؛

(س) در موارد مقتضی، هویت حساب‌برسان قانونی و شرکت‌های حساب‌برسی طبق تعریف دستورالعمل 2006/43/EC پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا؛

(ع) وضعیت حقوقی و اساسنامه متقاضی؛

(ف) آدرس دفتر اصلی متقاضی.

در راستای اهداف بخش‌های (د)، (ه)، (و) و (ل) بند فرعی اول، متقاضی باید توصیف‌نامه‌ای از تمهیدات حساب‌برسی و تمهیدات سازمانی‌ای ارائه دهد که با نیت برداشتن همه گام‌های منطقی برای حفاظت از منافع کاربران و اطمینان از استمرار و قابل اعتماد بودن عملکرد خدمات پرداخت اندیشیده شده‌اند.

تمهیدات کنترل و کاهش آثار حوادث امنیتی مورد اشاره در بخش (ی) بند فرعی اول باید نشان دهند که چطور سطح بالایی از امنیت فنی و حفاظت از داده را از جمله برای نرم‌افزارها و سیستم‌های فناوری اطلاعاتی فراهم می‌کنند که متقاضی یا بنگاه‌هایی استفاده می‌کنند که متقاضی همه یا بخشی از فعالیت‌هایش را به آن‌ها برون‌سپاری می‌کند. این اقدام‌ها همچنین باید شامل اقدام‌های امنیتی اشاره‌شده در ماده (۱) ۹۵ شوند. این اقدام‌ها باید راهنماهای مرجع بانکداری اروپا در مورد اقدام‌های امنیتی اشاره‌شده در ماده (۳) ۹۵ را سرلوحه قرار دهند.

۲. کشورهای عضو باید بنگاه‌های متقاضی دریافت مجوز برای ارائه خدمات پرداخت مورد اشاره در بخش (۷) پیوست ۱ را ملزم کنند که به‌عنوان یکی از شرایط دریافت مجوز، بیمه غرامت حرفه‌ای با پوشش مناطق ارائه خدمات یا ضمانت مسئولیت‌پذیری مشابه دیگری داشته باشند تا مطمئن شوند که می‌توانند به مسئولیت‌هایشان مطابق مواد ۷۳، ۸۹، ۹۰ و ۹۲ عمل کنند.

۳. کشورهای عضو باید بنگاه‌های متقاضی ثبت برای ارائه خدمات پرداخت اشاره‌شده در بخش (۸) پیوست ۱ را ملزم کنند که به‌عنوان یکی از شرایط ثبت، بیمه غرامت حرفه‌ای با پوشش مناطق ارائه خدمات یا ضمانت مشابه دیگری برای خسارت‌هایی بدهند که به‌واسطه دسترسی بدون اجازه یا کلاهبردارانه به اطلاعات حساب پرداخت یا استفاده بدون اجازه یا کلاهبردارانه از این اطلاعات به ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت یا کاربر خدمات پرداخت وارد می‌شود.

۴. مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۷ بعد از مشورت با همه ذی‌نفعان مربوط شامل فعالان بازار خدمات پرداخت و با توجه به منافع همه طرف‌های دخیل، راهنمایی را با مخاطب مراجع ذی‌صلاح و مطابق ماده ۱۶ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 منتشر کند که به معیارهای تعیین حداقل ارزش بیمه غرامت حرفه‌ای یا ضمانت مشابه دیگری پردازد که در بندهای ۲ و ۳ به آن‌ها اشاره شد.

مرجع بانکداری اروپا در تدوین راهنماهای مورد اشاره در بند فرعی اول باید به موارد زیر توجه کند:

(الف) پروفایل ریسک بنگاه موردنظر؛

(ب) بنگاه موردنظر خدمات پرداخت اشاره‌شده در پیوست ۱ را ارائه می‌دهد یا به کسب‌وکار دیگری مشغول است یا خیر؛

(ج) اندازه فعالیت؛

(i) در مورد بنگاه‌های متقاضی دریافت مجوز ارائه خدمات پرداخت اشاره‌شده در بخش (۷) پیوست ۱، ارزش تراکنش‌هایی که قرار است شروع کنند؛

(ii) در مورد بنگاه‌های متقاضی ثبت برای ارائه خدمات پرداخت اشاره‌شده در بخش (۸) پیوست ۱، تعداد مشتریانی که از

خدمات اطلاعات حساب استفاده می کنند.

(د) ویژگی های خاص ضمانت های مشابه و معیارهای به کارگیری آن ها.

مرجع بانکداری اروپا باید این راهنماها را به صورت منظم بازبینی کند.

۵. مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۷ بعد از مشورت با همه ذی نفعان مربوط شامل فعالان بازار خدمات پرداخت و با توجه به منافع همه طرف های دخیل، راهنماهایی را مطابق ماده ۱۶ آیین نامه (EU) No 1093/2010 در مورد اطلاعاتی منتشر کند که باید در درخواست مجوز نهادهای پرداخت به مراجع ذی صلاح ارائه شوند و از جمله شامل الزامات مقرر در بخش های (الف)، (ب)، (ج)، (ه) و (ز) تا (ی) بند فرعی اول بند ۱ این ماده می شوند.

مرجع بانکداری اروپا باید این راهنماها را به صورت منظم و در هر صورت دست کم هر ۳ سال یک بار بازبینی کند.

۶. مناسب است مرجع بانکداری با در نظر گرفتن تجربه حاصل از کاربرد راهنماهای اشاره شده در بند ۵، در موارد مقتضی، پیش نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را تدوین کند که اطلاعاتی را مشخص می کند که در درخواست مجوز نهادهای پرداخت باید به مراجع ذی صلاح ارائه شوند و از جمله شامل الزامات مقرر در بخش های (الف)، (ب)، (ج)، (ه) و (ز) تا (ی) بند ۱ می شوند.

اختیار تصویب استانداردهای فنی رگولاتوری اشاره شده در بند فرعی اول مطابق مواد ۱۰ تا ۱۴ آیین نامه (EU) No 1093/2010 به کمیسیون تفویض می شود.

۷. اطلاعات اشاره شده در بند ۴ باید مطابق بند ۱ به اطلاع مراجع ذی صلاح رسانده شود.

ماده ۶

کنترل سهامداری

۱. هر شخصیت حقیقی یا حقوقی که تصمیم گرفته به طور مستقیم یا غیرمستقیم طبق تعریف بخش (۳۶) ماده (۱) آیین نامه (EU) No 575/2013 در نهاد پرداختی سهام واجد شرایط بخرد یا سهامش را افزایش دهد و در نتیجه این اقدام نسبت سرمایه یا حق رأیش به ۲۰ درصد، ۳۰ درصد یا ۵۰ درصد یا بیشتر می رسد و آن نهاد پرداخت را به زیرمجموعه اش تبدیل می کند، باید از قبل قصدش را به صورت مکتوب به اطلاع مراجع ذی صلاح آن نهاد پرداخت برساند. همین مسئله شامل هر شخص حقیقی یا حقوقی می شود که تصمیم گرفته سهام واجد شرایطش را به صورت مستقیم یا غیرمستقیم منتقل کند یا سهام واجد شرایطش را کاهش دهد و در نتیجه این اقدام نسبت سرمایه یا حق رأیش به کمتر از ۲۰ درصد، ۳۰ درصد یا ۵۰ درصد می رسد و آن نهاد پرداخت را از زیرمجموعه اش خارج می کند.

۲. خریدار احتمالی سهام واجد شرایط باید اطلاعات نشان دهنده اندازه سهام مورد نظر و اطلاعات اشاره شده در ماده (۴) ۲۳ دستورالعمل EU/2013/36 را به مرجع ذی صلاح بدهد.

۳. در مواردی که اعمال نفوذ خریدار احتمالی اشاره شده در بند ۲ احتمالاً در تعارض با مدیریت سنجیده و منطقی نهاد پرداخت است، کشورهای عضو باید مراجع ذی صلاح را ملزم کنند که مخالفتشان را ابراز کنند یا اقدام های مناسب دیگری انجام دهند تا به آن وضعیت خاتمه بدهند. این اقدام ها می توانند شامل قرار منع، جریمه برای اعضای هیئت مدیره یا شخصیت های مسئول در مدیریت نهاد یا تعلیق استفاده از حق رأی منتسب به سهام در دست سهام داران یا اعضای نهاد پرداخت مورد نظر شوند.

اقدام های مشابهی باید در مورد آن دسته از اشخاص حقیقی یا حقوقی انجام شوند که الزام به ارائه اطلاعات قبلی مطرح شده در این ماده را رعایت نکرده باشند.

۴. اگر سهامی علی رغم مخالفت مراجع ذی صلاح خریداری شود، کشورهای عضو باید صرف نظر از جریمه دیگری که در نظر می گیرند، امکان تعلیق استفاده از حق رأی مربوط، بی اعتبار کردن آرای اخذ شده یا ابطال آن آرا را فراهم کنند.

ماده ۷

سرمایه اولیه

کشورهای عضو باید نهادهای پرداخت را ملزم کنند که در زمان صدور مجوز سرمایه اولیه‌ای داشته باشند که باید متشکل از یک یا چند مورد از موارد ماده (الف) (۱) تا (ه) آیین‌نامه 575/2013 (EU) به شرح زیر باشد:

(الف) در مواردی که نهاد پرداخت فقط خدمت پرداخت مورد اشاره در بخش (۶) پیوست ۱ را ارائه می‌دهد، سرمایه‌اش در هیچ مقطعی از زمان نباید کمتر از ۲۰/۰۰۰ یورو باشد؛

(ب) در مواردی که نهاد پرداخت خدمات پرداخت مورد اشاره در بخش (۷) پیوست ۱ را ارائه می‌دهد، سرمایه‌اش در هیچ مقطعی از زمان نباید کمتر از ۵۰/۰۰۰ یورو باشد؛

(ج) در مواردی که نهاد پرداخت هرکدام از خدمات پرداخت اشاره‌شده در بخش‌های (۱) تا (۵) پیوست ۱ را ارائه می‌دهد، سرمایه‌اش نباید در هیچ مقطعی از زمان کمتر از ۱۲۵/۰۰۰ یورو باشد.

ماده ۸

سرمایه پایه

۱. سرمایه پایه نهاد پرداخت نباید کمتر از هیچ‌کدام از مقادیر زیر باشد: مقدار سرمایه اولیه اشاره‌شده در ماده ۷ یا مقداری که مطابق ماده ۹ این دستورالعمل محاسبه شده باشد.

۲. در مواردی که نهاد پرداخت به گروهی تعلق دارد که با گروه نهاد پرداخت، نهاد اعتباری، شرکت سرمایه‌گذاری، شرکت مدیریت دارایی یا بنگاه بیمه‌ای یکسان است، کشورهای عضو باید با انجام اقدام‌های ضروری اجازه ندهند از عناصر واجد شرایط برای سرمایه پایه چند بار استفاده شود. این بند همچنین باید شامل مواردی شود که نهاد پرداخت ماهیت چندگانه دارد و فعالیت‌هایی به جز ارائه خدمات پرداخت هم انجام می‌دهد.

۳. اگر شرایط ماده ۷ آیین‌نامه 575/2013 (EU) رعایت شده باشند، کشورهای عضو یا مراجع ذی‌صلاحشان می‌توانند ماده ۹ این دستورالعمل را در مورد نهادهای پرداختی اعمال نکنند که در نظارت تلفیقی نهاد اعتباری مادر طبق دستورالعمل 2013/36/EU لحاظ شده‌اند.

ماده ۹

محاسبه سرمایه پایه

۱. صرف نظر از الزامات سرمایه اولیه تعیین‌شده در ماده ۷، کشورهای عضو باید به جز نهادهای پرداخت ارائه‌دهنده خدمات اشاره‌شده در بخش (۷) یا (۸) یا هر دو بخش پیوست ۱، سایر نهادهای پرداخت را ملزم کنند که در همه مقاطع زمانی سرمایه پایه‌ای مطابق محاسبه به یکی از سه روش زیر طبق برآورد مراجع ذی‌صلاح مطابق قوانین ملی داشته باشند:

روش الف

سرمایه پایه نهاد پرداخت باید دست کم ۱۰ درصد هزینه‌های بالاسری ثابتش در سال قبل باشد. اگر نسبت به سال قبل تغییر چشمگیری

در کسب و کار نهاد پرداخت ایجاد شود، مراجع ذی صلاح می توانند این رقم را تغییر دهند. در مواردی که در تاریخ محاسبه، نهاد پرداخت هنوز یک سال کامل کار نکرده است، مقدار سرمایه پایه باید دست کم ۱۰ درصد هزینه های بالاسری ثابت مطابق پیش بینی طرح کسب و کار باشد، مگر اینکه مراجع ذی صلاح آن نهاد پرداخت را ملزم به اصلاح طرح کسب و کار کرده باشند.

روش ب

سرمایه پایه نهاد پرداخت باید دست کم به اندازه مجموع عناصر زیر ضرب در ضریب مقیاس k باشد که در بند ۲ تعریف شده که در آن حجم پرداخت^۱ نشان دهنده یک دوازدهم کل مقدار تراکنش های پرداخت اجرا شده توسط نهاد پرداخت در سال قبل است:

(الف) ۴/۰ درصد بخشی از حجم پرداخت که کمتر از ۵ میلیون یورو است؛

به اضافه

(ب) ۲/۵ درصد بخشی از حجم پرداخت که بیشتر از ۵ میلیون یورو تا ۱۰ میلیون یورو است؛

به اضافه

(ج) ۱ درصد بخشی از حجم پرداخت که بیشتر از ۱۰ میلیون یورو تا ۱۰۰ میلیون یورو است؛

به اضافه

(د) ۰/۵ درصد بخشی از حجم پرداخت که بیشتر از ۱۰۰ میلیون یورو تا ۲۵۰ میلیون یورو است؛

به اضافه

(ه) ۰/۲۵ درصد بخشی از حجم پرداخت که بیشتر از ۲۵۰ میلیون یورو است.

روش ج

سرمایه پایه نهاد پرداخت باید دست کم به اندازه شاخص مربوط تعریف شده در بخش (الف) ضرب در ضریب تکثیر تعریف شده در بخش (ب) و ضریب مقیاس k تعریف شده در بند ۲ باشد.

(الف) شاخص مربوط مجموع ارقام زیر است:

(i) درآمد بهره؛

(ii) هزینه های بهره؛

(iii) کمیسیون ها و کارمزدهای دریافتی؛

(iv) سایر درآمدهای عملیاتی.

در محاسبه مجموع، هر کدام از عناصر بالا علامت مثبت یا منفی خود را حفظ می کنند. درآمد حاصل از موارد استثنایی یا غیرعادی نباید در محاسبه شاخص مربوط استفاده شود. هزینه برون سپاری خدمات به اشخاص ثالث را می توان از شاخص مربوط کسر کرد، به شرط اینکه آن هزینه مربوط به بنگاهی باشد که تحت نظارت این دستورالعمل قرار دارد. شاخص مربوط بر اساس بررسی ۱۲ ماهه در انتهای سال مالی قبل محاسبه می شود. شاخص مربوط باید برای سال مالی قبل محاسبه شود. در هر صورت سرمایه پایه ای که مطابق روش ج محاسبه می شود نباید کمتر از ۸۰ درصد میانگین ۳ سال مالی گذشته شاخص مربوط باشد. وقتی برای عناصر بالا ارقام حسابرسی شده موجود نیست، می توان از مقادیر پیش بینی شده برای آن ها استفاده کرد.

(ب) ضریب تکثیر باید این طور محاسبه شود:

(i) ۱۰ درصد بخشی از شاخص مربوط تا ۲/۵ میلیون یورو؛

(ii) ۸ درصد بخشی از شاخص مربوط از ۲/۵ میلیون یورو تا ۵ میلیون یورو؛

(iii) ۶ درصد بخشی از شاخص مربوط از ۵ میلیون یورو تا ۲۵ میلیون یورو؛

(iv) ۳ درصد بخشی از شاخص مربوط از ۲۵ میلیون یورو تا ۵۰ میلیون یورو؛

(v) ۱٫۵ درصد بخشی از شاخص مربوط از ۵۰ میلیون یورو به بالا.

۲. ضریب مقیاس k که در روش‌های ب و ج استفاده می‌شود، باید یکی از ارقام زیر باشد:

(الف) ۰٫۵ در مواردی که نهاد پرداخت فقط خدمت پرداخت اشاره شده در بخش (۶) پیوست ۱ را ارائه می‌دهد؛

(ب) ۱ در مواردی که نهاد پرداخت هرکدام از خدمات پرداخت اشاره شده در بخش‌های (۱) تا (۵) پیوست ۱ را ارائه می‌دهد.

۳. مراجع ذی صلاح می‌توانند بر اساس ارزیابی فرایندهای مدیریت ریسک، پایگاه داده ریسک زیان و سازوکارهای کنترل داخلی نهاد پرداخت یکی از این کارها را انجام دهند: ۱. نهاد پرداخت را ملزم کنند که تا ۲۰ درصد بیشتر از مقدار به دست آمده با استفاده از روش انتخابی در بند ۱ سرمایه پایه داشته باشد یا ۲. به نهاد پرداخت اجازه بدهند تا ۲۰ درصد کمتر از مقدار به دست آمده با استفاده از روش انتخابی در بند ۱ سرمایه پایه داشته باشد.

ماده ۱۰

الزامات حفاظت

۱. کشورهای عضو یا مراجع ذی صلاح باید نهاد پرداخت ارائه دهنده خدمات پرداخت اشاره شده در بخش‌های (۱) تا (۶) پیوست ۱ را ملزم به حفاظت از همه منابعی کنند که از کاربران یا از طریق ارائه دهنده خدمات پرداخت دیگری برای اجرای تراکنش‌های پرداخت دریافت شده‌اند.

حفاظت باید به روش‌های زیر انجام شود:

(الف) منابع مالی در هیچ مقطعی نباید با منابع مالی شخصیتی حقیقی یا حقوقی به جز کاربران خدمات پرداختی ترکیب شود که منابع به نیابت از آن‌ها نگهداری می‌شود و وقتی منابع تا انتهای روز کاری بعد از روزی که منابع دریافت شده‌اند، هنوز در اختیار نهاد پرداخت هستند و به دریافت کننده تحویل نشده‌اند یا به ارائه دهنده خدمات پرداخت دیگری منتقل نشده‌اند، باید در حسابی مجزا در نهادی اعتباری سپرده شوند یا در دارایی‌های امن، نقدشونده کم ریسک طبق تعریف مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ سرمایه گذاری شوند. به علاوه این منابع به ویژه در زمانی که نهاد پرداخت قادر به پرداخت بدهی‌هایش نیست، مطابق قانون ملی و در راستای منافع کاربران خدمات پرداخت در برابر مطالبات سایر طلبکاران نهاد پرداخت مصون بمانند؛

(ب) منابع مالی باید تحت پوشش بیمه یا ضمانت مشابه دیگری از شرکت بیمه یا نهادی اعتباری باشند که متعلق به همان گروهی نباشد که نهاد پرداخت هم متعلق به آن است. ارزش بیمه یا ضمانت مشابه باید معادل مقداری باشد که در نبود بیمه یا ضمانت مشابه دیگر کنار گذاشته می‌شود. زمانی باید بتوان از بیمه استفاده کرد که نهاد پرداخت نتواند تعهدات مالی‌اش را برآورده کند.

۲. در مواردی که نهاد پرداخت ملزم به حفاظت از منابع مالی طبق بند ۱ است و بخشی از این منابع باید برای تراکنش‌های پرداخت آینده و بقیه آن برای خدمات غیرپرداختی استفاده شود، آن بخش از منابع که باید برای تراکنش‌های پرداخت آینده استفاده شوند، نیز مشمول الزامات بند ۱ می‌شوند. در مواردی که این بخش متغیر است یا از قبل مشخص نیست، کشورهای عضو باید به نهادهای پرداخت اجازه بدهند که این بند را بر مبنای بخشی اجرا کنند که فرض می‌شود برای خدمات پرداخت ارائه شده استفاده می‌شود، به شرط اینکه با توجه به داده‌های گذشته بتوان برآوردی منطقی از این بخش ارائه داد که رضایت مراجع ذی صلاح را جلب کند.

ماده ۱۱

اعطای مجوز

۱. کشورهای عضو باید به جز بنگاه‌های اشاره شده در بخش‌های (الف)، (ب)، (ج)، (ه) و (و) ماده (۱) و اشخاص حقیقی و حقوقی منتفع از معافیت ماده ۳۲ یا ۳۳، بنگاه‌های دیگر خواستار ارائه خدمات پرداخت را ملزم کنند که پیش از شروع ارائه خدمات پرداخت، به عنوان نهاد پرداخت مجوز دریافت کنند. مجوز فقط باید به اشخاص حقوقی ثبت شده در هر کشور عضو اعطا شود.

۲. مراجع ذی صلاح باید زمانی مجوز بدهند که اطلاعات و مستندات همراه درخواست با همه الزامات تعیین شده در ماده ۵ مطابقت داشته باشند و ارزیابی کلی مراجع ذی صلاح بعد از بررسی درخواست مثبت باشد. مراجع ذی صلاح پیش از اعطای مجوز می‌توانند در موارد مقتضی با بانک مرکزی آن کشور یا سایر مراجع عمومی مربوط مشورت کنند.

۳. نهاد پرداختی که طبق قانون ملی کشور عضو مبدأ ملزم به داشتن دفتر ثبت شده است، باید دفتر اصلی‌اش را در همان کشور عضو به عنوان دفتر ثبت شده داشته باشد و دست کمی بخشی از فعالیت‌های کسب و کار خدمات پرداختش را آنجا انجام دهد.

۴. مراجع ذی صلاح باید تنها زمانی مجوز بدهند که با توجه به نیاز به مدیریت منطقی و سنجیده نهاد پرداخت به این نتیجه برسند که نهاد پرداخت ساختار حکمرانی قدرتمندی برای کسب و کار خدمات پرداختش دارد. این ساختار حکمرانی باید شامل ساختار سازمانی شفاف با مرزبندی تعریف شده، شفاف و بدون تعارض مسئولیت‌ها؛ فرایندهای مؤثر برای شناسایی، مدیریت، نظارت و گزارش دهی ریسک‌های احتمالی و سازوکارهای کنترل داخلی کافی شامل فرایندهای اجرایی و حسابداری معقول شود. این ساختارها، فرایندها و سازوکارها باید جامع و متناسب با ماهیت، مقیاس و پیچیدگی خدمات پرداخت نهاد پرداخت باشند.

۵. وقتی نهاد پرداختی هر کدام از خدمات پرداخت اشاره شده در بخش‌های (۱) تا (۷) پیوست ۱ را ارائه می‌دهد و هم‌زمان فعالیت‌های تجاری دیگری هم انجام می‌دهد و فعالیت‌های خدماتی غیرپرداختی نهاد پرداخت به سلامت مالی یا توانایی مراجع ذی صلاح در نظارت بر تطبیق نهاد پرداخت با همه الزامات این دستورالعمل ضربه می‌زنند، مراجع ذی صلاح می‌توانند آن نهاد پرداخت را ملزم به ایجاد واحدی مجزا برای کسب و کار خدمات پرداخت کنند.

۶. اگر مراجع ذی صلاح با توجه به نیاز به مدیریت منطقی و سنجیده نهاد پرداخت، از تناسب سهام‌داران یا اعضای که سهام واجد شرایط دارند، راضی نباشند، نباید به نهاد پرداخت مجوز بدهند.

۷. در مواردی که طبق تعریف بخش (۳۸) ماده (۱) ۴ آیین‌نامه ۵۷۵/۲۰۱۳ (EU) No 575/2013 پیوندهای نزدیکی میان نهاد پرداخت و سایر شخصیت‌های حقیقی یا حقوقی دیگری وجود دارند، مراجع ذی صلاح تنها زمانی باید مجوز بدهند که آن پیوندها مانع اعمال مؤثر کارکردهای نظارتی شان نشوند.

۸. مراجع ذی صلاح تنها زمانی باید مجوز بدهند که قوانین، آیین‌نامه‌ها یا مقررات اداری کشور سوم حاکم بر یک یا چند نفر از شخصیت‌های حقیقی یا حقوقی دارای پیوند نزدیک با نهاد پرداخت یا مشکلات در اعمال این قوانین، آیین‌نامه‌ها یا مقررات اداری مانع اعمال مؤثر کارکردهای نظارتی شان نشوند.

۹. بنا بر آزادی ارائه خدمات یا آزادی فعالیت تجاری، مجوزها باید در همه کشورهای عضو معتبر باشند و به نهاد پرداخت مربوط اجازه ارائه خدمات تحت پوشش مجوز را در سراسر اتحادیه بدهند.

ماده ۱۲

اطلاع‌رسانی تصمیم

مراجع ذی صلاح حداکثر تا ۳ ماه بعد از دریافت درخواست یا اگر درخواست ناقص بود، بعد از دریافت همه اطلاعات لازم برای تصمیم‌گیری باید به متقاضی اطلاع بدهند که مجوز صادر شده است یا خیر. وقتی مرجع ذی صلاح از صدور مجوز امتناع می‌کند، باید دلایلش را اعلام کند.

ماده ۱۳

لغو مجوز

۱. مراجع ذی صلاح تنها در شرایط بیان شده در بند (الف) تا (ه) می‌توانند مجوز صادر شده برای نهاد پرداخت را لغو کنند.
(الف) نهاد پرداخت تا ۱۲ ماه از آن مجوز استفاده نکند، به صورت روشن از مجوز صرف نظر کند یا بیش از ۶ ماه فعالیت‌های کسب و کارش را متوقف کند؛ البته اگر کشور عضو مربوط شرایطی را برای ابطال مجوز در این موارد تعیین نکرده باشد؛
(ب) نهاد پرداخت مجوز را با اظهارات دروغ یا روش‌های غیرعادی دیگری کسب کرده باشد؛
(ج) نهاد پرداخت دیگر شرایط دریافت مجوز را نداشته باشد یا تحولات عمده در این زمینه را به اطلاع مرجع ذی صلاح نرسانده باشد؛
(د) نهاد پرداخت با استمرار کسب و کار خدمات پرداختش تهدیدی برای پایداری یا اعتماد به سیستم پرداخت محسوب شود؛
(ه) نهاد پرداخت شرایط یکی دیگر از مواردی را داشته باشد که قانون ملی امکان لغو مجوز را فراهم کرده است.
۲. مرجع ذی صلاح باید برای هر لغو مجوزی دلایلی ارائه دهد و به اطلاع ذی نفعان برساند.
۳. مرجع ذی صلاح باید لغو مجوز را از جمله با ثبت در دفاتر ثبت اشاره شده در مواد ۱۴ و ۱۵ عمومی کند.

ماده ۱۴

ثبت در کشور عضو مبدأ

۱. کشورهای عضو باید یک دفتر ثبت عمومی ایجاد کنند و موارد زیر را در آن وارد کنند:
(الف) نهادهای پرداخت مجوزدار و نمایندگانشان؛
(ب) شخصیت‌های حقیقی و حقوقی منتفع از معافیت ماده ۳۲ یا ۳۳ و نمایندگانشان؛
(ج) نهادهای اشاره شده در ماده (۵) ۲ که طبق قوانین ملی حق دارند خدمات پرداخت ارائه دهند.
- اگر شعبه‌های نهادهای پرداخت در کشور عضوی به جز کشور عضو مبدأ خدمات ارائه دهند، باید در دفتر ثبت کشور عضو مبدأ وارد شوند.
۲. دفتر ثبت عمومی باید مشخص کند که نهاد پرداخت برای کدام خدمات مجوز گرفته یا شخصیت حقیقی یا حقوقی برای آن ثبت شده است. نهادهای پرداخت مجوزدار باید مجزا از شخصیت‌های حقیقی و حقوقی منتفع از معافیت ماده ۳۲ یا ۳۳ در دفتر ثبت فهرست شوند. دفتر ثبت باید برای ارزیابی به صورت عمومی موجود باشد، به صورت آنلاین در دسترس باشد و بدون تأخیر به روز شود.
۳. مراجع ذی صلاح باید هرگونه لغو مجوز و لغو معافیت ماده ۳۲ یا ۳۳ را در دفتر ثبت عمومی وارد کنند.
۴. مراجع ذی صلاح باید دلایل لغو مجوز یا معافیت ماده ۳۲ یا ۳۳ را به اطلاع مرجع بانکداری اروپا برسانند.

ماده ۱۵

دفتر ثبت مرجع بانکداری اروپا

۱. مرجع بانکداری اروپا باید دفتر ثبت مرکزی الکترونیکی را مدیریت و نگهداری کند که شامل اطلاعات اعلام شده از سوی مراجع ذیصلاح طبق بند ۲ باشد. مرجع بانکداری اروپا باید نسبت به ارائه دقیق این اطلاعات مسئول باشد.

مرجع بانکداری اروپا باید این دفتر ثبت را در وبسایتش در دسترس قرار دهد و به رایگان امکان دسترسی آسان به اطلاعات ارائه شده و جستجوی آسان در آن را فراهم کند.

۲. مراجع ذیصلاح باید بدون تأخیر اطلاعات ورودی دفاتر ثبت عمومی شان را مطابق ماده ۱۴ و با ادبیات مرسوم در حوزه فایننس به مرجع بانکداری اروپا اعلام کنند.

۳. مراجع ذیصلاح باید نسبت به دقت اطلاعات تعیین شده در بند ۲ و به روز نگه داشتن این اطلاعات مسئول باشند.

۴. مرجع بانکداری اروپا باید پیش نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را تدوین کند. این پیش نویس باید الزامات فنی ایجاد، مدیریت و نگهداری دفتر ثبت مرکزی الکترونیکی و دسترسی به اطلاعات موجود در آن را تعیین کند. الزامات فنی باید اصلاح اطلاعات را فقط برای مرجع ذیصلاح و مرجع بانکداری اروپا ممکن کنند.

مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ این پیش نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را به کمیسیون تحویل دهد.

این اختیار به کمیسیون تفویض می شود که استانداردهای فنی رگولاتوری مورد اشاره در بند فرعی اول را مطابق مواد ۱۰ تا ۱۴ آیین نامه (EU) No 1093/2010 تصویب کند.

۵. مرجع بانکداری اروپا باید پیش نویس استانداردهای فنی پیاده سازی را در مورد جزئیات و ساختار اطلاعاتی تدوین کند که باید مطابق بند ۱ اعلام شوند. این استانداردها شامل قالب و مدل معمول ارائه این اطلاعات می شوند.

مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۷ این پیش نویس استانداردهای فنی پیاده سازی را به کمیسیون تحویل دهد.

این اختیار به کمیسیون تفویض می شود که استانداردهای فنی پیاده سازی مورد اشاره در بند فرعی اول را مطابق ماده ۱۵ آیین نامه (EU) No 1093/2010 تصویب کند.

ماده ۱۶

حفظ مجوز

وقتی تغییری روی دقت اطلاعات و مستندات ارائه شده مطابق ماده ۵ تأثیر بگذارد، نهاد پرداخت باید آن تغییر را بدون تأخیر بی مورد به اطلاع مراجع ذیصلاح کشور عضو مبدأ برساند.

ماده ۱۷

حسابداری و حسابرسی قانونی

۱. دستورالعمل های EEC/635/86 و EU/34/2013 و آیین نامه (EC) No 1606/2002 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا^۱ باید با در نظر گرفتن همه تفاوتها شامل نهادهای پرداخت شوند.

۱. آیین نامه (EC) No 1606/2002 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۹ ژوئیه ۲۰۰۲ در مورد کاربرد استانداردهای حسابداری بین المللی (OJL 243, 11.9.2002, p. 1).

۲. حساب‌های سالانه و حساب‌های تلفیقی نهادهای پرداخت را باید حساب‌برسان قانونی یا شرکت‌های حساب‌برسی مطابق تعریف دستورالعمل 2006/43/EC حساب‌برسی کنند، مگر اینکه نهاد پرداخت طبق دستورالعمل 2013/34/EU و در موارد مقتضی دستورالعمل 86/635/EEC معاف شده باشد.

۳. کشورهای عضو باید در راستای اهداف نظارتی، نهادهای پرداخت را ملزم به ارائه اطلاعات حسابداری مجزا برای خدمات پرداخت و فعالیت‌های مورد اشاره در ماده (۱) ۱۸ کنند. در مورد این اطلاعات باید گزارش حساب‌برسی ارائه شود. این گزارش را در موارد مقتضی باید حساب‌برسان قانونی یا یک شرکت حساب‌برسی آماده کنند.

۴. وظایف تعیین شده در ماده ۶۳ دستورالعمل 2013/36/EU باید در زمینه فعالیت‌های خدمات پرداخت، با اعمال همه تغییرهای لازم، شامل حساب‌برسان قانونی یا شرکت‌های حساب‌برسی نهادهای پرداخت شوند.

ماه ۱۸ فعالیت‌ها

۱. نهادهای پرداخت باید به‌جز ارائه خدمات پرداخت حق انجام فعالیت‌های زیر را هم داشته باشند:

- (الف) ارائه خدمات عملیاتی و جنبی بسیار مرتبط مثل بیمه اجرای تراکنش‌های پرداخت، خدمات فارکس، فعالیت‌های مربوط به ارائه صندوق امانات و ذخیره‌سازی و پردازش داده‌ها؛
- (ب) مدیریت سیستم‌های پرداخت بدون تعارض با ماده ۳۵؛
- (ج) فعالیت‌های تجاری علاوه بر ارائه خدمات پرداخت با توجه به قوانین مربوط اتحادیه و قوانین ملی.

۲. در مواردی که نهادهای پرداخت به ارائه یک یا چند خدمت پرداخت می‌پردازند، فقط می‌توانند حساب‌های پرداختی داشته باشند که صرفاً برای تراکنش‌های پرداخت استفاده می‌شوند.

۳. هرگونه منابع مالی دریافتی نهادهای پرداخت از کاربران در زمینه ارائه خدمات پرداخت نباید سپرده، منبع مالی بازپرداخت‌شدنی دیگری مطابق تعریف ماده ۹ دستورالعمل 2013/36/EU یا پول الکترونیکی طبق تعریف بخش (۲) ماده ۲ دستورالعمل 2009/110/EC در نظر گرفته شود.

۴. نهادهای پرداخت تنها زمانی می‌توانند طبق مفاد بخش (۴) یا (۵) پیوست ۱ در ارتباط با خدمات پرداخت، اعتبار اعطا کنند که همه شرایط زیر برقرار باشد:

- (الف) اعتبار باید کمکی باشد و تنها در ارتباط با اجرای تراکنش پرداخت اعطا شود؛
- (ب) صرف نظر از قوانین ملی مربوط به ارائه اعتبار توسط کارت‌های اعتباری، اعتباری که در ارتباط با پرداخت اعطا می‌شود و مطابق ماده (۹) ۱۱ و ماده ۲۸ استفاده می‌شود، باید در بازه زمانی کوتاهی بازپرداخت شود که به‌هیچ‌وجه نباید بیشتر از ۱۲ ماه باشد؛
- (ج) چنین اعتباری نباید با منابع دریافتی یا نگهداری شده برای اجرای تراکنش‌های پرداخت اعطا شود؛
- (د) سرمایه پایه نهاد پرداخت باید همواره و به نحو رضایت‌بخشی برای مراجع نظارتی، متناسب با کل مقدار اعتبار اعطاشده باشد.

۵. نهادهای پرداخت نباید به فعالیت کاری پذیرش سپرده یا سایر منابع بازپرداخت‌شدنی طبق تعریف ماده ۹ دستورالعمل 2013/36/EU پردازند.

۶. این دستورالعمل نباید با ابزارهای قانونی ناهماهنگ با این دستورالعمل مثل دستورالعمل 2008/48/EC، سایر قوانین مربوط اتحادیه یا تدابیر ملی در زمینه شرایط اعطای اعتبار به مصرف‌کنندگان تعارضی داشته باشد.

بخش ۲: سایر الزامات

ماده ۱۹

استفاده از نمایندگان، شعبه‌ها یا نهادهایی که فعالیت‌ها به آن‌ها برون‌سپاری می‌شوند

۱. در مواردی که نهاد پرداختی می‌خواهد خدمات پرداخت را از طریق نماینده ارائه بدهد، باید اطلاعات زیر را به مراجع ذی‌صلاح در کشور عضو مبدأ بدهد:

(الف) نام و آدرس نماینده؛

(ب) توصیف‌نامه‌ای از سازوکارهای کنترل داخلی که نماینده از آن‌ها برای انجام وظایف مربوط به پول شویی و تأمین مالی تروریسم ذیل دستورالعمل (EU) 2015/849 استفاده می‌کند. در صورت ایجاد تغییر سرنوشت‌ساز در جزئیات اعلام‌شده در اطلاع‌رسانی اولیه، این توصیف‌نامه باید بدون تأخیر به‌روز شود؛

(ج) هویت اعضای هیئت‌مدیره و شخصیت‌های مسئول مدیریت نماینده‌ای که قرار است در ارائه خدمات پرداخت استفاده شود و در مورد نمایندگان که قرار نیست خدمات پرداخت ارائه بدهند، مستنداتی که نشان دهند شایسته و مناسب هستند؛

(د) آن دسته از خدمات پرداخت نهاد پرداخت که به نماینده تفویض شده است.

(ه) در موارد مقتضی، کد یا شماره شناسایی منحصر به فرد نماینده.

۲. مرجع ذی‌صلاح کشور عضو مبدأ حداکثر تا ۲ ماه بعد از دریافت اطلاعات مورد اشاره در بند ۱ باید به نهاد پرداخت اعلام کند که نماینده مورد نظر در دفتر ثبت مقرر در ماده ۱۴ وارد شده است یا خیر. نماینده به محض ورود به دفتر ثبت می‌تواند ارائه خدمات پرداخت را شروع کند.

۳. اگر مراجع ذی‌صلاح فکر کنند که اطلاعات ارائه‌شده اشتباه هستند، باید پیش از ورود نام نماینده به دفتر ثبت، اطلاعات را راستی‌آزمایی کنند.

۴. اگر مراجع ذی‌صلاح بعد از راستی‌آزمایی اطلاعات متقاعد نشوند که اطلاعات ارائه‌شده به آن‌ها مطابق بند ۱ درست هستند، باید نماینده را در دفتر ثبت مقرر در ماده ۱۴ وارد نکنند و بدون تأخیر بی‌مورد به اطلاع نهاد پرداخت برسانند.

۵. اگر نهاد پرداخت بخواهد با به‌کارگیری نماینده یا افتتاح شعبه، خدمات پرداخت را در کشور عضو دیگری ارائه دهد، باید فرایندهای تعیین‌شده در ماده ۲۸ را دنبال کند.

۶. وقتی نهاد پرداختی می‌خواهد کارکردهای عملیاتی خدمات پرداخت را برون‌سپاری کند، باید این مسئله را به اطلاع مراجع ذی‌صلاح کشور عضو مبدأ برساند.

کارکردهای عملیاتی مهم شامل سیستم‌های فناوری اطلاعات نباید به نحوی برون‌سپاری شوند که آسیب سرنوشت‌سازی به کیفیت کنترل داخلی نهاد پرداخت و توانایی مراجع ذی‌صلاح در نظارت و ارزیابی تطبیق نهاد پرداخت با همه وظایف مطرح‌شده در این دستورالعمل بزنند.

در راستای اهداف بند فرعی دوم، کارکرد عملیاتی باید زمانی مهم در نظر گرفته شود که نقص یا نارسایی در عملکردش آسیب سرنوشت‌سازی به موارد زیر بزند: استمرار تطبیق نهاد پرداخت با الزامات مجوز درخواستی طبق این باب، سایر وظایفش ذیل این دستورالعمل، عملکرد مالی اش یا سلامت یا تداوم خدمات پرداخت. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که نهادهای پرداخت هنگام برون‌سپاری کارکردهای عملیاتی مهم شرایط زیر را رعایت می‌کنند:

(الف) برون‌سپاری نباید به تفویض مسئولیت مدیریت ارشد منجر شود؛

(ب) رابطه و وظایف نهاد پرداخت نسبت به کاربران خدمات پرداختش ذیل این دستورالعمل نباید تغییر کنند؛

(ج) نباید خللی در شرایطی ایجاد شود که نهاد پرداخت باید آن‌ها را رعایت کند تا مطابق این باب مجوز داشته باشد و مجوزدار باقی بماند؛

(د) هیچ‌کدام از شرایط دیگری که مجوز نهاد پرداخت منوط به آن‌ها صادر شده، نباید حذف یا اصلاح شوند.

۷. نهادهای پرداخت باید اطمینان حاصل کنند که نمایندگان یا شعبه‌هایی که به نیابت از آن‌ها عمل می‌کنند، این موضوع را به اطلاع کاربران خدمات پرداخت می‌رسانند.

۸. نهادهای پرداخت باید بدون تأخیر بی‌مورد تغییراتی را به اطلاع مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ برسانند که ۱. به استفاده از نهادهایی مربوط می‌شوند که فعالیت‌ها به آن‌ها برون‌سپاری شده؛ ۲. به استفاده از نمایندگان و از جمله افزایش نمایندگان مربوط می‌شود (در این مورد تغییرها را باید مطابق فرایندهای مقرر در بندهای ۲، ۳ و ۴ اطلاع بدهند).

ماده ۲۰

مسئولیت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که وقتی نهادهای پرداخت در مورد عملکرد کارکردهای عملیاتی به اشخاص ثالث اتکا می‌کنند، این نهادهای پرداخت گام‌های معقولی بردارند تا مطمئن شوند که تطبیق با الزامات این دستورالعمل انجام می‌شود.

۲. کشورهای عضو باید مقرر کنند که نهادهای پرداخت نسبت به همه اعمال کارمندانشان و هر نماینده، شعبه یا نهادی که فعالیت‌ها به آن برون‌سپاری شده، کاملاً مسئول هستند.

ماده ۲۱

ثبت سوابق

۱. کشورهای عضو باید نهادهای پرداخت را به نگهداری از همه سوابق متناسب با اهداف این باب تا دست‌کم ۵ سال ملزم کنند. این الزام نباید در تعارض با دستورالعمل (EU) 2015/849 یا سایر قوانین مربوط اتحادیه باشد.

بخش ۳: مراجع ذی صلاح و نظارت

ماده ۲۲

انتخاب مراجع ذی صلاح

۱. کشورهای عضو باید مراجع عمومی یا نهادهایی را به عنوان مراجع ذی صلاح انتخاب کنند که قانون ملی یا آن دسته از مراجع عمومی مختار در این زمینه طبق قوانین ملی مثل بانک‌های مرکزی آن‌ها را تأیید کرده باشند. این مراجع ذی صلاح مسئول صدور مجوز و نظارت احتیاطی بر نهادهای پرداخت هستند و باید وظایف تعیین شده در این باب را انجام دهند.

این مراجع ذی صلاح باید به استقلال از سازمان های اقتصادی متعهد شوند و از تعارض منافع اجتناب کنند. صرف نظر از بند فرعی اول نهادهای پرداخت، نهادهای اعتباری، نهادهای پول الکترونیکی یا نهادهای جیروی اداره پست نباید مرجع ذی صلاح باشند.

کشورهای عضو باید در مورد این موضوع به کمیسیون اطلاع رسانی کنند.

۲. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که مراجع ذی صلاح برگزیده ذیل بند ۱ از همه اختیارات لازم برای انجام وظایفشان برخوردارند.

۳. کشورهای عضو که در سرزمینشان برای مسائل تحت پوشش این باب بیش از یک مرجع ذی صلاح وجود دارد، باید اطمینان حاصل کنند که این مراجع همکاری نزدیکی دارند تا هرکدام بتوانند وظایفشان را به شکل مؤثر انجام دهند. همین مسئله در مورد وضعیتی صدق می کند که مراجع ذی صلاح مسئول نسبت به مسائل تحت پوشش این باب و مراجع ذی صلاح مسئول نسبت به نظارت بر نهادهای اعتباری یکسان نیستند.

۴. وظایف مراجع ذی صلاح تعیین شده ذیل بند ۱ باید برعهده مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ باشند.

۵. بند ۱ نباید این منظور را القا کند که مراجع ذی صلاح باید به جز نظارت بر ارائه خدمات پرداخت و فعالیت های اشاره شده در بخش (الف) ماده (۱)۸، بر سایر فعالیت های تجاری نهادهای پرداخت هم نظارت کنند.

ماده ۲۳

نظارت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که تدابیر کنترلی اعمالی مراجع ذی صلاح برای بررسی تطبیق مستمر با این باب باید متناسب، کافی و حساس به ریسک هایی باشد که نهادهای پرداخت در معرض آنها قرار دارند.

مراجع ذی صلاح برای بررسی تطبیق با این باب باید به طور ویژه حق برداشتن گام های زیر را داشته باشند:

(الف) نهاد پرداخت را ملزم به ارائه اطلاعات مورد نیاز برای نظارت بر تطبیق کنند. مراجع ذی صلاح در درخواستشان باید هدف درخواست و چارچوب زمانی ارائه اطلاعات را مشخص کنند؛

(ب) از نهاد پرداخت، هر نماینده یا شعبه ای که خدمات پرداخت را با مسئولیت نهاد پرداخت ارائه می دهد یا هر نهادی که فعالیت ها به آن برون سپاری شده، بازرسی محلی انجام دهند؛

(ج) توصیه نامه، راهنما و در موارد مقتضی مقررات اداری الزام آور منتشر کنند؛

(د) مطابق ماده ۱۳ مجوز را تعلیق یا لغو کنند.

۲. کشورهای عضو بدون تعارض با رویه های لغو مجوز و شرایط قوانین کیفری باید مقرر کنند که وقتی نهادهای پرداخت یا نهادهای دیگری که در عمل کسب و کار نهادهای پرداخت را مدیریت می کنند، قوانین، آیین نامه ها یا مقررات اداری مربوط به نظارت یا پیگیری کسب و کار خدمات پرداختشان را نقض می کنند، مراجع ذی صلاح بتوانند جریمه هایی را علیه آنها وضع کنند یا اقدامی را علیه آنها انجام دهند. هدف این جریمه ها و اقدام ها باید به طور ویژه پایان دادن به این نقض ها یا از بین بردن عوامل وقوع این نقض ها باشند.

۳. صرف نظر از الزامات ماده ۷، ماده (۱)۸ و (۲)۹، کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که مراجع ذی صلاح حق برداشتن گام های توصیف شده در بند ۱ این ماده را دارند تا به ویژه در مواردی که فعالیت های مربوط به خدمات غیر پرداختی نهاد پرداخت به سلامت مالی نهاد پرداخت آسیب می زند یا ممکن است بزند، مطمئن شوند که سرمایه کافی برای خدمات پرداخت وجود دارد.

ماده ۲۴

رازداری حرفه‌ای

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که همه شخصیت‌هایی که برای مراجع ذی صلاح کار می‌کنند یا کرده‌اند و همچنین متخصصانی که به نیابت از مراجع ذی صلاح عمل می‌کنند ملزم به ادای وظیفه رازداری حرفه‌ای هستند. این الزام نباید خللی در پرونده‌های تحت پوشش قانون کیفری ایجاد کند.

۲. در تبادل اطلاعات مطابق ماده ۲۶، باید با اعمال سختگیرانه رازداری حرفه‌ای از حفاظت از حقوق فردی و کسب و کار اطمینان حاصل شود.

۳. کشورهای عضو باید با توجه به مواد ۵۳ تا ۶۱ دستورالعمل 2013/36/EU و اعمال همه تغییرهای لازم در آن‌ها، این ماده را اجرا کنند.

ماده ۲۵

حق مراجعه به دادگاه

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که امکان شکایت در دادگاه در مورد تصمیم‌هایی وجود دارد که مراجع ذی صلاح با توجه به قوانین، آیین‌نامه‌ها و مقررات اداری تصویب شده بر مبنای این دستورالعمل اتخاذ می‌کنند.

۲. بند ۲ باید در مورد ترک فعل هم اعمال شود.

ماده ۲۶

تبادل اطلاعات

۱. مراجع ذی صلاح کشورهای عضو مختلف باید با یکدیگر و در موارد مقتضی با بانک مرکزی اروپا و بانک‌های مرکزی ملی کشورهای عضو، مرجع بانکداری اروپا و سایر مراجع ذی صلاحی همکاری کنند که بر اساس قوانین اتحادیه یا قوانین ملی مربوط به ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت تعیین شده‌اند.

۲. علاوه بر این کشورهای عضو باید امکان تبادل اطلاعات میان مراجع ذی صلاحشان و نهادهای زیر را فراهم کنند:

(الف) مراجع ذی صلاح سایر کشورهای عضو که مسئول صدور مجوز برای نهادهای پرداخت و نظارت بر آن‌ها هستند؛

(ب) بانک مرکزی اروپا و بانک‌های مرکزی ملی کشورهای عضو در مقام مراجع پولی و نظارتی و در موارد مقتضی، سایر مراجع عمومی مسئول نظارت بر سیستم‌های پرداخت و تسویه؛

(ج) سایر مراجع مربوط ذیل این دستورالعمل، دستورالعمل 2015/849 (EU) و سایر قوانین اتحادیه در مورد ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مثل قوانین مربوط به پول شویی و تأمین مالی تروریسم؛

(د) مرجع بانکداری اروپا در مقام کمک‌کننده به کارکرد یکنواخت و منسجم سازوکارهای نظارتی اشاره‌شده در بخش (الف) ماده (۵) ۱ آیین‌نامه 1093/2010 (EU).

ماده ۲۷

حل و فصل اختلاف‌ها میان مراجع ذی صلاح کشورهای عضو متفاوت

۱. وقتی مرجع ذی صلاح یک کشور عضو در یک مسئله خاص معتقد است همکاری فرامرزی با مراجع

ذی صلاح کشور عضو دیگری مطابق مفاد ماده ۲۶، ۲۸، ۲۹، ۳۰ یا ۳۱ این دستورالعمل با شرایط مرتبط تعیین شده در این مواد تطبیق ندارد، می تواند این مسئله را به مرجع بانکداری اروپا ارجاع بدهد و مطابق ماده ۱۹ آیین نامه (EU) No 1093/2010 از این مرجع درخواست کمک کند.

۴. وقتی طبق بند ۱ این ماده از مرجع بانکداری اروپا درخواست همکاری می شود، این مرجع باید بر اساس ماده (۳) ۱۹ آیین نامه (EU) No 1093/2010 بدون تأخیر بی مورد تصمیم گیری کند.

مرجع بانکداری اروپا همچنین می تواند مطابق بند فرعی دوم ماده (۱) ۱۹ همان آیین نامه به ابتکار خودش به مراجع ذی صلاح در رسیدن به توافق کمک کند. در هر صورت مراجع ذی صلاح دخیل باید تصمیم هایشان را تا حل و فصل اختلاف ها طبق ماده ۱۹ همان آیین نامه به تعویق بیندازند.

ماده ۲۸

درخواست استفاده از حق فعالیت تجاری و آزادی ارائه خدمات

۱. هر نهاد پرداخت مجوزداری که می خواهد با استفاده از حق فعالیت تجاری و آزادی ارائه خدمات، خدمات پرداخت را برای اولین بار در کشور عضو به جز کشور عضو مبدأ ارائه دهد، باید اطلاعات زیر را به مراجع ذی صلاح در کشور عضو مبدأ ارائه دهد:

(الف) نام، آدرس و در موارد مقتضی، شماره مجوز نهاد پرداخت؛

(ب) کشور (کشورهای) عضو که می خواهد در آن ها فعالیت کند؛

(ج) خدمت (خدمات) پرداختی که قرار است ارائه شوند؛

(د) در مواردی که نهاد پرداخت می خواهد از نماینده استفاده کند، اطلاعات مورد اشاره در ماده (۱) ۱۹؛

(ه) در مواردی که نهاد پرداخت می خواهد از شعبه ای استفاده کند، اطلاعات مورد اشاره در بخش های (ب) و (ه) ماده (۱) ۵ در زمینه کسب و کار خدمات پرداخت در کشور عضو میزبان، تشریح ساختار سازمانی و هویت افراد مسئول مدیریت این شعبه.

در مواردی که نهاد پرداخت می خواهد کارکردهای عملیاتی خدمات پرداخت را به نهادهای دیگری در کشور عضو میزبان برون سپاری کند، باید این موضوع را به اطلاع مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ برساند.

۲. مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ حداکثر تا ۱ ماه بعد از دریافت همه اطلاعات مطرح شده در بند ۱ باید این اطلاعات را به مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان بفرستند.

مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان حداکثر تا ۱ ماه بعد از دریافت اطلاعات از مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ باید این اطلاعات را ارزیابی کنند و اطلاعات مربوط به قصد ارائه خدمات پرداخت از سوی نهاد پرداخت مربوط در راستای استفاده از آزادی فعالیت تجاری یا آزادی ارائه خدمات را به مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ ارائه دهند. مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان باید به ویژه به مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ هرگونه مبنای نگرانی معقولی را اعلام کنند که با توجه به قصد مشارکت نماینده یا ایجاد شعبه نسبت به مسائل پول شویی یا تأمین مالی تروریسم طبق تعریف دستورالعمل (EU) 2015/849 دارند.

در مواردی که مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ با ارزیابی مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان موافق نیستند، باید دلایل تصمیمشان را به مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان اعلام کنند.

اگر ارزیابی مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ به ویژه با توجه به اطلاعات دریافتی از مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان مثبت نباشد، مراجع ذی صلاح

کشور عضو مبدأ نباید نماینده یا شعبه مورد نظر را ثبت کند یا اگر ثبت کرده، باید آن را باطل کند.

۳. مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ باید حداکثر تا ۳ ماه بعد از دریافت اطلاعات مطرح شده در بند ۱ تصمیمشان را به مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان و نهاد پرداخت اعلام کنند.

نماینده یا شعبه با ورود به دفتر ثبت اشاره شده در ماده ۱۴ می تواند فعالیت هایش را در کشور عضو میزبان شروع کند.

نهاد پرداخت باید تاریخی را به مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ اعلام کند که فعالیت هایش را از طریق نماینده یا شعبه در کشور عضو میزبان مربوط شروع می کند. مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ نیز باید این موضوع را به اطلاع مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان برسانند.

۴. نهاد پرداخت باید بدون تأخیر بی مورد هرگونه تغییر مهم در اطلاعات ارائه شده مطابق بند ۱ را به اطلاع مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ برساند. این تغییرات شامل نمایندگان، شعبه ها یا نهادهای بیشتری می شوند که فعالیت ها در کشورهای عضو میزبان به آنها برون سپاری شده است. رویه مقرر در بندهای ۲ و ۳ مشمول این مورد هم می شوند.

۵. مرجع بانکداری اروپا باید پیش نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را تدوین کند و در این پیش نویس چارچوب همکاری و تبادل اطلاعات میان مراجع ذی صلاح کشورهای عضو مبدأ و میزبان را مطابق این دستورالعمل تعیین کند. این پیش نویس استانداردهای رگولاتوری فنی باید روش، ابزارها و جزئیات همکاری در اطلاع رسانی در مورد نهادهای پرداخت دارای فعالیت های فرامرزی را مشخص کند. این پیش نویس به ویژه باید دامنه و نحوه نگارش این اطلاعات از جمله واژگان معمول و قالب های اطلاع رسانی استاندارد را مشخص کند تا از برقراری فرایند اطلاع رسانی یکنواخت و بهره ور مطمئن شود.

مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ این پیش نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را به کمیسیون تحویل دهد.

این اختیار به کمیسیون تفویض می شود که استانداردهای فنی رگولاتوری اشاره شده در بند فرعی اول را مطابق مواد ۱۰ تا ۱۴ آیین نامه (EU) No 1093/2010 تصویب کند.

ماده ۲۹

نظارت بر نهادهای پرداختی که از حق فعالیت تجاری و آزادی ارائه خدمات استفاده می کنند

۱. برای انجام اقدام های کنترلی و برداشتن گام های ضروری مقرر در این باب و مواد هم ارز باب های ۳ و ۴ در قوانین ملی، مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ باید مطابق ماده (۴) ۱۰۰ در مورد نماینده یا شعبه نهاد پرداخت مستقر در سرزمین کشور عضو دیگر با مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان همکاری کنند.

وقتی مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ می خواهند در سرزمین کشور عضو میزبان بازرسی محلی انجام دهند، در راستای همکاری مطابق بند فرعی اول باید به مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان اطلاع بدهند.

با این حال مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ می توانند وظیفه انجام بازرسی های محلی در نهاد مربوط را به مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان تفویض کنند.

۲. مراجع ذی صلاح کشورهای عضو میزبان می توانند نهادهای پرداخت دارای نماینده یا شعبه در سرزمینشان را ملزم کنند که در مورد فعالیت هایشان در آن سرزمین به آنها گزارش های دوره ای ارائه بدهند.

تا جایی که نمایندگان و شعبه ها کسب و کار خدمات پرداخت را ذیل حق فعالیت تجاری انجام می دهند، این گزارش ها باید برای اهداف اطلاعاتی یا آماری الزامی شوند تا نظارت بر تطبیق با مواد هم ارز باب های ۳ و ۴ در قوانین ملی محقق شود. این نمایندگان و شعبه ها باید

دست کم به اندازه الزامات مطرح شده در ماده ۲۴ تابع الزامات رازداری حرفه‌ای باشند.

۳. مراجع ذی صلاح باید همه اطلاعات حیاتی و مربوط را به یکدیگر ارائه دهند. این کار را به‌ویژه باید در مورد تخلف‌ها و تخلف‌های احتمالی نمایندگان یا شعبه‌ها و همچنین در مواردی انجام بدهند که این تخلف‌ها در بستر استفاده از آزادی ارائه خدمات رخ داده باشند. در این زمینه مراجع ذی صلاح باید در صورت درخواست همه اطلاعات مربوط و به ابتکار خودشان همه اطلاعات ضروری را از جمله در مورد تطبیق نهاد پرداخت با شرایط ماده (۳) ۱۱ ارائه دهند.

۴. کشورهای عضو می‌توانند نهادهای پرداختی که از طریق نمایندگان و ذیل حق فعالیت تجاری در سرزمینشان فعالیت می‌کنند و دفتر اصلی‌شان در کشور عضو دیگری قرار دارد را به انتصاب نقطه تماس مرکزی در سرزمینشان ملزم کنند تا از ارسال و گزارش اطلاعات کافی در مورد تطبیق با مواد ۳ و ۴ مطمئن شوند. این اقدام نباید در تعارض با مقررات ضد پول‌شویی و مقابله با تأمین مالی ترور یسم باشد و باید نظارت مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ و کشور عضو میزبان را از جمله با ارائه اسناد و اطلاعات برحسب درخواست تسهیل کند.

۵. مرجع بانکداری اروپا باید پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را تدوین کند و در این پیش‌نویس با توجه به اصل تناسب، معیارهای تعیین شرایط مقتضی برای انتصاب نقطه تماس مرکزی و کارکردهای این نقاط تماس را پیروی بند ۴ مشخص کند.

این پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری به طور ویژه باید به موارد زیر توجه کند:

(الف) حجم و ارزش کل تراکنش‌های نهاد پرداخت در کشورهای عضو میزبان؛

(ب) نوع خدمات پرداخت ارائه شده؛

(ج) تعداد کل نمایندگان موجود در کشور عضو میزبان.

مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۷ این پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را به کمیسیون تحویل دهد.

۶. مرجع بانکداری اروپا باید پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را تدوین کند و در این پیش‌نویس چارچوب همکاری و تبادل اطلاعات میان مراجع ذی صلاح کشورهای عضو مبدأ و میزبان را مطابق این باب و برای نظارت بر تطبیق با مواد هم‌ارز باب‌های ۳ و ۴ در قوانین ملی تعیین کند. این پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری باید روش، ابزارها و جزئیات همکاری در نظارت بر نهادهای پرداخت دارای فعالیت‌های فرامرزی و به‌ویژه دامنه و نحوه نگارش اطلاعات را مشخص کند تا نظارت یکنواخت و بهره‌ور بر نهادهای پرداخت فعال در ارائه خدمات پرداخت فرامرزی را تضمین کند.

این پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری همچنین باید مطابق بند ۲، روش‌های نگارش و جزئیات گزارش‌هایی را مشخص کند که کشورهای عضو مبدأ از نهادهای پرداخت در مورد فعالیت‌های کسب و کار پرداخت در سرزمینشان درخواست می‌کنند.

مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ این پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را به کمیسیون تحویل دهد.

۷. این اختیار به کمیسیون تفویض می‌شود که استانداردهای فنی رگولاتوری اشاره شده در بندهای ۵ و ۶ را مطابق مواد ۱۰ تا ۱۴ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 تصویب کند.

ماده ۳۰

اقدامات و از جمله اقدامات پیشگیرانه در مورد عدم تطبیق

۱. وقتی مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان تشخیص می‌دهند که نهاد پرداخت دارای نماینده یا شعبه در سرزمینشان با این باب یا قوانین ملی هم‌ارز باب ۳ یا ۴ تطبیق ندارد، باید بدون تأخیر به مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ اطلاع دهد.

مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ بعد از ارزیابی اطلاعات دریافتی مطابق بند فرعی اول باید بدون تأخیر بی‌مورد همه اقدامات مناسب را انجام دهد تا اطمینان حاصل کند که نهاد پرداخت مربوط به وضعیت غیرعادی‌اش پایان می‌دهد. مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ باید این اقدام‌ها را بدون

تأخیر به مرجع ذی صلاح کشور عضو میزبان و سایر مراجع ذی صلاح کشورهای عضو ذی نفع اطلاع دهد.

۲. در شرایط اضطراری که به منظور رسیدگی به تهدیدی جدی برای منافع جمعی کاربران در کشور عضو میزبان، اقدام فوری ضروری است، مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان می توانند همزمان با همکاری فرامرزی میان مراجع ذی صلاح و پیش از اقدام مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ مطابق ماده ۲۹، اقدامات پیشگیرانه ای را انجام دهند.

۳. هرگونه اقدام پیشگیرانه ذیل بند ۲ باید با هدف حفاظت از منافع جمعی کاربران در کشور عضو میزبان در برابر تهدیدی جدی انجام شود. این اقدامات نباید باعث شوند که کاربران نهاد پرداخت مورد نظر در کشور عضو میزبان نسبت به کاربران این نهاد پرداخت در سایر کشورهای عضو مزیتی داشته باشند.

اقدامهای پیشگیرانه باید موقت باشند و بعد از رسیدگی به تهدیدهای جدی شناسایی شده به پایان برسند. رسیدگی به این تهدیدها از جمله با کمک یا همکاری مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ یا مرجع بانکداری اروپا طبق ماده (۱) ۲۷ انجام می شود.

۴. اگر با توجه به شرایط اضطراری مقدور باشد، مراجع ذی صلاح کشور عضو میزبان باید اقدامهای پیشگیرانه انجام شده مطابق بند ۲ و دلیل این اقدامها را از قبل به مراجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ و مراجع ذی صلاح سایر کشورهای عضو ذی نفع، کمیسیون و مرجع بانکداری اروپا اطلاع دهند و اگر مقدور نباشد، باید این کار را بدون تأخیر بی مورد انجام دهند.

ماده ۳۱

دلایل و ارتباطات

۱. هرگونه اقدام مراجع ذی صلاح مطابق ماده ۲۳، ۲۸، ۲۹ یا ۳۰ که شامل جریمه ها یا محدودیت هایی برای استفاده از آزادی ارائه خدمات یا آزادی فعالیت تجاری شود، باید توجیه مناسبی داشته باشد و به اطلاع نهاد پرداخت ذی نفع برسد.

۲. مواد ۲۸، ۲۹ و ۳۰ نباید تعارضی با وظیفه مراجع ذی صلاح ذیل دستورالعمل (EU) 2015/849 و آیین نامه (EU) 2015/847 و به ویژه ماده (۱) ۴۸ دستورالعمل (EU) 2015/849 و ماده (۱) ۲۲ آیین نامه (EU) 2015/847 برای نظارت بر تطبیق با الزامات مطرح شده در این ابزارهای قانونی داشته باشند.

بخش ۴: معافیت

ماده ۳۲

شرایط

۱. کشورهای عضو می توانند شخصیت های حقیقی یا حقوقی ارائه دهنده خدمات پرداخت اشاره شده در بخش های (۱) تا (۶) پیوست ۱ را تحت شرایط زیر از همه یا بخشی از رویه ها و شرایط قسمت های ۱، ۲ و ۳ این دستورالعمل به جز مواد ۱۴، ۱۵، ۲۲، ۲۴، ۲۵ و ۲۶ معاف کنند یا به مراجع ذی صلاحشان اجازه انجام این کار را بدهند:

(الف) در ۱۲ ماه گذشته میانگین ماهانه ارزش کل تراکنش های پرداخت اجرا شده توسط این نهاد و از جمله هر نماینده ای که مسئولیت کامل آن را بر عهده دارد، از محدودیت تعیین شده توسط کشور عضو فراتر نرود و در هر صورت از ۳ میلیون یورو بیشتر نشود. این الزام

باید بر اساس پیش‌بینی مقدار کل تراکنش‌های پرداخت در طرح کسب‌وکار ارزیابی شود، مگر اینکه مراجع ذی‌صلاح اصلاح این طرح را الزامی کرده باشند؛

(ب) هیچ‌کدام از شخصیت‌های حقیقی مسئول مدیریت یا گرداندن کسب‌وکار در مورد انجام تخلف‌های مربوط به پول‌شویی یا تأمین مالی تروریسم یا سایر جرایم مالی محکوم نشده باشند.

۲. هر شخصیت حقیقی یا حقوقی ثبت‌شده باید مطابق بند ۱ ملزم باشد که دفتر اصلی یا محل اقامتش در کشور عضوی قرار داشته باشد که کسب‌وکارش را انجام می‌دهد.

۳. با شخصیت‌های اشاره‌شده در بند ۱ این ماده باید به‌عنوان نهاد پرداخت برخورد شود، اما ماده (۹) ۱۱ و مواد ۲۸، ۲۹ و ۳۰ نباید شامل آن‌ها شود.

۴. کشورهای عضو همچنین می‌توانند مقرر کنند که هر شخصیت حقیقی یا حقوقی ثبت‌شده مطابق بند ۱ این ماده فقط می‌توانند به فعالیت‌های ویژه فهرست‌شده در ماده ۱۸ بپردازد.

۵. شخصیت‌های اشاره‌شده در بند ۱ این ماده باید هرگونه تغییر در وضعیت مربوط به شرایط مقرر در این بند را به مراجع ذی‌صلاح اطلاع بدهند. کشورهای عضو باید با برداشتن گام‌های ضروری اطمینان حاصل کنند که وقتی شرایط تعیین‌شده در بند ۱، ۲ یا ۴ این ماده دیگر برقرار نیستند، شخصیت‌های مربوط باید مطابق ماده ۱۱ در عرض ۳۰ روز تقویمی درخواست مجوز بدهند.

۶. بندهای ۱ تا ۵ این ماده نباید در مورد دستورالعمل (EU) 2015/849 یا قوانین ضدپول‌شویی ملی اعمال شوند.

ماده ۳۳

ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب

۱. شخصیت‌های حقیقی یا حقوقی که فقط خدمت پرداخت اشاره‌شده در بخش (۸) پیوست ۱ را ارائه می‌دهند باید از اعمال رویه‌ها و شرایط تعیین‌شده در قسمت‌های ۱ و ۲، به جز بخش‌های (الف)، (ب)، (ه)، (تا)، (ج)، (ی)، (ل)، (ن)، (ع) و (ف) ماده (۱) ۵، ماده (۳) ۵ و مواد ۱۴ و ۱۵ معاف باشند. قسمت ۳ نیز باید به‌استثنای ماده (۳) ۲۳ اعمال شود.

۲. با شخصیت‌های مطرح‌شده در بند ۱ این ماده باید به‌عنوان نهاد پرداخت برخورد شود، اما باب‌های ۳ و ۴ به‌استثنای مواد ۴۱، ۴۵ و ۵۲ در موارد مقتضی و مواد ۶۷، ۶۹ و ۹۵ تا ۹۸ نباید شامل آن‌ها شود.

ماده ۳۴

اطلاع‌رسانی و اطلاعات

اگر کشور عضوی معافیتی را مطابق ماده ۳۲ اعمال کند، باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ این تصمیم را به اطلاع کمیسیون برساند و هرگونه تغییر بعدی را هم باید بلافاصله به کمیسیون اطلاع دهد. در ضمن این کشور عضو باید تعداد شخصیت‌های حقیقی و حقوقی ذی‌نفع و به‌صورت سالانه ارزش کل تراکنش‌های پرداخت اجراشده تا ۳۱ دسامبر هر سال تقویمی را مطابق بخش (الف) ماده (۱) ۳۲ به کمیسیون اطلاع دهد.

فصل ۲
شرایط مشترک

ماده ۳۵

دسترسی به سیستم‌های پرداخت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که قوانین دسترسی ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مجوزدار یا ثبت‌شده‌ای که برای سیستم‌های پرداخت شخصیت حقوقی محسوب می‌شوند، بی‌طرفانه، بدون تبعیض و متناسب هستند و بیش از اندازه لازم برای حفاظت در برابر ریسک‌های ویژه‌ای مثل ریسک تسویه، ریسک عملیاتی و ریسک کسب‌وکار و محافظت از پایداری مالی و عملیاتی سیستم پرداخت مانع دسترسی نمی‌شوند.

سیستم‌های پرداخت نباید هیچ‌کدام از الزامات زیر را بر ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت، کاربران یا سایر سیستم‌های پرداخت وضع کنند:

- (الف) قانون محدودکننده نسبت به مشارکت مؤثر در سایر سیستم‌های پرداخت؛
- (ب) قانونی که نسبت به حقوق، وظایف و امتیازهای مشارکت‌کننده بین ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مجوزدار یا بین ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت ثبت‌شده تبعیض قائل شود؛
- (ج) محدودیت بر مبنای وضعیت حقوقی نهاد.

۲. بند ۱ نباید شامل موارد زیر شود:

- (الف) سیستم‌های پرداخت برگزیده مطابق دستورالعمل 98/26/EC؛
- (ب) سیستم‌های پرداختی که فقط از ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت متعلق به یک گروه تشکیل شده‌اند.

کشورهای عضو در راستای اهداف بخش (الف) بند فرعی اول باید اطمینان حاصل کنند که وقتی مشارکت‌کننده‌ای در سیستم برگزیده به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مجوزدار یا ثبت‌شده‌ای که مشارکت‌کننده این سیستم نیست، اجازه می‌دهد که دستورهای انتقال را در سیستم ارسال کند، آن مشارکت‌کننده باید مطابق بند ۱ همین فرصت را به صورت بی‌طرفانه، متناسب و بدون تبعیض در اختیار سایر ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مجوزدار یا ثبت‌شده هم قرار دهد.

در صورت رد درخواست، مشارکت‌کننده باید به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت متقاضی دلایل کامل این اقدام را اعلام کند.

ماده ۳۶

دسترسی به حساب‌های موجود نزد نهاد اعتباری

کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که نهادهای پرداخت به صورت بی‌طرفانه، بدون تبعیض و متناسب به خدمات حساب‌های پرداخت نهادی اعتباری دسترسی دارند. این دسترسی باید به قدری گسترده باشد که به نهادهای پرداخت امکان ارائه بدون مانع و بهره‌ور خدمات پرداخت را بدهد.

نهاد اعتباری باید دلایل متقنی برای رد درخواست دسترسی، به مرجع ذی صلاح ارائه بدهد.

ماده ۳۷

ممانعت از ارائه خدمات پرداخت توسط شخصیت‌هایی به جز ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت و وظیفه اطلاع‌رسانی

۱. کشورهای عضو نباید به شخصیت‌های حقیقی یا حقوقی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نیستند و از دامنه شمول این دستورالعمل به‌روشنی مستثنا نشده‌اند، اجازه ارائه خدمات پرداخت بدهند.
۲. کشورهای عضو باید ارائه‌دهندگان خدماتی را که یکی از فعالیت‌های مطرح‌شده در بخش‌های (۱) و (۲) بخش (ک) ماده ۳ یا هر دو را انجام می‌دهند و ارزش کل تراکنش‌های پرداخت اجراشده در ۱۲ ماه گذشته‌شان از یک میلیون یورو بیشتر شده ملزم کنند به مراجع ذی‌صلاح اظهارنامه‌ای بفرستند که شامل تشریح خدمات ارائه‌شده باشد و مشخص کند که فعالیتشان ذیل کدام استثنای اشاره‌شده در بخش (۱) (ک) و (۲) ماده ۳ انجام می‌شود.
- وقتی فعالیت موردنظر واجد شرایط شبکه محدود نباشد، مرجع ذی‌صلاح باید با توجه به اظهارنامه ارائه‌دهنده خدمات تصمیم متقنی بر مبنای معیارهای مطرح‌شده در بخش (ک) ماده ۳ بگیرد و آن را به ارائه‌دهنده خدمات اعلام کند.
۳. کشورهای عضو باید ارائه‌دهندگان خدماتی که یکی از فعالیت‌های اشاره‌شده در بخش (ل) ماده ۳ را انجام می‌دهند، ملزم کنند اظهارنامه و گزارش حسابرسی سالانه‌ای به مراجع ذی‌صلاح بفرستند که گواهی دهد فعالیتشان با محدودیت‌های تعیین‌شده در بخش (ل) ماده ۳ تطبیق دارد.
۴. صرف‌نظر از بند ۱، مراجع ذی‌صلاح باید خدمات اعلام‌شده مطابق بندهای ۲ و ۳ را به اطلاع مرجع بانکداری اروپا برسانند و اعلام کنند که فعالیت ذیل کدام استثنا انجام شده است.
۵. توصیف فعالیت‌های اعلام‌شده ذیل بندهای ۲ و ۳ این ماده باید در دفاتر ثبت مقرر در مواد ۱۴ و ۱۵ وارد شود و به‌صورت عمومی در دسترس قرار بگیرد.

باب ۳
شفافیت شرایط و الزامات
اطلاعاتی برای خدمات پرداخت

فصل ۱
قوانین کلی

ماده ۳۸

دامنه

۱. این باب شامل تراکنش‌های پرداخت واحد، چارچوب‌های قرارداد و تراکنش‌های پرداخت تحت پوشش آن‌ها می‌شود. در مواردی که کاربر خدمات پرداخت مصرف‌کننده عادی نیست، طرف‌ها می‌توانند توافق کنند که همه یا بخشی از این باب شامل آن‌ها نشود.
۲. کشورهای عضو می‌توانند در مورد بنگاه‌های خرد همان شرایطی را اعمال کنند که در این باب برای مصرف‌کنندگان تعیین شده‌اند.
۳. این دستورالعمل نباید با ابزارهای قانونی ناهماهنگ با این دستورالعمل مثل دستورالعمل 2008/48/EC، سایر قوانین مربوط اتحادیه یا تدابیر ملی در زمینه شرایط اعطای اعتبار به مصرف‌کنندگان تعارضی داشته باشد.

ماده ۳۹

سایر شرایط موجود در قوانین اتحادیه

- شرایط این باب با هیچ‌کدام از قوانین اتحادیه که شامل الزامات بیشتر در مورد اطلاعات قبلی می‌شوند، تعارض ندارد.
- با این حال وقتی دستورالعمل 2002/65/EC هم باید اعمال شود، مواد ۴۴، ۴۵، ۵۱ و ۵۲ این دستورالعمل باید جایگزین الزامات اطلاعاتی تعیین شده در ماده ۳(۱) دستورالعمل 2002/65/EC، به استثنای بخش‌های (ج) (۲) تا (ز)، (الف) (۳)، (د) و (ه) و (ب) (۴) آن بند شوند.

ماده ۴۰

دریافت هزینه برای اطلاعات

۱. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید برای اطلاعات ذیل این باب هزینه‌ای از کاربر دریافت کند.
۲. در صورت درخواست کاربر، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و کاربر می‌توانند در مورد دریافت هزینه در ازای ارائه اطلاعات بیشتر یا در بازه‌های زمانی کوتاه‌تر یا انتقال اطلاعات با ابزارهای ارتباطی به جز ابزارهای مشخص شده در چارچوب قرارداد، توافق کنند.
۳. در مواردی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مطابق بند ۲ هزینه‌هایی را برای اطلاعات دریافت می‌کند، این هزینه‌ها باید منطقی و هم‌وزن با هزینه‌های واقعی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشند.

ماده ۴۱

مسئولیت اثبات در مورد الزامات اطلاعاتی

- کشورهای عضو باید قید کنند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مسئول اثبات است و باید ثابت کند فعالیتش با الزامات اطلاعاتی تعیین شده در این باب تطبیق دارد.

ماده ۴۲

تقلیل الزامات اطلاعاتی برای ابزارهای پرداخت ویژه مقادیر کم و پول الکترونیکی

۱. در مورد ابزارهای پرداختی که طبق چارچوب قرارداد مربوط فقط شامل تراکنش‌های پرداخت واحدی می‌شوند که از ۳۰ یورو بیشتر نیستند یا محدودیت هزینه کرد ۱۵ یورویی دارند یا منابعی را ذخیره می‌کنند که در هیچ مقطع زمانی از ۱۵۰ یورو بیشتر نمی‌شوند:
- (الف) با تقلیل مواد ۵۱، ۵۲ و ۵۶، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید فقط اطلاعات مربوط به مشخصات اصلی خدمت را به پرداخت‌کننده ارائه دهد. این اطلاعات شامل روش استفاده از ابزار پرداخت، مسئولیت، هزینه‌های وضع شده و سایر اطلاعات مهمی می‌شود که برای اتخاذ تصمیم آگاهانه مورد نیاز هستند. همچنین باید اعلام شود که کاربر کجا می‌تواند به آسانی به اطلاعات و شرایط دیگر مشخص شده در ماده ۵۲ دسترسی یابد؛
- (ب) می‌توان توافق کرد که با تقلیل ماده ۵۴، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ملزم نباشد که پیشنهاد تغییرات در شرایط چارچوب قرارداد را به همان نحو مقرر در ماده (۱) ۵۱ ارائه بدهد؛
- (ج) می‌توان توافق کرد که با تقلیل مواد ۵۷ و ۵۸، بعد از اجرای تراکنش پرداخت:
- (i) ارائه‌دهنده خدمات پرداخت کد ارجاعی را ارائه دهد یا در دسترس بگذارد که به کاربر این امکان را بدهد که از تراکنش پرداخت، مبلغ تراکنش پرداخت، هرگونه کارمزد دریافتی و/ یا در مورد چند تراکنش پرداخت مشابه که دریافت‌کننده یکسانی داشته‌اند، اطلاعات مربوط به مبلغ کل و کارمزدهای دریافتی برای این تراکنش‌های پرداخت آگاه شود؛
- (ii) اگر ابزار پرداخت به صورت ناشناس استفاده شود یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت از لحاظ فنی امکان ارائه اطلاعات اشاره شده در بخش (۱) را نداشته باشد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ملزم به ارائه یا در دسترس قرار دادن این اطلاعات نخواهد بود. با این حال ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید امکان راستی‌آزمایی مقدار منابع مالی ذخیره‌شده را برای پرداخت‌کننده فراهم کند.
۲. کشورهای عضو یا مراجع ذی‌صلاحشان می‌توانند در مورد تراکنش‌های پرداخت داخلی مقادیر اشاره شده در بند ۱ را کاهش دهند یا دو برابر کنند. کشورهای عضو می‌توانند این مقادیر را در مورد ابزارهای پرداخت پیش‌پرداخت تا ۵۰۰ یورو افزایش دهند.

فصل ۲

تراکنش‌های پرداخت واحد

ماده ۴۳

دامنه

۱. این فصل شامل تراکنش‌های پرداخت واحدی می‌شود که تحت پوشش چارچوب قرارداد نیستند.

۲. در مواردی که ابزار پرداخت تحت پوشش چارچوب قرارداد دستور پرداخت برای یک تراکنش پرداخت واحد را منتقل می‌کند، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید ملزم به ارائه یا در دسترس قرار دادن اطلاعاتی باشد که پیش از این بر مبنای چارچوب قرارداد با ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دیگری به کاربر ارائه شده است یا مطابق چارچوب قرارداد بعداً به او ارائه خواهد شد.

ماده ۴۴

اطلاعات کلی قبلی

۱. کشورهای عضو باید مقرر کنند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پیش از متعهد شدن کاربر به یک قرارداد یا پیشنهاد خدمات پرداخت واحد، اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۴۵ را در زمینه خدمات خودش به آسانی در دسترس کاربر قرار دهد. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید با درخواست کاربر اطلاعات و شرایط را روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری ارائه دهد. این اطلاعات و شرایط باید با ادبیات ساده و قابل فهم، قالب روشن و جامع و به زبان رسمی کشور عضو که خدمات پرداخت در آن ارائه شده یا زبان مورد توافق طرفین ارائه شود.

۲. اگر قرارداد خدمات پرداخت واحد به درخواست کاربر با استفاده از ابزارهای ارتباط از راه دوری منعقد شده باشد که امکان تطبیق ارائه‌دهنده خدمات پرداخت با الزامات بند ۱ را فراهم نمی‌کند، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید وظایفش ذیل این بند را بلافاصله بعد از اجرای تراکنش پرداخت انجام دهد.

۳. وظایف ذیل بند ۱ این ماده را همچنین می‌توان با ارائه رونوشتی از پیش نویس قرارداد خدمات پرداخت واحد یا پیش نویس دستور پرداخت شامل اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۴۵ ادا کرد.

ماده ۴۵

اطلاعات و شرایط

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اطلاعات و شرایط زیر را به کاربر ارائه می‌دهد:
(الف) مشخصات و جزئیات اطلاعات یا شناسه منحصر به فردی که کاربر باید ارائه دهد تا دستور پرداخت به درستی شروع یا اجرا شود؛

(ب) حداکثر زمان اجرا برای ارائه خدمات پرداخت؛

(ج) همه هزینه‌هایی که کاربر باید به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت بپردازد و در موارد مقتضی تفکیک این هزینه‌ها؛

(د) در موارد مقتضی نرخ تبادل واقعی یا مرجعی که در تراکنش پرداخت استفاده می‌شود.

۲. علاوه بر این کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت پیش از پرداخت اطلاعات شفاف و جامع زیر را به پرداخت‌کننده ارائه می‌دهند یا در دسترس او می‌گذارند:

(الف) نام ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت، آدرس دفتر اصلی اش، در موارد مقتضی آدرس نماینده یا شعبه اش در کشور عضو که خدمات پرداخت در آن ارائه شده و سایر اطلاعات تماس شامل آدرس پست الکترونیکی مربوط برای ارتباط با ارائه‌دهنده خدمات

شروع پرداخت؛
(ب) اطلاعات تماس مرجع ذی صلاح.

۳. در موارد مقتضی همه اطلاعات و شرایط مربوط مشخص شده در ماده ۵۲ باید به آسانی در دسترس کاربر قرار بگیرند.

ماده ۴۶ اطلاعاتی که بعد از شروع دستور پرداخت باید به پرداخت کننده و دریافت کننده ارائه شود

علاوه بر اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۴۵، در مواردی که دستور پرداخت از طریق ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت شروع می شود، این نهاد باید بلافاصله بعد از شروع پرداخت، همه داده های زیر را در دسترس پرداخت کننده و در موارد مقتضی، دریافت کننده قرار دهد:

(الف) تأییدیه شروع موفق دستور پرداخت از ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت پرداخت کننده؛

(ب) کد ارجاعی که به پرداخت کننده و دریافت کننده امکان شناسایی تراکنش پرداخت و در موارد مقتضی به دریافت کننده امکان شناسایی پرداخت کننده و هرگونه اطلاعات منتقل شده با تراکنش پرداخت را بدهد؛

(ج) مبلغ تراکنش پرداخت؛

(د) در موارد مقتضی مقدار هزینه هایی که باید برای تراکنش به ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت، پرداخت شود و در موارد مقتضی تفکیک مقادیر این هزینه ها.

ماده ۴۷

اطلاعاتی که در صورت وجود خدمات شروع پرداخت باید به ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت ارائه شود

در مواردی که دستور پرداخت از طریق ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت آغاز می شود، این ارائه دهنده باید کد ارجاع تراکنش پرداخت را در دسترس ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت پرداخت کننده قرار دهد.

ماده ۴۸

اطلاعاتی که بعد از دریافت دستور پرداخت باید به پرداخت کننده ارائه شود

ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده بلافاصله بعد از دریافت دستور پرداخت باید همه داده های زیر را درباره خدمات خودش به همان صورت مقرر در ماده (۱) ۴۴ به پرداخت کننده ارائه دهد یا در دسترس او بگذارد:

(الف) کد ارجاعی که به پرداخت کننده امکان شناسایی تراکنش پرداخت و در موارد مقتضی اطلاعات مربوط به دریافت کننده را بدهد؛

(ب) مبلغ تراکنش پرداخت بر حسب ارز مورد استفاده در دستور پرداخت؛

(ج) مقدار هزینه های تراکنش پرداخت که پرداخت کننده باید بپردازد و در موارد مقتضی، تفکیک مقادیر این هزینه ها؛

(د) در موارد مقتضی وقتی نرخ تبادل مورد استفاده ارائه دهنده خدمات پرداخت کننده با نرخ مقرر مطابق بخش (د) ماده

(۱) ۴۵ متفاوت است، مقدار این نرخ یا ارجاعی به آن، و مبلغ تراکنش پرداخت بعد از تبدیل ارز؛

(ه) تاریخ دریافت دستور پرداخت.

ماده ۴۹

اطلاعاتی که باید بعد از اجرا به دریافت کننده ارائه شود.

ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده بلافاصله بعد از اجرای تراکنش پرداخت باید همه داده های زیر را درباره خدمات خودش به همان صورت مقرر در ماده (۱) ۴۴ به دریافت کننده ارائه دهد یا در دسترس او بگذارد:

(الف) کد ارجاعی که به دریافت کننده امکان شناسایی تراکنش پرداخت و در موارد مقتضی پرداخت کننده و هرگونه اطلاعات منتقل شده با تراکنش پرداخت را بدهد؛

(ب) مبلغ تراکنش پرداخت بر حسب ارزی که منابع مالی در قالب آن در اختیار دریافت کننده قرار گرفته اند؛

(ج) مقدار هزینه های تراکنش پرداخت که دریافت کننده باید بپردازد و در موارد مقتضی، تفکیک مقادیر این هزینه ها؛

(د) در موارد مقتضی نرخ تبادل مورد استفاده ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده در تراکنش پرداخت و مبلغ تراکنش پرداخت پیش از تبدیل ارز؛

(ه) تاریخ مرجع ارزش زمانی مبلغ اضافه شده.

فصل ۳
چارچوب‌های قرارداد

ماده ۵۰

دامنه

این فصل شامل تراکنش‌های پرداخت تحت پوشش چارچوب قرارداد می‌شود.

ماده ۵۱

اطلاعات کلی قبلی

۱. کشورهای عضو باید مقرر کنند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید در فاصله زمانی مناسبی پیش از متعهد شدن کاربر به چارچوب قرارداد یا پیشنهاد، اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۵۲ را روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری به کاربر ارائه دهد. این اطلاعات و شرایط باید با ادبیات آسان و قابل فهم، قالب روشن و جامع و به زبان رسمی کشور عضو که خدمات پرداخت در آن ارائه شده یا زبان مورد توافق طرف‌ها ارائه شود.

۲. اگر چارچوب قرارداد به درخواست کاربر با استفاده از ابزار ارتباط از راه دوری منعقد شده باشد که به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت امکان تطبیق با الزامات بند ۱ را نمی‌دهد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید وظایف ذیل این بند را بلافاصله بعد از انعقاد چارچوب قرارداد انجام دهد.

۳. وظایف ذیل بند ۱ را همچنین می‌توان با ارائه رونوشتی از پیش‌نویس چارچوب قرارداد شامل اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۵۲ ادا کرد.

ماده ۵۲

اطلاعات و شرایط

کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که اطلاعات و شرایطی که در ۷ مورد بیان شده در ادامه برآورده می‌شود.

۱. در مورد ارائه‌دهنده خدمات پرداخت:

(الف) نام ارائه‌دهنده خدمات پرداخت، آدرس دفتر اصلی اش و در موارد مقتضی، آدرس نماینده یا شعبه اش در کشور عضو که خدمات پرداخت در آن ارائه شده و هر آدرس دیگری شامل آدرس پست الکترونیکی مربوط برای ارتباط با ارائه‌دهنده خدمات پرداخت؛
(ب) اطلاعات مراجع نظارتی مربوط و دفتر ثبت مقرر در ماده ۱۴ یا هرگونه دفتر ثبت مجوز عمومی دیگر مربوط به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و شماره ثبت یا راه‌شناسایی معادل دیگری در آن دفتر ثبت.

۲. در مورد استفاده از خدمات پرداخت:

(الف) تشریح ویژگی‌های اصلی خدمت پرداختی که ارائه می‌شود؛
(ب) مشخصات اطلاعات یا شناسه منحصر به فردی که کاربر باید ارائه دهد تا دستور پرداخت به درستی شروع یا اجرا شود؛
(ج) شکل و رویه اعلام رضایت برای شروع دستور پرداخت یا اجرای تراکنش پرداخت و پس گرفتن رضایت مطابق مواد ۶۴ و ۸۰؛
(د) ارجاع به زمان دریافت دستور پرداخت مطابق ماده ۷۸ و «زمان توقف تراکنش‌ها در روز کاری» که توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداخت تعیین شده است (البته اگر وجود داشته باشد)؛
(ه) حداکثر زمان اجرا برای خدمات پرداختی که قرار است ارائه شوند؛
(و) اینکه امکان توافق در مورد محدودیت‌های هزینه‌کرد در استفاده از ابزار پرداخت مطابق ماده (۱) ۶۸ وجود دارد یا خیر؛
(ز) در مورد ابزارهای پرداخت مبتنی بر کارت با نشان مشترک، حقوق کاربر ذیل ماده ۸ آیین‌نامه (EU) 2015/751.

۳. در مورد هزینه‌ها و نرخ‌های بهره و تبادل:

- (الف) همه هزینه‌هایی که کاربر باید به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت بپردازد، از جمله هزینه‌هایی که مربوط به شیوه و فاصله زمانی ارائه یا در دسترس قرار دادن اطلاعات ذیل این دستورالعمل می‌شوند و در موارد مقتضی تفکیک مقادیر این هزینه‌ها؛
- (ب) در موارد مقتضی، نرخ‌های بهره و تبدلی که اعمال می‌شوند یا اگر قرار است نرخ‌های بهره و تبادل مرجع استفاده شوند، شیوه محاسبه بهره واقعی و تاریخ مربوط و شاخص یا مبنای برآورد این نرخ بهره یا تبادل مرجع؛
- (ج) در صورت توافق، اعمال فوری تغییر در نرخ بهره یا تبادل مرجع و الزامات اطلاعاتی مربوط به این تغییرها مطابق ماده (۲) ۵۴.

۴. در مورد ارتباطات:

- (الف) در موارد مقتضی، راه‌های ارتباط شامل الزامات فنی تجهیزات و نرم‌افزارهای کاربر که طرف‌ها برای انتقال اطلاعات یا اعلان‌ها ذیل این دستورالعمل در مورد آن‌ها به توافق رسیده‌اند؛
- (ب) شیوه و فاصله زمانی ارائه یا دسترس قرار دادن اطلاعات ذیل این دستورالعمل؛
- (ج) زبان یا زبان‌هایی که چارچوب قرارداد در قالب آن منعقد می‌شود و ارتباطات در این رابطه قراردادی برقرار می‌شوند؛
- (د) حق کاربر برای دریافت شرایط قراردادی چارچوب قرارداد و اطلاعات و شرایط مطابق ماده ۵۳.

۵. در مورد تدابیر حفاظتی و اصلاحی:

- (الف) در موارد مقتضی تشریح گام‌هایی که کاربر باید بردارد تا ابزار پرداخت را امن نگه دارد و چطور برای تحقق اهداف بخش (ب) ماده (۱) ۶۹ باید به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اطلاع‌رسانی کند؛
- (ب) رویه امن اطلاع‌رسانی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به کاربر در صورت وجود ظن کلاهبرداری یا کلاهبرداری واقعی یا تهدید امنیتی؛
- (ج) در صورت توافق، شرایطی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت حق خواهد داشت ابزار پرداخت را مطابق ماده ۶۸ مسدود کند؛
- (د) مسئولیت پرداخت‌کننده مطابق ماده ۷۴ و از جمله اطلاعاتی در مورد مبلغی که باید نسبت به آن پاسخگو باشد؛
- (ه) کاربر چطور و در چه چارچوب زمانی ای باید هرگونه تراکنش پرداخت شروع یا اجرا شده نادرست را مطابق ماده ۷۴ به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اعلام کند و همچنین مسئولیت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نسبت به تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه مطابق ماده ۷۳؛
- (و) مسئولیت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نسبت به شروع یا اجرای تراکنش‌های پرداخت مطابق ماده ۸۹؛
- (ز) شرایط بازپرداخت مطابق مواد ۷۶ و ۷۷.

۶. در مورد تغییرها و فسخ چارچوب قرارداد:

- (الف) در صورت توافق، اطلاعاتی که نشان می‌دهد کاربر تغییرها در شرایط مطابق ماده ۵۴ را پذیرفته است مگر اینکه کاربر پیش از تاریخ پیشنهادی اجرایی شدن تغییرها به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اعلام کند که تغییرها را نپذیرفته است؛
- (ب) طول دوره چارچوب قرارداد؛
- (ج) حق کاربر برای فسخ چارچوب قرارداد و هرگونه توافق درباره فسخ مطابق ماده (۱) ۵۴ و ماده ۵۵.

۷. در مورد جبران خسارت:

- (الف) هرگونه بند قراردادی در مورد قانون اعمالی بر چارچوب قرارداد و/یا دادگاه‌های ذی صلاح؛
- (ب) رویه‌های حل اختلاف جایگزین در دسترس کاربر مطابق مواد ۹۹ تا ۱۰۲.

ماده ۵۳

در دسترس بودن اطلاعات و شرایط چارچوب قرارداد

در هر مقطعی از رابطه قراردادی، کاربر باید حق داشته باشد که با ارائه درخواست، شرایط قراردادی چارچوب قرارداد و همچنین اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۵۲ را روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری دریافت کند.

ماده ۵۴

تغییر در شرایط چارچوب قرارداد

۱. هرگونه تغییر در چارچوب قرارداد یا در اطلاعات و شرایط مشخص شده در ماده ۵۲ را باید ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به همان صورت مقرر در ماده (۱) ۵۱ و دست‌کم ۲ ماه پیش از تاریخ پیشنهادی برای اعمال تغییر پیشنهاد بدهد. کاربر می‌تواند تا پیش از تاریخ پیشنهادی اجرا، تغییرها را بپذیرد یا رد کند.

در موارد مقتضی طبق بخش (الف) (۶) ماده ۵۲، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید به کاربر اطلاع بدهد که اگر تا پیش از تاریخ اجرا به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اعلام نکنند که تغییرها را نپذیرفته، تغییرها پذیرفته شده فرض می‌شوند. علاوه بر این ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید به کاربر اطلاع بدهد که اگر کاربر این تغییرها را رد کند، کاربر حق دارد چارچوب قرارداد را بدون هیچ هزینه‌ای و از هر زمانی تا تاریخ پیشنهادی اعمال تغییرها فسخ کند.

۲. تغییر در نرخ بهره یا تبادل را می‌توان بلافاصله و بدون اطلاع قبلی اعمال کرد، به شرط اینکه طرف‌ها در چارچوب قرارداد در مورد چنین حقی توافق کرده باشند و تغییر در نرخ بهره یا تبادل مبتنی بر نرخ بهره یا تبادل مرجح مورد توافق مطابق بخش (ب) (۳) و (ج) ماده ۵۲ باشد. کاربر باید در کوتاه‌ترین زمان ممکن و به همان صورت مقرر در ماده (۱) ۵۱ از هرگونه تغییر در نرخ بهره آگاه شود، مگر اینکه طرف‌ها به توافق ویژه‌ای در مورد فاصله زمانی یا نحوه ارائه یا در دسترس قرار گرفتن اطلاعات رسیده باشند. با این حال تغییر در نرخ بهره یا تبادل به سود کاربر را می‌توان بدون اطلاع قبلی اعمال کرد.

۳. تغییر در نرخ بهره یا تبادل مورد استفاده در تراکنش‌های پرداخت را باید به شکل بی‌طرفانه‌ای پیاده‌سازی و محاسبه کرد تا تبعیضی نسبت به کاربران ایجاد نشود.

ماده ۵۵

فسخ

۱. کاربر می‌تواند در هر مقطعی چارچوب قرارداد را فسخ کند، مگر اینکه طرف‌ها توافق کرده باشند که فسخ مستلزم اطلاع‌رسانی قبلی است. این دوره اطلاع‌رسانی قبلی نباید بیشتر از ۱ ماه باشد.

۲. به جز مواردی که از اجرای قرارداد کمتر از ۶ ماه می‌گذرد، فسخ چارچوب قرارداد نباید هزینه‌ای برای کاربر داشته باشد. هزینه‌های فسخ چارچوب قرارداد باید مناسب و هم‌وزن با هزینه‌های ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشند.

۳. اگر در چارچوب قرارداد توافق شده باشد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌تواند چارچوب قرارداد منعقدشده برای دوره نامحدود را فسخ کند، به شرط اینکه دست‌کم ۲ ماه قبل به همان صورت مقرر در ماده (۱) ۵۱ این موضوع اعلام کند.

۴. کاربر باید به نسبت مدت اجرای قرارداد تا زمان فسخ، هزینه‌های تعیین شده ثابت خدمات پرداخت را بپردازد. اگر این هزینه‌ها از پیش پرداخت شده باشند، باید به تناسب بازپرداخت شوند.

۵. شرایط این ماده با قوانین و آیین‌نامه‌های کشورهای عضو حاکم بر حقوق طرف‌ها برای غیرقابل اجرا یا بی‌اعتبار اعلام کردن چارچوب قرارداد هیچ تعارضی ندارند.

۶. کشورهای عضو می توانند شرایط مطلوب تری را برای کاربران مقرر کنند.

ماده ۵۶

اطلاعاتی که باید پیش از اجرای تراکنش های پرداخت واحد ارائه شوند

در مورد یک تراکنش پرداخت واحد ذیل چارچوب قرارداد که توسط پرداخت کننده شروع شده، ارائه دهنده خدمات پرداخت باید به درخواست پرداخت کننده برای این تراکنش پرداخت خاص اطلاعات روشنی را در ارتباط با همه موارد زیر ارائه دهد:

(الف) حداکثر زمان اجرا؛

(ب) هزینه های پرداختی پرداخت کننده؛

(ج) در موارد مقتضی، تفکیک مقادیر هزینه ها.

ماده ۵۷

اطلاعاتی که باید در مورد تراکنش های پرداخت واحد به پرداخت کننده ارائه شود.

۱. بعد از کسر مبلغ یک تراکنش پرداخت واحد از حساب پرداخت کننده یا در مواردی که پرداخت کننده از حساب پرداخت استفاده نمی کند، بعد از دریافت دستور پرداخت، ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید بدون تأخیر بی مورد و به همان صورت مقرر در ماده ۵۱(۱) همه اطلاعات زیر را به پرداخت کننده ارائه دهد:

(الف) کد ارجاعی را که به پرداخت کننده امکان شناسایی تراکنش پرداخت و در موارد مقتضی اطلاعات مربوط به دریافت کننده بدهد؛

(ب) مبلغ تراکنش پرداخت برحسب ارزی که از حساب پرداخت پرداخت کننده کسر شده یا ارزی که برای دستور پرداخت استفاده شده است؛

(ج) مقدار هزینه های تراکنش پرداخت و در موارد مقتضی تفکیک مقادیر این هزینه ها یا بهره پرداختی توسط پرداخت کننده؛

(د) در موارد مقتضی نرخ تبادل مورد استفاده در تراکنش پرداخت توسط ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده و مبلغ تراکنش پرداخت بعد از این تبدیل ارز؛

(ه) تاریخ مرجع ارزش زمانی مبلغ کسر شده یا تاریخ دریافت دستور پرداخت.

۲. در چارچوب قرارداد باید شرطی وجود داشته باشد که پرداخت کننده بتواند مقرر کند که اطلاعات مورد اشاره در بند ۱ به صورت دوره ای (دست کم ماهی یک بار)، بدون دریافت هزینه و به صورت توافق شده ای ارائه شود یا در دسترس قرار بگیرد که به پرداخت کننده امکان ذخیره سازی و تهیه نسخه تغییر نیافته ای از این اطلاعات را بدهد.

۳. در هر حال کشورهای عضو می توانند ارائه دهندگان خدمات پرداخت را ملزم کنند که اطلاعات را دست کم ماهی یک بار و رایگان روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری ارائه دهند.

ماده ۵۸

اطلاعاتی که باید در مورد تراکنش های پرداخت واحد به دریافت کننده ارائه شود.

۱. بعد از اجرای تراکنش پرداخت واحد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده باید بدون تأخیر بی‌مورد و به همان صورت مقرر در ماده (۱) ۵۱ اطلاعات زیر را به دریافت‌کننده ارائه دهد:

(الف) کد ارجاعی که به دریافت‌کننده امکان شناسایی تراکنش پرداخت و پرداخت‌کننده و هرگونه اطلاعات منتقل شده با تراکنش پرداخت را بدهد؛

(ب) مبلغ تراکنش پرداخت برحسب ارزی که به حساب پرداخت دریافت‌کننده اضافه شده است؛

(ج) مقدار هزینه‌های تراکنش پرداخت و در موارد مقتضی تفکیک مقادیر این هزینه‌ها یا بهره پرداختنی توسط دریافت‌کننده؛

(د) در موارد مقتضی نرخ تبادل مورد استفاده در تراکنش پرداخت توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده و مبلغ

تراکنش پرداخت پیش از این تبدیل ارز؛

(ه) تاریخ مرجع ارزش زمانی مبلغ اضافه‌شده.

۲. در چارچوب قرارداد می‌توان این شرط را لحاظ کرد که اطلاعات مورد اشاره در بند ۱ به صورت دوره‌ای (دست‌کم ماهی یک‌بار)، بدون دریافت هزینه و به صورت توافق‌شده‌ای ارائه شود یا در دسترس قرار بگیرد که به دریافت‌کننده امکان ذخیره‌سازی و تهیه نسخه تغییرنیافته‌ای از این اطلاعات را بدهد.

۳. در هر حال کشورهای عضو می‌توانند ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت را ملزم کنند که اطلاعات را دست‌کم ماهی یک‌بار و رایگان روی کاغذ یا ابزار بادوام دیگری ارائه دهند.

فصل ۴
شرایط مشتری

ماده ۵۹

ارز و تبدیل ارز

۱. پرداخت‌ها باید در قالب ارز مورد توافق طرف‌ها انجام شوند.
 ۲. در مواردی که پیش از شروع تراکنش پرداخت خدمت تبدیل ارز ارائه می‌شود و وقتی این خدمت تبدیل ارز در خودپرداز، پایانه فروش یا توسط دریافت‌کننده ارائه می‌شود، طرفی که خدمت تبدیل ارز را به پرداخت‌کننده ارائه می‌دهد باید همه هزینه‌ها و نرخ تبادل مورد استفاده برای تبدیل تراکنش پرداخت را به پرداخت‌کننده اعلام کند.
- پرداخت‌کننده باید بر این مبنا با خدمت تبدیل ارز موافقت کند.

ماده ۶۰

اطلاعات در مورد هزینه‌های اضافه یا کاهش هزینه‌ها

۱. در مواردی که دریافت‌کننده برای استفاده از یک ابزار پرداخت مشخص درخواست هزینه اضافه‌ای می‌کند یا هزینه‌ها را کاهش می‌دهد، دریافت‌کننده باید پیش از شروع تراکنش پرداخت این مورد را به اطلاع پرداخت‌کننده برساند.
۲. در مواردی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا طرف مشارکت‌کننده دیگری در تراکنش برای استفاده از یک ابزار پرداخت مشخص درخواست هزینه اضافه‌ای می‌کند، باید پیش از شروع تراکنش پرداخت این مورد را به اطلاع پرداخت‌کننده برساند.
۳. پرداخت‌کننده تنها زمانی باید ملزم به پرداخت هزینه‌های اشاره‌شده در بندهای ۱ و ۲ باشد که پیش از شروع تراکنش پرداخت مقدار کامل این هزینه‌ها اطلاع‌رسانی شده باشد.

باب ۴
حقوق و وظایف در مورد ارائه و
استفاده از خدمات پرداخت

فصل ۱
شرایط مشتری

ماده ۶۱

دامنه

۱. در مواردی که کاربر خدمات پرداخت مصرف‌کننده نیست، کاربر خدمات پرداخت و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌توانند توافق کنند که همه یا بخشی از ماده (۱) ۶۲، ماده (۳) ۶۴ و مواد ۷۲، ۷۴، ۷۶، ۷۷، ۸۰ و ۸۹ شامل آن‌ها نشود. کاربر خدمات پرداخت و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت همچنین می‌توانند در مورد محدودیت‌های زمانی متفاوتی نسبت به محدودیت‌های تعیین شده در ماده ۷۱ به توافق برسند.
۲. کشورهای عضو می‌توانند مقرر کنند که در مواردی که کاربر خدمات پرداخت مصرف‌کننده نیست، ماده ۱۰۲ اعمال نشود.
۳. کشورهای عضو می‌توانند مقرر کنند که شرایط این باب در مورد بنگاه‌های خرد به همان صورت مصرف‌کنندگان اعمال شوند.
۴. این دستورالعمل نباید با ابزارهای قانونی ناهماهنگ با این دستورالعمل مثل دستورالعمل 2008/48/EC، سایر قوانین مربوط اتحادیه یا تدابیر ملی در زمینه شرایط اعطای اعتبار به مصرف‌کنندگان تعارضی داشته باشد.

ماده ۶۲

هزینه‌های مربوط

۱. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید در ازای انجام وظایف اطلاعاتی یا اقدام‌های اصلاحی و پیشگیرانه ذیل این باب از کاربر خدمات پرداخت هزینه‌ای دریافت کند، مگر اینکه در ماده (۱) ۷۹، ماده (۵) ۸۰ و ماده (۲) ۸۸ شرایط متفاوتی تعیین شده باشد. کاربر خدمات پرداخت و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید در مورد این هزینه‌ها توافق کنند و این هزینه‌ها باید مناسب و هم‌وزن با هزینه‌های واقعی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشند.
۲. کشورهای عضو باید مقرر کنند که در مورد تراکنش‌های پرداختی که در اتحادیه اروپا ارائه می‌شوند و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده یا تنها ارائه‌دهنده هر دو در اتحادیه قرار دارند، دریافت‌کننده هزینه‌های وضع شده از سوی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت خودش و پرداخت‌کننده هزینه‌های وضع شده از سوی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت خودش را بپردازد.
۳. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نباید اجازه دهد که دریافت‌کننده از پرداخت‌کننده هزینه‌ای درخواست کند، به او پیشنهاد کاهش هزینه بدهد یا او را به سمت استفاده از یک ابزار پرداخت خاص هدایت کند. هرگونه هزینه‌های عملی نباید از هزینه‌های مستقیمی بیشتر شود که دریافت‌کننده برای استفاده از یک ابزار پرداخت ویژه متحمل شده است.
۴. در صورتی که کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که دریافت‌کننده برای استفاده از ابزارهای پرداختی که کارمزدهای مبادله با آن‌ها در فصل ۲ آیین‌نامه 2015/751 (EU) رگوله شده‌اند و خدمات پرداختی که آیین‌نامه 2012/260 (EU) شاملشان می‌شود، هزینه‌ای درخواست نمی‌کند.
۵. کشورهای عضو می‌توانند با توجه به نیاز به تقویت رقابت و ترویج استفاده از ابزارهای پرداخت بهره‌ور، حق دریافت‌کننده برای درخواست هزینه را به رسمیت نشناسند یا محدود کنند.

ماده ۶۳

تقلیل الزامات برای ابزارهای پرداخت ویژه مقادیر کم و پول الکترونیکی

۱. در مورد ابزارهای پرداختی که مطابق چارچوب قرارداد فقط شامل تراکنش‌های پرداخت واحدی می‌شوند که ارزشی بیشتر از ۳۰ یورو ندارند یا محدودیت هزینه کرد ۱۵۰ یورویی دارند یا منابعی را ذخیره می‌کنند که در هیچ مقطعی از ۱۵۰ یورو بیشتر نمی‌شوند، ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت می‌توانند با کاربران خدمات پرداختشان توافق کنند که:

(الف) اگر ابزار پرداخت اجازه مسدودسازی آن یا جلوگیری از استفاده بیشتر از آن را نمی‌دهد، بخش (ب) ماده (۱) ۶۹، بخش‌های (ج) و (د) ماده (۱) ۷۰ و ماده (۳) ۷۴ شامل آن‌ها نشود؛

(ب) اگر ابزار پرداخت به صورت ناشناس استفاده می‌شود یا ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به دلایل ماهیتی دیگری در موقعیتی نیست که ثابت کند تراکنش پرداخت با اجازه انجام شده است، مواد ۷۲ و ۷۳ و ماده (۱) ۷۴ و (۳) شامل آن‌ها نشود؛

(ج) اگر با توجه به قرائن و شواهد عدم اجرای تراکنش معلوم است، با تقلیل ماده (۱) ۷۹، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ملزم نخواهد بود که رد دستور پرداخت را به کاربر خدمات پرداخت اعلام کند؛

(د) با تقلیل ماده ۸۰، پرداخت‌کننده نمی‌تواند بعد از ارسال دستور پرداخت یا اعلام رضایت برای اجرای تراکنش پرداخت به دریافت‌کننده، دستور پرداخت را لغو کند؛

(ه) با تقلیل مواد ۸۳ و ۸۴، سایر دوره‌های اجرا به کار برده می‌شوند.

۲. کشورهای عضو یا مراجع ذیصلاحشان در مورد تراکنش‌های پرداخت ملی می‌توانند مقادیر مورد اشاره در بند ۱ را کاهش دهند یا دو برابر کنند. می‌توانند این مقادیر را برای ابزارهای پرداخت پیش پرداخت تا ۵۰۰ یورو افزایش دهند.

۳. مواد ۷۳ و ۷۴ این دستورالعمل باید در مورد پول الکترونیکی طبق تعریف بخش (۲) ماده ۲ دستورالعمل ۲۰۰۹/۱۱۰/EC نیز اعمال شود، البته وقتی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده نمی‌تواند حساب پرداختی که پول الکترونیکی در آن ذخیره شده یا ابزار پرداخت را مسدود کند، از این مواد مستثنی می‌شود. کشورهای عضو می‌توانند این تقلیل را به حساب‌های پرداختی که پول الکترونیکی در آن‌ها ذخیره شده یا ابزارهای پرداخت با ارزشی مشخص محدود کنند.

فصل ۲

اجازه انجام تراکنش های پرداخت

ماده ۶۴

رضایت و پس گرفتن رضایت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که تراکنش پرداخت تنها زمانی با اجازه در نظر گرفته شود که پرداخت کننده برای اجرای تراکنش پرداخت رضایت داده باشد. پرداخت کننده ممکن است پیش از اجرا یا اگر پرداخت کننده و ارائه دهنده خدمات پرداخت توافق کرده باشند، بعد از اجرا اجازه انجام تراکنش پرداخت را بدهد.
۲. رضایت به اجرای یک تراکنش پرداخت یا مجموعه‌ای از تراکنش‌های پرداخت باید در قالب مورد توافق پرداخت کننده و ارائه دهنده خدمات پرداخت داده شود. رضایت به اجرای تراکنش پرداخت همچنین ممکن است از طریق دریافت کننده یا ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت داده شود.
- در نبود رضایت تراکنش پرداخت را باید بدون اجازه در نظر گرفت.
۳. پرداخت کننده تا پیش از لحظه برگشت ناپذیری مطابق ماده ۸۰ می‌تواند رضایتش را در هر زمانی پس بگیرد. رضایت به اجرای مجموعه‌ای از تراکنش‌های پرداخت را نیز می‌توان پس گرفت که در این مورد همه تراکنش‌های پرداخت بعدی را باید بدون اجازه در نظر گرفت.
۴. پرداخت کننده و ارائه دهنده (ارائه دهندگان) خدمات پرداخت باید در مورد رویه کسب رضایت توافق کنند.

ماده ۶۵

تأییدیه در دسترس بودن منابع مالی

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که با درخواست ارائه دهنده خدمات پرداختی که ابزارهای پرداخت مبتنی بر کارت عرضه می‌کند و به شرط برقراری همه شرایط زیر، ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت بلافاصله تأیید می‌کند که مبلغ مورد نیاز برای اجرای تراکنش پرداخت مبتنی بر کارت در حساب پرداخت کننده در دسترس است یا خیر؛
(الف) حساب پرداخت پرداخت کننده در زمان درخواست به صورت آنلاین در دسترس باشد؛
(ب) پرداخت کننده به روشنی به ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت رضایت داده باشد که به درخواست‌های ارائه دهنده خدمات پرداخت خاصی پاسخ بدهد و تأیید کند که مبلغ مربوط به یک تراکنش پرداخت مبتنی بر کارت در حساب پرداخت کننده در دسترس است یا خیر؛
(ج) رضایت مورد اشاره در بخش (ب) پیش از اولین درخواست برای تأییدیه داده شده باشد.
۲. ارائه دهنده خدمات پرداخت می‌تواند تأییدیه مورد اشاره در بند ۱ را در صورت برقراری همه شرایط زیر درخواست کند:
(الف) پرداخت کننده به روشنی به ارائه دهنده خدمات پرداخت رضایت داده باشد که تأییدیه مورد اشاره در بند ۱ را درخواست کند؛
(ب) پرداخت کننده تراکنش پرداخت مبتنی بر کارت برای مبلغ مورد نظر را با استفاده از ابزار پرداخت مبتنی بر کارت شروع کرده باشد که ارائه دهنده خدمات پرداخت عرضه کرده است؛
(ج) ارائه دهنده خدمات پرداخت پیش از هر درخواست تأییدیه‌ای نزد ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت احراز هویت شود و مطابق بخش (د) ماده (۱) ۹۸ به صورت امن با ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت ارتباط برقرار کند.
۳. مطابق دستورالعمل EC/46/95 تأییدیه مورد اشاره در بند ۱ فقط باید شامل یک پاسخ «بله» یا «خیر» ساده باشد و نباید رسید موجودی حساب باشد. این پاسخ نباید ذخیره شود یا برای اهدافی به جز اجرای آن تراکنش پرداخت مبتنی بر کارت استفاده شود.
۴. تأییدیه مورد اشاره در بند ۱ نباید به ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت اجازه بدهد که منابع مالی موجود در حساب پرداخت

پرداخت‌کننده را مسدود کند.

۵. پرداخت‌کننده می‌تواند از ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت درخواست کند که هویت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و پاسخ ارائه‌شده را به او اطلاع بدهد.

۶. این ماده شامل تراکنش‌های پرداخت شروع‌شده از طریق ابزارهای پرداخت مبتنی بر کارتی نمی‌شود که در آن‌ها پول الکترونیکی طبق تعریف بخش (۲) ماده ۲ دستورالعمل EC/110/2009 ذخیره می‌شود.

ماده ۶۶

قوانین دسترسی به حساب پرداخت در مورد خدمات شروع پرداخت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که پرداخت‌کننده حق استفاده از ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت را برای بهره‌برداری از خدمات پرداخت اشاره‌شده در بخش (۷) پیوست ۱ دارد. حق استفاده از ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت نباید در مواردی برقرار باشد که حساب پرداخت به صورت آنلاین در دسترس نیست.

۲. وقتی پرداخت‌کننده به روشنی رضایت می‌دهد که پرداختی مطابق ماده ۶۴ انجام شود، ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت باید کارهای تعیین‌شده در بند ۴ این ماده را انجام دهد تا حق پرداخت‌کننده در استفاده از خدمات شروع پرداخت را تأمین کند.

۳. ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت باید:

- (الف) در ارائه خدمات پرداخت شروع پرداخت در هیچ زمانی منابع مالی پرداخت‌کننده را نگهداری نکند؛
- (ب) اطمینان حاصل کند که اطلاعات کاربری شخصی کاربر خدمات پرداخت در دسترس طرف‌های دیگر، به جز کاربر و عرضه‌کننده اطلاعات کاربری شخصی، قرار نمی‌گیرد و این اطلاعات را از طریق کانال‌های امن و بهره‌ور جابه‌جا می‌کند؛
- (ج) اطمینان حاصل کند که هرگونه اطلاعات دیگری درباره کاربر خدمات پرداخت که هنگام ارائه خدمات شروع پرداخت به دست آمده فقط با رضایت روشن کاربر خدمات پرداخت و فقط به دریافت‌کننده ارائه می‌شود؛
- (د) هر بار که پرداختی شروع می‌شود، هویت خود را برای ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت پرداخت‌کننده مشخص کند و با ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت، پرداخت‌کننده و دریافت‌کننده به صورت امن، مطابق بخش (د) ماده (۱) ۹۸ ارتباط برقرار کند؛
- (ه) اطلاعات پرداخت حساس کاربر خدمات پرداخت را ذخیره نکند؛
- (و) از کاربر خدمات پرداخت هیچ داده‌ای را به جز داده‌های ضروری برای ارائه خدمات شروع پرداخت درخواست نکند؛
- (ز) از داده‌ها برای اهدافی به جز خدمات شروع پرداخت درخواستی پرداخت‌کننده استفاده نکند، به آن‌ها دسترسی پیدا نکند یا آن‌ها را ذخیره نکند؛
- (ح) مبلغ، دریافت‌کننده یا هیچ‌کدام از ویژگی‌های دیگر تراکنش را تغییر ندهد.

۴. ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت باید:

- (الف) با ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت به صورت امن مطابق بخش (د) ماده (۱) ۹۸ ارتباط برقرار کند؛
- (ب) بلافاصله بعد از دریافت دستور پرداخت از ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت همه اطلاعات مربوط به شروع تراکنش پرداخت و همه اطلاعات در دسترس ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت در زمینه اجرای تراکنش پرداخت را به ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت ارائه دهد یا در دسترسش بگذارد؛
- (ج) بین دستورهای پرداخت ارسالی از طریق ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت و دستورهای پرداختی که مستقیماً از پرداخت‌کننده ارسال می‌شوند، به‌ویژه در زمینه زمان‌بندی، اولویت یا هزینه‌ها تبعیضی قائل نشود، مگر اینکه دلایل مشهودی

برای تبعیض وجود داشته باشند.

۵. ارائه خدمات شروع پرداخت نباید به وجود رابطه قراردادی میان ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت در این زمینه وابسته باشد.

ماده ۶۷

قوانین دسترسی و استفاده از اطلاعات حساب پرداخت در مورد خدمات اطلاعات حساب

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که کاربر خدمات پرداخت حق استفاده از خدماتی را دارد که امکان دسترسی به اطلاعات حساب اشاره شده در بخش (۸) پیوست ۱ را فراهم می‌کنند. وقتی حساب پرداخت به صورت آنلاین در دسترس نیست، این حق نباید اعمال شود.

۲. ارائه‌دهنده خدمات اطلاعات حساب باید:

(الف) فقط بر مبنای رضایت روشن کاربر خدمات پرداخت خدماتش را ارائه دهد؛

(ب) اطمینان حاصل کند که اطلاعات کاربری شخصی کاربر خدمات پرداخت در دسترس طرف‌های دیگر، به جز کاربر و عرضه‌کننده اطلاعات کاربری شخصی، قرار نمی‌گیرد و این اطلاعات را از طریق کانال‌های امن و بهره‌جابه‌جا می‌کند؛

(ج) در هر ارتباط، هویتش را برای ارائه‌دهنده یا ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت کاربر خدمات مشخص کند و به صورت امن و مطابق بخش (د) ماده (۱) ۹۸ با ارائه‌دهنده یا ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت و کاربر خدمات پرداخت ارتباط برقرار کند؛

(د) فقط به اطلاعات حساب‌های پرداخت تعیین شده و تراکنش‌های پرداخت مربوط دسترسی یابد؛

(ه) داده‌های پرداخت حساس مرتبط با حساب‌های پرداخت را درخواست نکند؛

(و) مطابق قوانین حفاظت از داده، از داده‌ها برای اهدافی به جز انجام خدمات اطلاعات حساب درخواستی پرداخت‌کننده استفاده نکند، به آن‌ها دسترسی پیدا نکند یا آن‌ها را ذخیره نکند.

۳. در مورد حساب‌های پرداخت، ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت باید:

(الف) با ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب به صورت امن و مطابق بخش (د) ماده (۱) ۹۸ ارتباط برقرار کند؛

(ب) با درخواست‌های داده ارسالی از طریق ارائه‌دهنده خدمات اطلاعات حساب بدون تبعیض برخورد کند، مگر اینکه دلایل مشهودی برای تبعیض وجود داشته باشد.

(ج) ارائه خدمات اطلاعات حساب نباید به وجود رابطه قراردادی میان ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب و ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت در این زمینه وابسته باشد.

ماده ۶۸

محدودیت‌های استفاده از ابزار پرداخت و دسترسی به حساب‌های پرداخت توسط ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت

۱. وقتی از ابزار پرداخت ویژه‌ای برای رضایت دادن استفاده می‌شود، پرداخت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده می‌توانند توافق کنند که محدودیت‌هایی را در مورد هزینه‌کرد برای تراکنش‌های پرداختی تعیین کنند که از طریق آن ابزار پرداخت اجرا می‌شوند.

۲. اگر در چارچوب قرارداد توافق شود، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌تواند این حق را برای خود محفوظ بدارد که به دلایل کاملاً موجه مربوط

به امنیت ابزار پرداخت، تردید در مورد استفاده بدون اجازه یا کلاهبردارانه از ابزار پرداخت یا در مورد ابزار پرداختی با خط اعتباری، افزایش قابل توجه ریسک ناتوانی پرداخت کننده در ایفای مسئولیتش برای پرداخت، ابزار پرداخت را مسدود کند.

۳. در این موارد، ارائه دهنده خدمات پرداخت باید مسدودسازی ابزار پرداخت و دلایل آن را با شیوه مورد توافق، در صورت امکان پیش از مسدودسازی ابزار پرداخت و اگر ممکن نبود، حداکثر بلافاصله بعد از آن به پرداخت کننده اطلاع دهد، مگر اینکه ارائه چنین اطلاعاتی با تدابیر امنیتی کاملاً موجهی در تضاد باشد یا سایر قوانین اتحادیه و ملی مربوط این کار را ممنوع کرده باشند.

۴. وقتی دلایل مسدودسازی دیگر معتبر نباشند، ارائه دهنده خدمات پرداخت باید موانع استفاده از ابزار پرداخت را بردارد یا ابزار پرداخت جدیدی را جایگزین آن ابزار کند.

۵. اگر ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت کاملاً موجه و مستندات کافی درباره دسترسی بدون اجازه یا کلاهبردارانه ارائه دهنده خدمات اطلاعات حساب یا ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت داشته باشد، می تواند از دسترسی این ارائه دهندگان به حساب پرداخت جلوگیری کند. از جمله ممکن است ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت بدون اجازه یا کلاهبردانه تراکنش پرداختی را شروع کرده باشد. در این موارد ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت باید ممانعت از دسترسی به حساب پرداخت و دلایل آن را در قالب مورد توافق به پرداخت کننده اطلاع بدهد. این اطلاعات در صورت امکان باید پیش از سلب دسترسی و حداکثر بلافاصله بعد از آن به پرداخت کننده ارائه شود، مگر اینکه ارائه چنین اطلاعاتی با تدابیر امنیتی موجهی در تضاد باشد یا سایر قوانین اتحادیه و ملی مربوط این کار را ممنوع کرده باشند.

وقتی دیگر دلیلی برای جلوگیری از دسترسی وجود نداشته باشد، ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت باید اجازه دسترسی به حساب پرداخت را بدهد.

۶. در موارد اشاره شده در بند ۵، ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت باید رویداد مربوط به ارائه دهنده خدمات اطلاعات حساب یا ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت را بلافاصله به مرجع ذی صلاح اطلاع دهد. این اطلاعات باید شامل جزئیات مهم آن مورد و دلایل اقدام باشد. مرجع ذی صلاح باید مورد را ارزیابی کند و در صورت لزوم اقدام های مناسبی انجام دهد.

ماده ۶۹

وظایف کاربر خدمات پرداخت نسبت به ابزارهای پرداخت و اطلاعات کاربری شخصی

۱. کاربر خدمات پرداخت که حق استفاده از ابزار پرداخت را دارد، باید:

(الف) از ابزار پرداخت مطابق شرایط حاکم بر عرضه و استفاده از ابزار پرداخت استفاده کند. این شرایط باید بی طرفانه، بدون تبعیض و متناسب باشد؛

(ب) بدون تأخیر بی مورد آگاهی از کسری، سرقت، اختلاس یا استفاده بدون اجازه از ابزار پرداخت را به ارائه دهنده خدمات پرداخت یا نهاد تعیین شده از سوی آن اطلاع دهد.

۲. در راستای اهداف بخش (الف) بند ۱، کاربر خدمات پرداخت باید به محض دریافت ابزار پرداخت، همه گام های منطقی را برای امن نگه داشتن اطلاعات کاربری شخصی اش بردارد.

ماده ۷۰

وظایف ارائه‌دهنده خدمات پرداخت نسبت به ابزارهای پرداخت

۱. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت عرضه‌کننده ابزار پرداخت باید:

- (الف) اطمینان حاصل کند که بدون تعارض با وظایف کاربر خدمات پرداخت ذیل ماده ۶۹، اطلاعات کاربری شخصی در دسترس طرف دیگری به جز کاربر خدمات پرداخت قرار نمی‌گیرد که حق استفاده از ابزار پرداخت را دارد؛
- (ب) از ارسال ابزار پرداخت درخواست نشده اجتناب کند، به جز وقتی که ابزار پرداختی که قبلاً به کاربر خدمات پرداخت داده شده، قرار است جایگزین شود؛
- (ج) اطمینان حاصل کند که ابزارهای مناسب همواره در دسترس هستند تا به کاربر خدمات پرداخت این امکان را بدهند که پیروی بخش (ب) ماده (۱) ۶۹ گزارش بدهد یا پیروی ماده (۴) ۶۸ درخواست رفع مسدودیت ابزار پرداخت را بدهد؛ ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید به درخواست کاربر خدمات پرداخت راهی را در اختیار او بگذارد که بتواند تا ۱۸ ماه بعد از ارسال گزارش ثابت کند که این گزارش را فرستاده است؛
- (د) به کاربر خدمات پرداخت این امکان را بدهد که پیروی بخش (ب) ماده (۱) ۶۹ بدون پرداخت هزینه‌ای گزارش بدهد و حداکثر فقط هزینه‌های جایگزینی مستقیماً مربوط به ابزار پرداخت را دریافت کند؛
- (ه) با دریافت گزارش پیروی بخش (ب) ماده (۱) ۶۹ از هرگونه استفاده از ابزار پرداخت جلوگیری کند.

۲. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید ریسک ارسال ابزار پرداخت یا هرگونه اطلاعات کاربری شخصی مربوط به کاربر خدمات پرداخت را بپذیرد.

ماده ۷۱

اعلام و اصلاح تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه یا اشتباه

۱. کاربر خدمات پرداخت باید اصلاحیه تراکنش پرداخت بدون اجازه یا اشتباه را از ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت کند، به شرط اینکه کاربر خدمات پرداخت بدون تأخیر بی‌مورد و حداکثر تا ۱۳ ماه بعد از کسر مبلغ، آگاهی از تراکنشی را به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اعلام کند که ذیل ماده ۸۹ برای او مطالبه‌ای ایجاد می‌کند.

محدودیت‌های زمانی تعیین شده در بند فرعی اول شامل مواردی نمی‌شود که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اطلاعات موردنیاز در مورد تراکنش پرداخت را مطابق باب ۳ ارائه نداده یا در دسترس نگذاشته است.

۲. در مواردی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت شروع پرداخت نیز مشارکت دارد، کاربر خدمات پرداخت باید اصلاحیه پیروی بند ۱ این ماده را از ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت دریافت کند و این اقدام نباید تعارضی با ماده (۲) ۷۳ و ماده (۱) ۸۹ داشته باشد.

ماده ۷۲

مستندات مربوط به احراز هویت و اجرای تراکنش‌های پرداخت

۱. کشورهای عضو باید مقرر کنند که وقتی کاربر خدمات پرداختی منکر می‌شود که اجازه انجام تراکنش پرداختی را داده و آن را اجرا کرده یا مدعی می‌شود که تراکنش پرداخت به درستی اجرا نشده، این مسئولیت برعهده ارائه‌دهنده خدمات پرداخت است که اثبات کند تراکنش پرداخت احراز هویت، به درستی ثبت و در حساب‌ها وارد شده و تحت تأثیر مشکل فنی یا نقص دیگری در خدمت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت قرار نگرفته است.

اگر تراکنش پرداخت از طریق ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت شده باشد، این مسئولیت برعهده ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت خواهد بود که با توجه به حوزه اختیاراتش اثبات کند تراکنش پرداخت احراز هویت و به‌درستی ثبت شده و تحت تأثیر مشکل فنی یا نقص دیگری در خدمت پرداخت تحت اختیارش قرار نگرفته است.

۲. وقتی کاربر خدمات پرداختی منکر می‌شود که اجازه اجرای تراکنش پرداخت انجام شده‌ای را داده است، استفاده از ابزار پرداخت ثبت شده توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و در موارد مقتضی ثبت شده توسط ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت نباید لزوماً به تنهایی برای اثبات این مسئله کافی باشد که پرداخت کننده اجازه انجام تراکنش پرداخت را داده یا کلاهبردارانه عمل کرده یا عامدانه یا با سهل انگاری فاحش یک یا چند وظیفه‌اش ذیل ماده ۶۹ را انجام نداده است. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و در موارد مقتضی ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت باید مستندات متقنی ارائه دهند تا کلاهبرداری یا سهل انگاری فاحش کاربر خدمات پرداخت را ثابت کنند.

ماده ۷۳

مسئولیت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در مورد تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که در مورد تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده مبلغ تراکنش پرداخت بدون اجازه را بلافاصله و در هر صورت حداکثر تا پایان روز کاری بعد از اینکه خودش متوجه تراکنش شد یا به اطلاع رسیده، به پرداخت کننده برگرداند. البته وقتی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده برای مظنون شدن به کلاهبرداری دلایل منطقی دارد و این دلایل را به صورت مکتوب به مرجع ملی مربوط اطلاع می‌دهد، از این الزام مستثنی می‌شود. در موارد مقتضی، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید حساب پرداختی را که به واسطه تراکنش پرداخت بدون اجازه مبلغی از آن کسر شده به حالتی برگرداند که انگار آن تراکنش اتفاق نیفتاده است. همچنین باید اطمینان حاصل کرد که تاریخ مفروض اضافه شدن مبلغ به حساب پرداخت پرداخت کننده دیرتر از تاریخی نباشد که مبلغ از حساب کسر شده است.

۲. در مواردی که تراکنش پرداخت از طریق ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت شروع شده، ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت باید بلافاصله و در هر صورت حداکثر تا پایان روز کاری بعد مبلغ تراکنش پرداخت بدون اجازه را به پرداخت کننده برگرداند و در موارد مقتضی حساب پرداخت را به حالتی برگرداند که انگار تراکنش پرداخت بدون اجازه اتفاق نیفتاده است.

اگر ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت نسبت به تراکنش پرداخت بدون اجازه مسئول باشد، باید با درخواست ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت، بلافاصله خسارت‌های این ارائه‌دهنده در نتیجه بازپرداخت به پرداخت کننده و از جمله مبلغ تراکنش پرداخت بدون اجازه را برای ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت جبران کند. مطابق ماده (۱) ۷۲، این مسئولیت باید برعهده ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت باشد که با توجه به حوزه اختیاراتش اثبات کند تراکنش پرداخت احراز هویت و به‌درستی ثبت شده و تحت تأثیر مشکل فنی یا نقص دیگری در خدمت پرداخت تحت اختیارش قرار نگرفته است.

۳. با توجه به قانون مربوط به قرارداد منعقد شده میان پرداخت کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا در موارد مقتضی قرارداد منعقد شده میان پرداخت کننده و ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت، می‌توان غرامت مالی بیشتری را هم تعیین کرد.

ماده ۷۴

مسئولیت پرداخت کننده نسبت به تراکنش‌های پرداخت بدون اجازه

۱. با تقلیل ماده ۷۳، پرداخت کننده ملزم به پذیرش خسارت های مربوط به تراکنش های پرداخت بدون اجازه تا حداکثر ۵۰ یورو می شود. این خسارت ها باید نتیجه استفاده از ابزار پرداخت گمشده یا سرقتی یا اختلاس از ابزار پرداخت باشند.

بند فرعی اول در موارد زیر نباید اعمال شود:

(الف) گم شدن، سرقت یا اختلاس از ابزار پرداخت پیش از انجام تراکنش پرداخت برای پرداخت کننده قابل شناسایی نبوده باشد، به جز زمانی که پرداخت کننده کلاهبردارانه عمل کرده باشد؛
(ب) گم شدن نتیجه کارها یا ترک فعل های کارمند، نماینده یا شعبه ارائه دهنده خدمات پرداخت یا نهادی بوده باشد که فعالیت ها به آن برون سپاری شده است.

اگر تراکنش پرداخت بدون اجازه ناشی از عمل کلاهبردارانه پرداخت کننده یا عمل نکردن عامدانه یا با سهل انگاری فاحش پرداخت کننده به یک یا چند وظیفه تعیین شده در ماده ۶۹ باشد، پرداخت کننده باید همه خسارت های مربوط را بپذیرد. در این موارد حداکثر مبلغ اشاره شده در بند فرعی اول اعمال نمی شود.

در مواردی که پرداخت کننده نه کلاهبردارانه عمل کرده و نه عامدانه به وظایف تعیین شده در ماده ۶۹ عمل نکرده، کشورهای عضو می توانند با توجه به ماهیت اطلاعات کاربری شخصی و شرایط ویژه ای که ابزار پرداخت در آن گم یا دزدیده شده یا از آن اختلاس شده، حداکثر خسارت اشاره شده در این بند را کاهش دهند.

۲. در مواردی که ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده احراز هویت کارآمد مشتریان را الزامی نکرده، پرداخت کننده نباید هیچ گونه خسارت مالی را متحمل شود، مگر اینکه کلاهبردارانه عمل کرده باشد. در مواردی که دریافت کننده یا ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده احراز هویت کارآمد مشتریان را انجام نداده باشد، باید خسارت مالی ارائه دهنده خدمات پرداخت کننده را جبران کند.

۳. به جز وقتی که پرداخت کننده کلاهبردارانه عمل کرده است، پرداخت کننده نباید بعد از گزارش دادن مطابق بخش (ب) ماده (۱) ۶۹ متحمل پیامدهای مالی ناشی از استفاده از ابزار پرداختی شود که گم یا دزدیده شده یا از آن اختلاس شده است.

اگر ارائه دهنده خدمات پرداخت مطابق الزام بخش (ج) ماده (۱) ۷۰ همواره راه های مناسبی را برای گزارش ابزار پرداختی که گم یا دزدیده شده یا از آن اختلاس شده، فراهم نکرده باشد، به جز وقتی که پرداخت کننده کلاهبردارانه عمل کرده است، پرداخت کننده نباید متحمل پیامدهای مالی ناشی از استفاده از این ابزار پرداخت شود.

ماده ۷۵

تراکنش های پرداختی که در آن ها مبلغ تراکنش از پیش معلوم نیست

۱. در مواردی که تراکنش پرداخت توسط یا از طریق دریافت کننده در قالب تراکنش پرداخت مبتنی بر کارت شروع می شود و در هنگام اعلام رضایت پرداخت کننده به انجام تراکنش پرداخت، مبلغ دقیق تراکنش معلوم نیست، ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده تنها زمانی می تواند منابع مالی حساب پرداخت کننده را مسدود کند که پرداخت کننده در مورد مبلغ دقیق منابع مالی مسدودشونده رضایت داده باشد.

۲. ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید بدون تأخیر بی مورد بعد از دریافت اطلاعات درباره مبلغ دقیق تراکنش پرداخت و حداکثر بلافاصله بعد از دریافت دستور پرداخت، منابع مالی مسدودشده در حساب پرداخت کننده ذیل بند ۱ را آزاد کند.

ماده ۷۶

بازپس‌گیری تراکنش‌های پرداخت شروع شده توسط یا از طریق دریافت‌کننده

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که پرداخت‌کننده حق بازپس‌گیری منابع از ارائه‌دهنده خدمات پرداخت تراکنش پرداخت با اجازه‌ای را داشته باشد که توسط یا از طریق دریافت‌کننده شروع و انجام شده است، به شرط اینکه هر دو شرط زیر برقرار باشند:

(الف) در اجازه پرداخت‌کننده مبلغ دقیق تراکنش پرداخت مشخص نشده باشد؛

(ب) مبلغ تراکنش پرداخت با توجه به الگوی هزینه‌کرد قبلی، شرایط چارچوب قرارداد و شرایط مربوط به آن مورد بیشتر از مقداری باشد که به طور منطقی پرداخت‌کننده می‌تواند انتظار داشته باشد.

این پرداخت‌کننده است که باید در صورت درخواست ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ثابت کند که این شرایط برقرارند.

بازپرداخت باید شامل تمام مبلغ تراکنش پرداخت بشود. تاریخ مفروض اضافه‌شدن مبلغ به حساب پرداخت پرداخت‌کننده نباید دیرتر از تاریخی باشد که مبلغ از حساب کسر شده است.

کشورهای عضو باید بدون تعارض با بند ۳ اطمینان حاصل کنند که علاوه بر حق اشاره‌شده در این بند، در مورد دایرکت دبیت‌های اشاره‌شده در ماده ۱ آیین‌نامه ۲۰۱۲/۲۶۰ (EU)، پرداخت‌کننده در چارچوب زمانی تعیین‌شده در ماده ۷۷ این دستورالعمل حق بی‌قید و شرط بازپس‌گیری داشته باشد.

۲. با این حال در مورد بخش (ب) بند فرعی اول بند ۱، اگر نرخ تبادل مرجع مورد توافق پرداخت‌کننده با ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مطابق بخش (د) ماده (۱) ۴۵ و بخش (ب) (۳) ماده ۵۲ اعمال شده باشد، پرداخت‌کننده برای اثبات ادعایش نباید به دلایل مربوط به تبدیل ارز اتکا کند.

۳. پرداخت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌توانند در چارچوب قرارداد توافق کنند که پرداخت‌کننده در موارد زیر حق بازپس‌گیری نداشته باشد:

(الف) پرداخت‌کننده رضایت به انجام تراکنش پرداخت را به صورت مستقیم به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت داده باشد؛

(ب) در موارد مقتضی، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا دریافت‌کننده اطلاعات مربوط به تراکنش پرداخت آینده را دست‌کم ۴ هفته پیش از موعد مقرر به شیوه مورد توافق به پرداخت‌کننده ارائه داده یا در دسترس او گذاشته باشند.

۴. در مورد دایرکت دبیت‌ها در قالب ارزهایی به جز یورو، کشورهای عضو می‌توانند ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت را ملزم به ارائه حقوق بازپس‌گیری مناسب‌تر مطابق طرح‌های دایرکت دبیت‌شان کنند، به شرط اینکه این طرح‌ها بیشتر به نفع پرداخت‌کننده باشند.

ماده ۷۷

درخواست‌های بازپس‌گیری برای تراکنش‌های پرداخت شروع شده توسط یا از طریق دریافت‌کننده

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که پرداخت‌کننده می‌تواند در مورد تراکنش پرداخت با اجازه‌ای که توسط یا از طریق دریافت‌کننده شروع شده، تا ۸ هفته بعد از تاریخ کسر منابع مالی از حساب درخواست بازپس‌گیری اشاره‌شده در ماده ۷۶ را بدهد.

۲. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید تا ۱۰ روز کاری بعد از دریافت درخواست بازپس‌گیری، یا تمام مبلغ تراکنش پرداخت را برگرداند یا توجیهی برای رد درخواست ارائه دهد و سازمان‌هایی را معرفی کند که پرداخت‌کننده می‌تواند در صورت نپذیرفتن دلایل، مطابق مواد ۹۹ تا ۱۰۲ مسئله را به آن‌ها ارجاع دهد.

حق ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ذیل بند فرعی اول این بند برای رد درخواست بازپس‌گیری نباید شامل حالتی شود که در بند فرعی چهارم ماده (۱) ۷۶ مطرح شد.

فصل ۱۳

اجرای تراکنش‌های پرداخت

بخش ۱: دستورهای پرداخت و مبلغ انتقالی

ماده ۷۸

دریافت دستورهای پرداخت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که زمان دریافت همان زمانی است که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده دستور پرداخت را دریافت کرده است.

پیش از دریافت دستور پرداخت نباید مبلغی از حساب پرداخت‌کننده کسر شود. اگر زمان دریافت دستور پرداخت، برای ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده روز کاری نباشد، باید فرض شود که دستور پرداخت در روز کاری بعدی دریافت شده است.

ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌تواند زمانی را به‌عنوان زمان توقف تراکنش‌ها در نزدیکی پایان روز کاری تعیین کند که هر دستور پرداختی در آن زمان دریافت شود، باید فرض شود که روز کاری بعدی دریافت شده است.

۲. اگر کاربر خدمات پرداخت شروع‌کننده دستور پرداخت و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت توافق کنند که اجرای دستور پرداخت باید در روزی مشخص یا در انتهای دوره‌ای خاص یا در روزی شروع شود که پرداخت‌کننده منابع مالی را در اختیار ارائه‌دهنده خدمات پرداخت قرار می‌دهد، زمان دریافت برای اهداف ماده ۸۳ روز مورد توافق در نظر گرفته می‌شود.

اگر روز مورد توافق، برای ارائه‌دهنده خدمات پرداخت روز کاری نباشد، باید فرض شود که دستور پرداخت دریافت‌شده در روز کاری بعدی دریافت شده است.

ماده ۷۹

رد دستورهای پرداخت

۱. در مواردی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت اجرای دستور پرداخت یا شروع تراکنش پرداختی را رد می‌کند، باید رد، در صورت امکان، دلایل رد و رویه اصلاح هرگونه اشتباه در راستی‌آزمایی که باعث رد درخواست شده است، به کاربر خدمات پرداخت اعلام شود، مگر اینکه سایر قوانین مربوط اتحادیه ملی این کار را ممنوع کرده باشند.

ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید این اطلاعات را به شکل مورد توافق و در کوتاه‌ترین زمان ممکن و در هر صورت در چارچوب دوره‌های تعیین‌شده در ماده ۸۳ ارائه دهد یا در دسترس بگذارد.

چارچوب قرارداد می‌تواند شامل شرطی باشد که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت بر اساس آن بتواند برای رد دستور پرداخت کارمزدی منطقی دریافت کند، به شرط اینکه رد موجه باشد.

۲. وقتی همه شرایط چارچوب قرارداد رعایت شده‌اند، صرف‌نظر از اینکه دستور پرداخت توسط پرداخت‌کننده و از جمله از طریق ارائه‌دهنده خدمات پرداخت یا توسط یا از طریق دریافت‌کننده شروع شده، ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت‌کننده نباید از اجرای دستور پرداخت تأییدشده امتناع کند، مگر اینکه سایر قوانین مربوط اتحادیه یا قوانین ملی این کار را ممنوع کرده باشند.

۳. در مورد اهداف مواد ۸۳ و ۸۹، دستور پرداختی که اجرای آن رد شده، باید دریافت نشده در نظر گرفته شود.

ماده ۸۰

برگشت ناپذیری دستور پرداخت

۱. کشورهای عضو باید مقرر کنند که کاربر خدمات پرداخت نباید بعد از دریافت دستور پرداخت از سوی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده دستور پرداخت را لغو کند، مگر اینکه در این ماده طور دیگری تعیین شده باشد.
۲. وقتی تراکنش پرداخت توسط ارائه‌دهنده خدمات پرداخت شروع یا توسط یا از طریق دریافت‌کننده شروع شده باشد، پرداخت‌کننده نباید بعد از آنکه به ارائه‌دهنده خدمات پرداخت رضایت داد که تراکنش پرداخت را شروع کند یا بعد از آنکه رضایت داد که تراکنش پرداخت برای دریافت‌کننده اجرا شود، دستور پرداخت را لغو کند.
۳. با این حال در مورد دایرکت دبیت و بدون تعارض با حقوق بازپس‌گیری، پرداخت‌کننده می‌تواند دستور پرداخت را حداکثر تا انتهای روز کاری پیش از روز مورد توافق برای کسر منابع مالی لغو کند.
۴. در حالت اشاره‌شده در ماده (۲) ۷۸ کاربر خدمات پرداخت می‌تواند دستور پرداخت را حداکثر تا انتهای روز کاری پیش از روز مورد توافق لغو کند.
۵. بعد از عبور از چارچوب زمانی تعیین شده در بندهای ۱ تا ۴، دستور پرداخت را تنها زمانی می‌توان لغو کرد که کاربر خدمات پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت مربوط توافق کنند. در حالت اشاره‌شده در بندهای ۲ و ۳ دریافت‌کننده نیز باید توافق کند. اگر در چارچوب قرارداد توافقی صورت گرفته باشد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مربوط می‌تواند برای لغو دستور پرداخت هزینه‌ای دریافت کند.

ماده ۸۱

مبالغ انتقالی و مبالغ دریافتی

۱. کشورهای عضو باید ارائه‌دهنده (ارائه‌دهندگان) خدمات پرداخت پرداخت‌کننده، ارائه‌دهنده (یا ارائه‌دهندگان) خدمات پرداخت دریافت‌کننده و واسطه‌های ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت را به انتقال تمام مبلغ تراکنش پرداخت و اجتناب از کسر هزینه‌ها از مبلغ انتقالی ملزم کنند.
۲. با این حال دریافت‌کننده و ارائه‌دهنده خدمات پرداخت می‌توانند توافق کنند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت مربوط پیش از اضافه کردن مبلغ انتقالی به حساب دریافت‌کننده، هزینه‌هایش را از آن کسر کند. در این حالت در اطلاعاتی که به دریافت‌کننده ارائه می‌شود، مبلغ کامل تراکنش پرداخت و هزینه‌های دریافتی باید به صورت مجزا اعلام شوند.
۳. اگر هر هزینه‌ای به جز هزینه‌های اشاره‌شده در بند ۲ از مبلغ انتقالی کسر شود، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت پرداخت‌کننده باید اطمینان حاصل کند که دریافت‌کننده تمام مبلغ تراکنش پرداخت شروع شده از سوی پرداخت‌کننده را دریافت می‌کند. در مواردی که تراکنش پرداخت توسط یا از طریق دریافت‌کننده شروع می‌شود، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده باید اطمینان حاصل کند که دریافت‌کننده تمام مبلغ تراکنش پرداخت را دریافت می‌کند.

بخش ۲: زمان اجرا و تاریخ مرجع ارزش زمانی

ماده ۸۲

دامنه

۱. این قسمت شامل موارد زیر می شود:

(الف) تراکنش های پرداخت برحسب یورو؛

(ب) تراکنش های پرداخت داخلی در قالب ارز کشور عضو خارج از منطقه یورو؛

(ج) تراکنش های پرداخت شامل تنها یک تبدیل ارز بین یورو و ارز یک کشور عضو خارج از منطقه یورو، به شرط اینکه تبدیل ارز مورد نیاز در کشور عضو مربوط خارج از منطقه یورو انجام شود و در مورد تراکنش های پرداخت فرامرزی، انتقال فرامرزی برحسب یورو انجام شود.

۲. به جز ماده ۸۷ که طرف ها اختیاری در مورد آن ندارند، این قسمت شامل تراکنش های پرداختی می شود که در بند ۱ به آن ها اشاره نشده، مگر اینکه میان کاربر خدمات پرداخت و ارائه دهنده خدمات پرداخت توافق دیگری صورت گرفته باشد. با این حال اگر کاربر خدمات پرداخت و ارائه دهنده خدمات پرداخت در مورد تراکنش های درون اتحادیه بر سر بازه زمانی طولانی تری از بازه تعیین شده در ماده ۸۳ توافق کرده باشند، بازه طولانی تر نباید بیشتر از ۴ روز کاری بعد از زمان دریافت اشاره شده در ماده ۷۸ باشد.

ماده ۸۳

تراکنش های پرداخت به حساب پرداخت

۱. کشورهای عضو باید ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده را ملزم کنند که اطمینان حاصل کند بعد از زمان دریافت اشاره شده در ماده ۷۸، مبلغ تراکنش پرداخت تا پایان روز کاری بعدی به حساب ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده اضافه می شود. در مورد تراکنش های پرداختی که به صورت کاغذی شروع شده اند، این محدودیت زمانی را می توان یک روز کاری دیگر افزایش داد.

۲. کشورهای عضو باید ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده را ملزم کنند که مطابق ماده ۸۷ مبلغ تراکنش پرداخت را بعد از دریافت منابع مالی در حساب پرداخت دریافت کننده ثبت عملیاتی کنند و در دسترس قرار دهد.

۳. کشورهای عضو باید ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده را ملزم کنند که دستور پرداخت شروع شده توسط یا از طریق دریافت کننده را در چارچوب زمانی مورد توافق دریافت کننده و ارائه دهنده خدمات پرداخت به ارائه دهنده خدمات پرداخت کننده منتقل کند و امکان تصفیه دایرکت دبیت را در موعد مورد توافق فراهم کند.

ماده ۸۴

حساب پرداخت نداشتن دریافت کننده نزد ارائه دهنده خدمات پرداخت

وقتی دریافت‌کننده نزد ارائه‌دهنده خدمات پرداخت حساب پرداخت ندارد، ارائه‌دهنده خدمات پرداختی که منابع مالی را برای دریافت‌کننده دریافت می‌کند باید منابع مالی را در چارچوب زمانی تعیین‌شده در ماده ۸۳ در دسترس دریافت‌کننده قرار دهد.

ماده ۸۵

پول نقد و اریزی به حساب پرداخت

وقتی مصرف‌کننده‌ای پول نقدی را به حساب پرداختی نزد ارائه‌دهنده خدمات پرداخت در قالب ارز آن حساب پرداخت و اریزی می‌کند، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید اطمینان حاصل کند که این مبلغ بلافاصله بعد از دریافت منابع مالی در دسترس قرار می‌گیرد و ثبت عملیاتی می‌شود. وقتی کاربر خدمات پرداخت مصرف‌کننده نیست، مبلغ باید حداکثر تا روز کاری بعد از دریافت منابع مالی در دسترس قرار بگیرد و ثبت عملیاتی شود.

ماده ۸۶

تراکنش‌های پرداخت داخلی

کشورهای عضو می‌توانند حداکثر زمان اجرای تراکنش‌های پرداخت داخلی را کمتر از زمان مقرر در این قسمت تعیین کنند.

ماده ۸۷

ثبت عملیاتی و در دسترس قراردادن منابع مالی

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که تاریخ ثبت عملیاتی مبلغ اضافه‌شده به حساب پرداخت دریافت‌کننده دیرتر از روز کاری اضافه‌شدن مبلغ تراکنش پرداخت به حساب ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده نیست.

۲. وقتی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده:

(الف) تبدیل ارزی انجام نمی‌دهد؛

(ب) تبدیل ارز را بین یورو و ارز یک کشور عضو یا بین ارزهای دو کشور عضو انجام می‌دهد؛

باید اطمینان حاصل کند که مبلغ تراکنش پرداخت بلافاصله بعد از اضافه‌شدن مبلغ به حساب ارائه‌دهنده خدمات پرداخت دریافت‌کننده در دسترس دریافت‌کننده قرار می‌گیرد.

وظیفه تعیین‌شده در این بند شامل پرداخت‌هایی با یک ارائه‌دهنده خدمات پرداخت هم می‌شود.

۳. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که تاریخ کسر عملیاتی از حساب پرداخت‌کننده قبل‌تر از زمانی نیست که در آن مبلغ تراکنش پرداخت از حساب پرداخت کسر شده است.

بخش ۳: مسئولیت

ماده ۸۸

شناسه‌های منحصر به فرد نادرست

۱. اگر دستور پرداختی مطابق شناسه منحصر به فرد اجرا شود، باید فرض شود که دستور پرداخت به درستی برای دریافت کننده مشخص شده توسط شناسه منحصر به فرد اجرا شده است.

۲. اگر شناسه منحصر به فردی که کاربر خدمات پرداخت ارائه می دهد، نادرست باشد، ارائه دهنده خدمات پرداخت نباید به دلیل اجرا نکردن یا اجرای ناقص تراکنش پرداخت ذیل ماده ۸۹ مسئول شناخته شود.

۳. با این حال ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید تلاش های معقولی انجام دهد تا منابع مالی مربوط به تراکنش پرداخت را بازیابی کند. ارائه دهنده خدمات پرداخت در یافت کننده نیز باید با ارائه همه اطلاعات مربوط به جمع آوری منابع مالی به این تلاش ها کمک کند.

در صورتی که جمع آوری منابع مالی ذیل بند فرعی اول ممکن نباشد، ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید در صورت درخواست مکتوب پرداخت کننده، همه اطلاعات در دسترس ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده و مربوط به پرداخت کننده را به پرداخت کننده ارائه دهد تا پرداخت کننده بتواند ادعایی حقوقی را برای بازیابی منابع مالی مطرح کند.

۴. اگر در چارچوب قرارداد توافقی صورت بگیرد، ارائه دهنده خدمات پرداخت می تواند برای بازیابی منابع هزینه ای از کاربر خدمات پرداخت دریافت کند.

۵. اگر کاربر خدمات پرداخت اطلاعاتی علاوه بر اطلاعات مشخص شده در بخش (الف) ماده (۱) ۴۵ یا بخش (ب) (۲) ماده ۵۲ ارائه دهد، ارائه دهنده خدمات پرداخت باید فقط نسبت به اجرای تراکنش پرداخت مطابق شناسه منحصر به فرد ارائه شده توسط کاربر خدمات پرداخت مسئول باشد.

ماده ۸۹

مسئولیت ارائه دهندگان خدمات پرداخت نسبت به اجرانکردن، اجرای ناقص یا دیر تراکنش های پرداخت

۱. وقتی دستور پرداخت را مستقیماً پرداخت کننده شروع کرده است، ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید بدون تعارض با ماده ۷۱، ماده (۲) ۸۸ و (۳) و ماده ۹۳، در مورد اجرای درست تراکنش پرداخت نسبت به پرداخت کننده مسئول باشد، مگر اینکه بتواند به پرداخت کننده و در موارد مربوط، به ارائه دهنده خدمات پرداخت در یافت کننده ثابت کند که ارائه دهنده خدمات پرداخت در یافت کننده مبلغ تراکنش پرداخت را مطابق ماده (۱) ۸۳ دریافت کرده است. در این حالت ارائه دهنده خدمات پرداخت در یافت کننده باید در مورد اجرای درست تراکنش پرداخت نسبت به دریافت کننده مسئول باشد.

وقتی ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده ذیل بند فرعی اول مسئول است، باید بدون تأخیر بی مورد مبلغ تراکنش پرداخت اجراننشده یا ناقص را به پرداخت کننده برگرداند و در موارد مقتضی حساب پرداختی که مبلغ از آن کسر شده است را به وضعیتی برگرداند

که اگر تراکنش پرداخت ناقص رخ نداده بود، حساب در آن وضعیت بود.

تاریخ اضافه شدن مبلغ به حساب پرداخت پرداخت کننده و ثبت عملیاتی آن نباید دیرتر از تاریخی باشد که مبلغ از حساب کسر شده است. وقتی ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده ذیل بند فرعی اول مسئول است، باید بلافاصله مبلغ تراکنش پرداخت را در دسترس دریافت کننده قرار دهد و در موارد مقتضی مبلغ مربوط را به حساب پرداخت دریافت کننده اضافه کند.

تاریخ اضافه شدن مبلغ به حساب پرداخت دریافت کننده و ثبت عملیاتی آن نباید دیرتر از تاریخی باشد که اگر تراکنش مطابق ماده ۸۷ به درستی اجرا شده بود، مبلغ به حساب اضافه و ثبت عملیاتی شده بود.

وقتی تراکنش پرداخت دیر اجرا می شود، ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده باید به محض درخواست ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده به نیابت از پرداخت کننده، اطمینان حاصل کند که تاریخ اضافه شدن مبلغ به حساب پرداخت دریافت کننده و ثبت عملیاتی آن دیرتر از تاریخی نیست که اگر تراکنش درست اجرا شده بود، مبلغ اضافه و ثبت عملیاتی می شد.

در مورد تراکنش پرداخت اجرانشده یا ناقصی که دستور پرداخت را پرداخت کننده شروع کرده، ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید صرف نظر از مسئولیتش ذیل این بند، به درخواست پرداخت کننده بلافاصله تلاش هایی را برای پیگیری تراکنش پرداخت انجام دهد و نتیجه را به اطلاع پرداخت کننده برساند. این کار نباید هزینه ای برای پرداخت کننده داشته باشد.

۲. در مواردی که دستور پرداخت توسط یا از طریق دریافت کننده شروع شده، ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده باید بدون تعارض با ماده ۷۱، ماده (۲) ۸۸ و (۳) و ماده ۹۳، در مورد انتقال درست دستور پرداخت به ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده مطابق ماده (۳) ۸۳ نسبت به دریافت کننده مسئول باشد. وقتی ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده ذیل این بند فرعی مسئول است، باید بلافاصله دستور پرداخت مورد نظر را دوباره به ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده ارسال کند.

در مورد تأخیر در انتقال دستور پرداخت، مبلغ باید در تاریخی به حساب پرداخت دریافت کننده اضافه و ثبت عملیاتی شود که دیرتر از تاریخی نباشد که اگر تراکنش درست اجرا شده بود، مبلغ اضافه و ثبت عملیاتی شده بود.

علاوه بر این ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده باید بدون تعارض با ماده ۷۱، ماده (۲) ۸۸ و (۳) و ماده ۹۳، در مورد مدیریت تراکنش پرداخت مطابق وظایفش ذیل ماده ۸۷، نسبت به دریافت کننده مسئول باشد. وقتی ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده ذیل این بند فرعی مسئول است، باید اطمینان حاصل کند که بلافاصله بعد از اضافه شدن مبلغ به حساب ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده، مبلغ تراکنش پرداخت در دسترس دریافت کننده قرار می گیرد. این مبلغ باید در تاریخی به حساب پرداخت دریافت کننده اضافه و ثبت عملیاتی شود که دیرتر از تاریخی نباشد که اگر تراکنش درست اجرا شده بود، مبلغ به حساب اضافه و ثبت عملیاتی شده بود.

در مورد تراکنش پرداخت اجرانشده یا ناقصی که ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده ذیل بندهای فرعی اول و دوم در مورد آن مسئول نیست، ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده باید نسبت به پرداخت کننده مسئول باشد. وقتی ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده مسئول است، باید به شکل مناسب و بدون تأخیر بی مورد مبلغ تراکنش اجرانشده یا ناقص را به پرداخت کننده برگرداند و حساب پرداختی که مبلغ از آن کسر شده را به وضعیتی برگرداند که اگر تراکنش پرداخت ناقص انجام نشده بود، در آن وضعیت بود. تاریخ اضافه شدن مبلغ به حساب و ثبت عملیاتی آن نباید دیرتر از تاریخی باشد که مبلغ کسر شده است.

در مواردی که ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده ثابت می کند که ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده مبلغ تراکنش پرداخت را دریافت کرده، حتی اگر اجرای تراکنش پرداخت تأخیر داشته باشد، وظیفه ذیل بند فرعی چهارم نباید شامل ارائه دهنده خدمات پرداخت پرداخت کننده شود. در این حالت ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده باید مبلغ را در تاریخی به حساب پرداخت دریافت کننده اضافه و ثبت عملیاتی کند که دیرتر از تاریخی نباشد که اگر تراکنش درست اجرا شده بود، مبلغ به حساب اضافه و ثبت عملیاتی شده بود.

در مورد تراکنش پرداخت اجرانشده یا ناقصی که دستور پرداخت آن توسط یا از طریق دریافت کننده شروع شده، ارائه دهنده خدمات پرداخت دریافت کننده باید صرف نظر از مسئولیتش ذیل این بند، به درخواست پرداخت کننده بلافاصله تلاش هایی را برای پیگیری تراکنش پرداخت انجام دهد و نتیجه را به اطلاع دریافت کننده برساند. این کار نباید هزینه ای برای دریافت کننده داشته باشد.

۳. علاوه بر این ارائه دهندگان خدمات پرداخت باید در مورد هزینه هایی که کاربران خدمات پرداخت در قبال آن ها مسئولیت دارند و بهره هایی که در نتیجه اجرانشدن یا اجرای ناقص و از جمله با تأخیر تراکنش پرداخت باید متحمل شوند، نسبت به کاربران مسئول باشند.

ماده ۹۰

مسئولیت در خدمات شروع پرداخت در مورد اجرانکردن یا اجرای ناقص یا با تأخیر تراکنش های پرداخت

۱. در مواردی که دستور پرداخت را پرداخت کننده از طریق ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت شروع می کند، ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت باید بدون تعارض با ماده ۷۱ و ماده (۲) ۸۸ و (۳)، مبلغ تراکنش پرداخت اجرانشده یا ناقص را به پرداخت کننده برگرداند و در موارد مقتضی حساب پرداختی که مبلغ از آن کسر شده را به وضعیتی برگرداند که اگر تراکنش پرداخت ناقص انجام نشده بود، در آن وضعیت بود.

این مسئولیت باید برعهده ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت باشد که ثابت کند ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت پرداخت کننده دستور پرداخت را مطابق ماده ۷۸ دریافت کرده و با توجه به حوزه اختیاراتش تراکنش پرداخت احراز هویت و به درستی ثبت شده و تحت تأثیر مشکل فنی یا نقص دیگری در خدمت پرداخت تحت اختیارش قرار نگرفته است.

۲. اگر ارائه دهنده خدمات شروع پرداخت در مورد اجرانکردن یا اجرای ناقص یا با تأخیر تراکنش پرداخت مسئول باشد، باید با درخواست ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت، بلافاصله خسارت ها و مبالغ پرداختی ارائه دهنده خدمات حساب پرداخت در نتیجه بازپرداخت به پرداخت کننده را برای این ارائه دهنده جبران کند.

ماده ۹۱

غرامت مالی اضافه

هرگونه غرامت مالی علاوه بر خسارت های مقرر در این قسمت را می توان مطابق قانون مربوط به قرارداد منعقدشده میان کاربر خدمات پرداخت و ارائه دهنده خدمات پرداخت تعیین کرد.

ماده ۹۲

حق رجوع

۱. در مواردی که مسئولیت ارائه دهنده خدمات پرداخت ذیل مواد ۷۳ و ۸۹ را می توان به ارائه دهنده خدمات پرداخت دیگر یا واسطه ای نسبت داد، این ارائه دهنده خدمات پرداخت یا واسطه باید هرگونه خسارت و مبالغ پرداختی ارائه دهنده خدمات پرداخت اول ذیل مواد ۷۳ و ۸۹ را جبران کند. این مسئله باید شامل مواردی شود که هرکدام از ارائه دهندگان خدمات پرداخت از احراز هویت کارآمد مشتری استفاده نکرده اند.

۲. غرامت مالی علاوه بر خسارت های مقرر در این قسمت را می توان مطابق توافق های ارائه دهندگان خدمات پرداخت و / یا واسطه ها و قانون مربوط به توافق منعقدشده میان آن ها تعیین کرد.

ماده ۹۳

شرایط غیرعادی و پیش‌بینی نشده

در صورت وقوع شرایط غیرعادی و پیش‌بینی نشده‌ای ورای کنترل هر طرف که با وجود همه تلاش‌ها برای مقابله با آن، پیامدهایش اجتناب‌ناپذیر باشند یا وقتی ارائه‌دهنده خدمات پرداخت ملزم به انجام سایر وظایف قانونی تحت پوشش قوانین اتحادیه یا ملی است، هیچ مسئولیتی ذیل فصل ۲ یا ۳ برای این ارائه‌دهنده ایجاد نمی‌شود.

فصل ۴
حفاظت از داده

ماده ۹۴

حفاظت از داده

۱. وقتی برای پیشگیری، تحقیقات و شناسایی کلاهبرداری در پرداخت ضروری باشد، کشورهای عضو باید اجازه پردازش داده‌های شخصی توسط سیستم‌های پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت را بدهند. ارائه اطلاعات به افراد درباره پردازش داده‌های شخصی و پردازش این داده‌های شخصی و هرگونه پردازش داده‌های شخصی برای اهداف این دستورالعمل باید مطابق دستورالعمل 95/46/EC، قوانین ملی هم‌ارز دستورالعمل 95/46/EC و آیین‌نامه 45/2001/EC (EC) انجام شود.

۲. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت باید با رضایت مشهود کاربر خدمات پرداخت فقط به داده‌های شخصی ضروری برای ارائه خدمات پرداختشان دسترسی یابند، آن‌ها را پردازش و نگهداری کنند.

نصرت
ریسک‌های عملیاتی
وامنیتی و احراز هویت

ماده ۹۵

مدیریت ریسک‌های عملیاتی و امنیتی

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت چارچوبی را با تمهیدات کاهش آثار حوادث و سازوکارهای کنترلی تعبیه می‌کنند تا ریسک‌های عملیاتی و امنیتی مربوط به خدمات پرداختشان را مدیریت کنند. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در بخشی از این چارچوب باید رویه‌های مدیریت حادثه مؤثر را از جمله برای شناسایی و طبقه‌بندی حوادث عملیاتی و امنیتی ایجاد و حفظ کنند.

۲. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت به صورت سالانه یا مطابق الزام مرجع ذی صلاح، در بازه‌های زمانی کوتاه‌تر، ارزیابی به‌روز و جامعی از ریسک‌های عملیاتی و امنیتی مربوط به خدمات پرداختشان و کفایت تمهیدات کاهش آثار حوادث و سازوکارهای کنترلی پیاده‌سازی شده در پاسخ به این ریسک‌ها را به مرجع ذی صلاح ارائه می‌دهند.

۳. مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۷، در همکاری نزدیک با بانک مرکزی اروپا و بعد از مشورت با همه ذی‌نفعان مربوط، از جمله فعالان بازار خدمات پرداخت و بازناب همه منافع درگیر راهنمایی را مطابق ماده ۱۶ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 در زمینه تعبیه، پیاده‌سازی و نظارت بر تمهیدات امنیتی و در موارد مربوط، فرایندهای صدور گواهی منتشر کند.

مرجع بانکداری اروپا باید با همکاری نزدیک با بانک مرکزی اروپا راهنماهای اشاره‌شده در بند فرعی اول را به صورت منظم و در هر صورت دست‌کم هر ۲ سال یک‌بار بازبینی کند.

۴. مرجع بانکداری اروپا با توجه به تجربه کسب‌شده در کاربرد راهنماهای اشاره‌شده در بند ۳ باید در صورت درخواست کمیسیون، پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را در مورد معیارها و شرایط تعبیه و پیاده‌سازی تمهیدات امنیتی تدوین کند.

این اختیار به کمیسیون تفویض می‌شود که استانداردهای فنی رگولاتوری اشاره‌شده در اولین بند فرعی را مطابق مواد ۱۰ تا ۱۴ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 تصویب کند.

۵. مرجع بانکداری اروپا باید همکاری میان مراجع ذی صلاح و بین مراجع ذی صلاح و بانک مرکزی و در موارد مقتضی، «آژانس امنیت شبکه و اطلاعات اتحادیه اروپا» را از جمله در زمینه اشتراک‌گذاری اطلاعات در حوزه ریسک‌های عملیاتی و امنیتی مربوط به خدمات پرداخت ترویج کند.

ماده ۹۶

گزارش حادثه

۱. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در صورت وقوع حادثه عملیاتی یا امنیتی بزرگ باید این مسئله را بدون تأخیر بی‌مورد به مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ اطلاع دهند.

وقتی حادثه روی منافع مالی کاربران خدمات پرداخت تأثیر می‌گذارد یا ممکن است بگذارد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید بدون تأخیر بی‌مورد حادثه و همه اقدام‌هایی را به کاربران خدمات پرداخت اطلاع بدهد که کاربران می‌توانند برای کاهش آثار مخرب آن حادثه انجام دهند.

۲. مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ پس از دریافت گزارش اشاره‌شده در بند ۱ باید بدون تأخیر بی‌مورد جزئیات مهم حادثه را به مرجع بانکداری اروپا و بانک مرکزی اروپا اطلاع دهد. این مرجع ذی صلاح باید بعد از ارزیابی موضوعیت و اهمیت حادثه برای مراجع مربوط این کشور عضو، موضوع را به آن‌ها اطلاع بدهد.

مرجع بانکداری اروپا و بانک مرکزی اروپا در همکاری با مرجع ذی صلاح کشور عضو مبدأ باید موضوعیت اهمیت حادثه برای سایر مراجع اتحادیه و مراجع ملی را بررسی کنند و موضوع را به آن‌ها اطلاع بدهند. بانک مرکزی اروپا باید در مورد مسائل مربوط به سیستم پرداخت به اعضای سیستم اروپایی بانک‌های مرکزی اطلاع بدهد.

مراجع ذی صلاح باید بر مبنای این اطلاع‌رسانی، در موارد مقتضی همه اقدام‌های ضروری را انجام دهند تا امنیت بی‌وقفه سیستم مالی را حفظ کنند.

۳. مرجع بانکداری اروپا باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸، در همکاری نزدیک با بانک مرکزی اروپا و بعد از مشورت با همه ذی‌نفعان مربوط، از جمله فعالان بازار خدمات پرداخت و بازتاب همه منافع درگیر راهنمایی‌ها را مطابق ماده ۱۶ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 و با مخاطبان زیر منتشر کند: (الف) ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در مورد طبقه‌بندی حوادث بزرگ اشاره‌شده در بند ۱ و محتوا، شکل از جمله قالب‌های اطلاع‌رسانی استاندارد و رویه‌های اطلاع‌رسانی این حوادث؛ (ب) مراجع ذی‌صلاح در مورد معیارهای ارزیابی موضوعیت حادثه و جزئیات گزارش‌های حادثه‌ای که قرار است با سایر مراجع داخلی به اشتراک گذاشته شوند.

۴. مرجع بانکداری اروپا باید با همکاری نزدیک با بانک مرکزی اروپا راهنماهای اشاره‌شده در بند ۳ را به صورت منظم و در صورت دست‌کم هر ۲ سال یک‌بار بازبینی کند.

۵. مرجع بانکداری اروپا هنگام بازبینی راهنماهای اشاره‌شده در بند ۳ باید به استانداردها و / یا مشخصاتی توجه کند که آژانس امنیت شبکه و اطلاعات اتحادیه اروپا برای بخش‌هایی تدوین و منتشر کرده که فعالیت‌هایی به جز ارائه خدمات پرداخت را دنبال می‌کنند.

۶. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت دست‌کم به صورت سالانه داده‌های آماری کلاهبرداری در روش‌های مختلف پرداخت را به مراجع ذی‌صلاحشان ارائه می‌دهند. این مراجع ذی‌صلاح باید این داده‌ها را به صورت تجمیعی به مرجع بانکداری اروپا و بانک مرکزی اروپا ارائه دهند.

ماده ۹۷

احراز هویت

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که وقتی پرداخت‌کننده کارهای زیر را انجام می‌دهد، ارائه‌دهنده خدمات پرداخت از احراز هویت کارآمد مشتری بهره می‌برد:

(الف) به صورت آنلاین به حساب پرداختش دسترسی پیدا می‌کند؛

(ب) تراکنش پرداخت الکترونیکی را شروع می‌کند؛

(ج) کاری را از طریق کانال از راه دوری انجام می‌دهد که ممکن است ریسک کلاهبرداری در پرداخت یا سوءاستفاده‌های دیگری را در برداشته باشد.

۲. کشورهای عضو در مورد شروع تراکنش‌های پرداخت الکترونیکی اشاره‌شده در بخش (ب) بند ۱ باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در مورد تراکنش‌های پرداخت از راه دور الکترونیکی از احراز هویت کارآمدی بهره می‌برند که شامل عناصری می‌شود که به صورت پویا بین تراکنش با مبلغ و دریافت‌کننده‌ای خاص ارتباط برقرار می‌کند.

۳. کشورهای عضو در مورد بند ۱ باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت تمهیدات امنیتی کافی را تعبیه کرده‌اند تا از محرمانگی و درستی اطلاعات کاربری شخصی کاربران خدمات پرداخت حفاظت کنند.

۴. بندهای ۲ و ۳ همچنین باید وقتی اعمال شوند که پرداخت از طریق ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت شروع می‌شود. بندهای ۱ و ۳ همچنین

باید وقتی اعمال شوند که اطلاعات از طریق ارائه‌دهنده خدمات اطلاعات حساب درخواست می‌شود.

۵. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت به ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهنده خدمات اطلاعات حساب امکان استفاده از رویه‌های احراز هویتی را می‌دهد که ارائه‌دهنده خدمات حساب پرداخت مطابق بندهای ۱ و ۳ و وقتی ارائه‌دهنده خدمات شروع پرداخت دخیل است، مطابق بندهای ۱، ۲ و ۳ به کاربر خدمات پرداخت ارائه می‌دهد.

ماده ۹۸

استانداردهای فنی رگولاتوری در مورد احراز هویت و ارتباطات

۱. مرجع بانکداری اروپا باید در همکاری نزدیک با بانک مرکزی اروپا و بعد از مشورت با همه ذی‌نفعان مربوط، از جمله فعالان بازار خدمات پرداخت و بازتاب همه منافع درگیر، پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری را با مخاطب قرارداد ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت تعیین شده در ماده (۱) این دستورالعمل و مطابق آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 تدوین کند و در آن موارد زیر را مشخص کند:

(الف) الزامات احراز هویت کارآمد مشتری اشاره شده در ماده (۱) ۹۷ و (۲)؛

(ب) معافیت‌ها از اعمال ماده (۱) ۹۷، (۲) و (۳) بر اساس معیارهای تعیین شده در بند ۳ این ماده؛

(ج) الزاماتی که تمهیدات امنیتی باید مطابق ماده (۳) ۹۷ با آن‌ها تطبیق داشته باشند تا از محرمانگی و درستی اطلاعات کاربری شخصی کاربران خدمات پرداخت حفاظت شود؛

(د) الزامات استانداردهای باز مشترک و امن ارتباطی برای اهداف شناسایی، احراز هویت، اطلاع‌رسانی و اطلاعات و همچنین پیاده‌سازی تمهیدات امنیتی بین ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت، ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت، ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب، پرداخت‌کنندگان، دریافت‌کنندگان و سایر ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت.

۲. مرجع بانکداری اروپا باید پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری اشاره شده در بند ۱ را تدوین کند تا به این اهداف دست یابد:

(الف) سطح مناسبی از امنیت برای کاربران خدمات پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت از طریق پذیرش الزامات مؤثر و مبتنی بر ریسک تأمین شود؛

(ب) امنیت منابع مالی و داده‌های شخصی کاربران خدمات پرداخت تأمین شود؛

(ج) قابت منصفانه میان همه ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت تأمین و حفظ شود؛

(د) بی‌طرفی قانونی نسبت به فناوری‌ها و مدل‌های کسب‌وکار تأمین شود؛

(ه) امکان توسعه روش‌های پرداخت کاربرپسند، دسترسی‌پذیر و نوآور فراهم شود.

۳. معافیت‌های اشاره شده در بخش (ب) بند ۱ باید مبتنی بر معیارهای زیر باشند:

(الف) میزان ریسک خدمت ارائه شده؛

(ب) مبلغ، تکرار تراکنش یا هر دو؛

(ج) کانال پرداخت مورد استفاده برای اجرای تراکنش.

۴. مرجع بانکداری اروپا باید پیش‌نویس استانداردهای فنی رگولاتوری اشاره شده در بند ۱ را تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۷ به کمیسیون ارائه دهد.

این اختیار به کمیسیون تفویض می‌شود که این استانداردهای فنی رگولاتوری را مطابق مواد ۱۰ تا ۱۴ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 تصویب کند.

۵. مرجع بانکداری اروپا باید مطابق ماده ۱۰ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 استانداردهای فنی رگولاتوری را به صورت منظم بازبینی کند و در موارد مقتضی با توجه به نوآوری‌ها و تحولات فناورانه و مسائل دیگر به‌روز کند.

فصل ۱
رویه‌های حل اختلاف جایگزین
برای حل و فصل اختلاف‌ها

بخش ۱: رویه‌های شکایت

ماده ۹۹

شکایت‌ها

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که رویه‌هایی برقرار است که به کاربران خدمات پرداخت و سایر طرف‌های ذی‌نفع، از جمله انجمن‌های مصرف‌کنندگان، این امکان را می‌دهند که در مورد تخلف‌های مورد ادعای ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت از این دستورالعمل به مراجع ذی‌صلاح شکایت کنند.

۲. در موارد مقتضی و بدون تعارض با حق پیگیری در دادگاه مطابق آیین دادرسی ملی، مراجع ذی‌صلاح باید در پاسخ به شاکی وجود رویه‌های حل اختلاف جایگزین ایجاد شده مطابق ماده ۱۰۲ را به او اعلام کنند.

ماده ۱۰۰

مراجع ذی‌صلاح

۱. کشورهای عضو باید مراجع ذی‌صلاحی را برای اطمینان از تطبیق مؤثر با این دستورالعمل و نظارت بر این موضوع تعیین کنند. این مراجع ذی‌صلاح باید برای اطمینان از تطبیق با این دستورالعمل همه اقدام‌های مناسب را انجام دهند.

این مراجع باید یکی از موارد زیر باشند:

(الف) مراجع ذی‌صلاح در دایره تعریف ماده (۲) ۴ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010؛

(ب) سازمان‌هایی که قانون ملی یا مراجع عمومی دارای اختیار قانونی در این زمینه آن‌ها را به رسمیت شناخته‌اند.

این مراجع ذی‌صلاح نباید ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشند. البته بانک‌های مرکزی ملی از این موضوع مستثنی هستند.

۲. مراجع اشاره‌شده در بند ۱ باید همه اختیارات و منابع کافی مورد نیاز برای انجام وظایفشان را داشته باشند. وقتی بیش از یک مرجع ذی‌صلاح در مورد تأمین و نظارت بر تطبیق مؤثر با این دستورالعمل اختیار داشته باشد، کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که این مراجع همکاری نزدیکی با هم دارند تا وظایف مربوط به خودشان را به شکل مؤثر ایفا کنند.

۳. مراجع ذی‌صلاح باید از اختیاراتشان مطابق قانون ملی و از یکی از روش‌های زیر استفاده کنند:

(الف) به صورت مستقیم ذیل قدرت خودشان یا ذیل نظارت مراجع قضایی؛

(ب) با دادخواست به دادگاه‌هایی که برای صدور حکم لازم مرجعیت دارند و در موارد مقتضی اگر دادخواست برای صدور حکم لازم موفق نباشد، با درخواست تجدیدنظر.

۴. در صورت تخلف یا ظن تخلف از شرایط قوانین ملی هم‌ارز باب‌های ۳ و ۴ مراجع ذی‌صلاح اشاره‌شده در بند ۱ این ماده باید مراجع ذی‌صلاح کشور عضو مبدأ ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باشند، به جز در مواردی که نمایندگان و شعبه‌ها ذیل حق فعالیت تجاری عمل می‌کنند که در این موارد مراجع ذی‌صلاح باید مراجع ذی‌صلاح کشور عضو میزبان باشند.

۵. کشورهای عضو باید در کوتاه‌ترین زمان ممکن و در هر صورت تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸، مراجع ذی‌صلاح برگزیده اشاره‌شده در بند ۱ را به کمیسیون اطلاع بدهند. کشورهای عضو باید هرگونه تقسیم‌وظایف این مراجع را به کمیسیون اطلاع بدهند. همچنین باید هرگونه تغییر بعدی مربوط به انتخاب این مراجع و صلاحیت‌هایشان را بلافاصله به کمیسیون اطلاع بدهند.

۶. مرجع بانکداری اروپا باید بعد از مشورت با بانک مرکزی اروپا مطابق ماده ۱۶ آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 راهنمایی را در مورد رویه‌های شکایت با مخاطب مراجع ذی‌صلاح منتشر کنند. مراجع ذی‌صلاح باید این راهنماها را مدنظر قرار دهند تا از تطبیق با بند ۱ این ماده اطمینان حاصل کنند. این راهنماها باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ منتشر شوند و به صورت منظم به‌روز شوند.

بخش ۲: رویه‌های حل اختلاف جایگزین و جریمه‌ها

ماده ۱۰۱

حل اختلاف

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت رویه‌های حل شکایت کافی و مؤثری را برای حل و فصل شکایت‌های کاربران خدمات پرداخت در مورد حقوق و وظایف ناشی از باب‌های ۳ و ۴ این دستورالعمل در نظر گرفته‌اند و اجرایی می‌کنند. کشورهای عضو همچنین باید بر عملکرد این ارائه‌دهندگان در این زمینه نظارت کنند.

این رویه‌ها باید در همه کشورهای عضو اجرا شوند که ارائه‌دهنده در آن‌ها خدمات پرداخت ارائه می‌دهد و باید به زبان رسمی کشور عضو مربوط یا به زبان دیگری در دسترس باشند که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و کاربر خدمات پرداخت توافق کرده‌اند.

۲. کشورهای عضو باید مقرر کنند که ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت از هر تلاش ممکن‌تری در رخ‌نکنند تا روی کاغذ یا در صورت توافق ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و کاربر خدمات پرداخت، در قالب ابزار بادوام دیگری به شکایت‌های کاربران خدمات پرداخت پاسخ بدهند. این پاسخ باید به همه نکات مطرح‌شده رسیدگی کند و در چارچوب زمانی مناسب و حداکثر تا ۱۵ روز کاری بعد از دریافت شکایت ارائه شود. در موقعیت‌های استثنائی که ارائه‌دهنده خدمات پرداخت به دلایلی خارج از کنترلش نمی‌تواند تا ۱۵ روز کاری پاسخ بدهد، باید ملزم به ارسال پاسخی در مورد دیرکرد باشد که به‌روشنی دلایل تأخیر در پاسخگویی به شکایت را تشریح کند و مشخص کند که کاربر خدمات پرداخت تا چه زمانی پاسخ نهایی را دریافت خواهد کرد. در هر صورت مهلت دریافت پاسخ نهایی نباید بیشتر از ۳۵ روز کاری باشد.

کشورهای عضو می‌توانند قوانینی را در مورد رویه‌های حل اختلاف تصویب یا حفظ کنند که بیشتر از قواعد مورد اشاره در بند فرعی اول به نفع کاربر خدمات پرداخت باشند. در چنین مواردی آن قوانین باید اعمال شوند.

۳. ارائه‌دهنده خدمات پرداخت باید دست‌کم درباره یک نهاد حل اختلاف جایگزین به کاربر خدمات پرداخت اطلاع بدهد که صلاحیت رسیدگی به اختلاف‌های مربوط به حقوق و وظایف ناشی از باب‌های ۳ و ۴ را داشته باشد.

۴. اطلاعات مورد اشاره در بند ۳ باید به‌صورت شفاف، جامع و با دسترسی آسان در وب‌سایت ارائه‌دهنده خدمات پرداخت، در صورت وجود، در شعبه و در شرایط و ضوابط کلی قرارداد میان ارائه‌دهنده خدمات پرداخت و کاربر خدمات پرداخت ارائه شود. این اطلاعات باید نشان دهند که چطور می‌توان درباره نهاد حل اختلاف جایگزین و شرایط استفاده از آن اطلاعات بیشتری کسب کرد.

ماده ۱۰۲

رویه‌های حل اختلاف جایگزین

۱. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که رویه‌های حل اختلاف جایگزین کافی، مستقل، بی طرفانه، شفاف و مؤثری برای حل و فصل اختلاف‌ها میان کاربران خدمات پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت در زمینه حقوق و وظایف ناشی از باب‌های ۳ و ۴ این دستورالعمل ایجاد شده‌اند که طبق قوانین مربوط ملی و اتحادیه مطابق دستورالعمل 2013/11/EU پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا عمل می‌کنند و در موارد مقتضی از سازمان‌های ذی صلاح موجود استفاده می‌کنند. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که رویه‌های حل اختلاف جایگزین شامل ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت می‌شوند و در ضمن فعالیت‌های نمایندگان منصوب را هم پوشش می‌دهند.
۲. کشورهای عضو باید سازمان‌های اشاره‌شده در بند ۱ این ماده را به همکاری مؤثر در زمینه حل اختلاف‌های فرامرزی مربوط به حقوق و وظایف ناشی از باب‌های ۳ و ۴ ملزم کنند.

ماده ۱۰۳

جریمه‌ها

۱. کشورهای عضو باید قوانینی را در مورد جریمه‌های مربوط به تخلف از قوانین ملی هم‌ارز این دستورالعمل وضع کنند و همه اقدام‌های ضروری را انجام دهند تا اطمینان حاصل کنند که این قوانین اجرا می‌شوند. این جریمه‌ها باید مؤثر، متناسب و بازدارنده باشند.
۲. کشورهای عضو باید به مراجع ذی صلاحشان اجازه بدهند که هرگونه جریمه اداری وضع شده برای تخلف از قوانین تصویب شده در پی این دستورالعمل را به عموم مردم اعلام کنند، مگر اینکه اعلام این موضوع بازارهای مالی را در معرض خطر جدی قرار دهد یا آسیب نامتناسبی به طرف‌های دخیل بزند.

باب ۵
قوانین تفویضی
واستانداردهای فنی رنگولاتوری

ماده ۱۰۴

قوانین تفویضی

این اختیار باید به کمیسیون داده شود که قوانین تفویضی را مطابق ماده ۱۰۵ درباره موارد زیر تصویب کند:
(الف) تطبیق ارجاع به توصیه نامه 2003/361/EC در بخش (۳۶) ماده ۴ این دستورالعمل در مواردی که این توصیه نامه اصلاح شده است؛
(ب) به روزرسانی مقادیر مشخص شده در ماده (۱) ۳۲ و ماده (۱) ۷۴ به منظور اعمال آثار تورم.

ماده ۱۰۵

استفاده از تفویض

۱. اختیار تصویب قوانین تفویضی منوط به شرایط تعیین شده در این ماده به کمیسیون داده می شود.
۲. اختیار تصویب قوانین تفویضی اشاره شده در ماده ۱۰۴ باید از ۱۲ ژانویه ۲۰۱۶ برای مدت زمان نامعلومی به کمیسیون داده شود.
۳. پارلمان اروپا یا شورای اتحادیه اروپا در هر زمانی می توانند تفویض اختیار اشاره شده در ماده ۱۰۴ را لغو کنند. حکم لغو باید به معنی پایان تفویض اختیار مشخص شده در آن حکم باشد. این حکم باید از روز بعد از انتشار حکم در ژورنال رسمی اتحادیه اروپا یا تاریخ دیرتر اعلام شده در حکم اجرایی شود. این حکم نباید روی اعتبار قوانین تفویضی ای تأثیر بگذارد که پیش تر اجرا شده اند.
۴. کمیسیون باید به محض تصویب قانون تفویضی هم زمان به پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا اطلاع بدهد.
۵. قانون تفویضی تصویب شده بر اساس ماده ۱۰۴ تنها زمانی باید اجرایی شود که پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در یک دوره ۳ ماهه بعد از اعلام آن قانون به پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا اعتراضی نکنند یا پیش از اتمام این دوره به کمیسیون اطلاع بدهند که اعتراضی نخواهند داشت. پارلمان اروپا یا شورای اتحادیه اروپا می توانند به ابتکار خودشان این دوره را ۳ ماه افزایش دهند.

ماده ۱۰۶

وظیفه اطلاع رسانی حقوق مصرف کنندگان به آنها

۱. کمیسیون باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ بروشور الکترونیکی کاربر پسندی را تهیه کند که حقوق مصرف کنندگان ذیل این دستورالعمل و قوانین مرتبط اتحادیه را به صورت روشن، ساده و قابل درک فهرست کرده باشد.
۲. کمیسیون باید انتشار بروشور اشاره شده در بند ۱ را به کشورهای عضو، اتحادیه های ارائه دهندگان خدمات پرداخت اروپا و انجمن های مصرف کنندگان اروپا اطلاع بدهد.
- کمیسیون، مرجع بانکداری اروپا و مراجع ذی صلاح باید هر کدام اطمینان حاصل کنند که این بروشور در وبسایت هایشان به آسانی در دسترس است.
۳. ارائه دهندگان خدمات پرداخت باید اطمینان حاصل کنند که این بروشور به آسانی در وبسایت هایشان (اگر وجود داشته باشند) و روی کاغذ در شعبه ها و نمایندگانشان و در نهادهایی در دسترس اند که فعالیت ها به آنها برون سپاری شده اند.

۴. ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت نباید برای در دسترس قراردادن اطلاعات ذیل این ماده از مشتریان‌شان هزینه‌ای دریافت کنند.

۵. در مورد افراد معلول، شرایط این ماده باید با استفاده از راه‌های جایگزین مناسبی اجرا شود تا دسترسی به این اطلاعات در قالب مناسب را ممکن می‌کنند.

باب ۱

شرایط نهایی

ماده ۱۰۷

هماهنگی کامل

۱. مادامی که این دستورالعمل حاوی شرایط هماهنگ است، کشورهای عضو بدون تعارض با ماده ۲، ماده (۳) ۸، ماده ۳۲، ماده (۲) ۳۸، ماده (۲) ۴۲، ماده (۶) ۵۵، ماده (۳) ۵۷، ماده (۳) ۵۸، ماده (۲) ۶۱ و (۳) ۶۲، ماده (۵) ۶۲، ماده (۲) ۶۳ و (۳) ۶۴، بند فرعی دوم ماده (۱) ۷۴ و ماده ۸۶، نباید شرایطی را به جز شرایط تعیین شده در این دستورالعمل حفظ یا تصویب کنند.

۲. وقتی کشور عضوی از هرکدام از گزینه‌های اشاره شده در بند ۱ استفاده می‌کند، باید این موضوع و هرگونه تغییر بعدی را به کمیسیون اطلاع دهد. کمیسیون باید این اطلاعات را در وبسایت یا ابزار در دسترس دیگری در اختیار عموم مردم بگذارد.

۳. کشورهای عضو باید اطمینان حاصل کنند که به جز در مواردی که به روشنی مقرر شده، ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت به زیان کاربران از شرایط قوانین ملی هم‌ارز این دستورالعمل منحرف نمی‌شوند.

با این حال ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت می‌توانند تصمیم بگیرند که شرایط مطلوب‌تری را برای کاربران فراهم کنند.

ماده ۱۰۸

بند بازبینی

کمیسیون باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۲۱ گزارشی در مورد اجرا و آثار این دستورالعمل و به‌ویژه مسائل زیر را به پارلمان اروپا، شورای اتحادیه اروپا، بانک مرکزی اروپا و کمیته اقتصادی و اجتماعی اروپا ارائه دهد:

(الف) تناسب و آثار قوانین مربوط به هزینه‌های تعیین شده در ماده (۳) ۶۲، (۴) و (۵)؛

(ب) اجرای ماده (۳) ۲ و (۴) ۴، از جمله ارزیابی این مسئله که آیا باب‌های ۳ و ۴ را می‌توان در صورت وجود توانمندی‌های فنی به طور کامل در مورد تراکنش‌های پرداخت اشاره شده در این بندها اجرا کرد یا خیر؛

(ج) ارزیابی سیستم‌های پرداخت به‌ویژه با توجه به سطح رقابت؛

(د) تناسب و آثار آستانه‌های اشاره شده در بخش (ل) ماده ۳ برای تراکنش‌های پرداخت؛

(ه) تناسب و آثار آستانه معافیت اشاره شده در بخش (الف) ماده (۱) ۳۲؛

(و) اینکه با توجه به تحولات، آیا مطلوب است که به‌عنوان مکملی برای شرایط ماده ۷۵ در مورد تراکنش‌های پرداختی که مبلغشان از پیش مشخص نیست و منابع مالی مسدود می‌شوند، حداکثرهایی برای مبالغی تعیین شود که قرار است در این موقعیت‌ها در حساب پرداخت پرداخت‌کننده مسدود شوند.

در موارد مقتضی، کمیسیون باید همراه با گزارش پیشنهاد قانون‌گذاری ارائه بدهد.

ماده ۱۰۹

شرایط گذار

۱. کشورهای عضو باید به نهادهای پرداختی که فعالیت‌هایشان را تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ مطابق قوانین ملی هم‌ارز دستورالعمل 2007/64/EC شروع کرده‌اند، اجازه بدهند آن فعالیت‌ها را تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۸ مطابق الزامات مقرر در دستورالعمل 2007/64/EC ادامه بدهند و تا آن زمان آن‌ها را به کسب مجوز مطابق ماده ۵ این دستورالعمل یا تطبیق با سایر شرایط تعیین شده

یا اشاره شده در باب ۲ این دستورالعمل ملزم نکنند.

کشورهای عضو باید این نهادهای پرداخت را به ارائه همه اطلاعات مربوط به مراجع ذی صلاح ملزم کنند تا این مراجع بتوانند تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۸ ارزیابی کنند که این نهادهای پرداخت با الزامات تعیین شده در باب ۲ تطبیق دارند یا خیر و اگر ندارند، چه اقدام‌هایی را باید انجام دهند تا تطبیق پیدا کنند یا مقتضی است مجوزشان لغو شود.

نهادهای پرداختی که با تأیید مراجع ذی صلاح با الزامات تعیین شده در باب ۲ تطبیق پیدا می‌کنند، باید مجوز بگیرند و در دفاتر ثبت اشاره شده در مواد ۱۴ و ۱۵ وارد شوند.

اگر این نهادهای پرداخت تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۸ با الزامات تعیین شده در باب ۲ تطبیق پیدا نکنند، باید مطابق ماده ۳۷ از ارائه خدمات پرداخت منع شوند.

۲. کشورهای عضو می‌توانند مقرر کنند که نهادهای پرداخت اشاره شده در بند ۱ این ماده به صورت خودکار مجوز بگیرند و در دفاتر ثبت اشاره شده در مواد ۱۴ و ۱۵ وارد شوند، به شرط اینکه مراجع ذی صلاح مستنداتی داشته باشند که نشان دهند این نهادها با الزامات تعیین شده در مواد ۵ و ۱۱ تطبیق دارند.

مراجع ذی صلاح باید پیش از صدور مجوز به نهادهای پرداخت مربوط اطلاع بدهند.

۳. این بند شامل شخصیت‌های حقیقی یا حقوقی ای می‌شود که تا پیش از ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ از ماده ۲۶ دستورالعمل 2007/64/EC منتفع شده‌اند و فعالیت‌های خدمات پرداخت را در دایره تعریف دستورالعمل 2007/64/EC دنبال کرده‌اند.

کشورهای عضو باید به این اشخاص اجازه بدهند که این فعالیت‌ها را تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۹ در کشور عضو مربوط مطابق دستورالعمل 2007/64/EC ادامه بدهند و آن‌ها را به کسب مجوز مطابق ماده ۵ این دستورالعمل، کسب معافیت مطابق ماده ۳۲ این دستورالعمل یا تطبیق با سایر شرایط تعیین شده یا اشاره شده در باب ۲ این دستورالعمل ملزم نکنند.

هر شخص اشاره شده در بند فرعی اول که تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۹ مطابق این دستورالعمل مجوز نگرفته باشد یا معاف نشده باشد، باید مطابق ماده ۳۷ این دستورالعمل از ارائه خدمات پرداخت منع شود.

۴. وقتی مراجع ذی صلاح مستنداتی دارند که نشان می‌دهند الزامات تعیین شده در ماده ۳۲ رعایت شده‌اند، کشورهای عضو می‌توانند اجازه بدهند که شخصیت‌های حقیقی یا حقوقی منتفع از معافیت اشاره شده در بند ۳ این ماده از معافیت بهره ببرند و به صورت خودکار در دفاتر ثبت اشاره شده در مواد ۱۴ و ۱۵ وارد شوند. مراجع ذی صلاح باید این موضوع را به نهادهای پرداخت مربوط اطلاع بدهند.

۵. صرف نظر از بند ۱ این ماده، نهادهای پرداختی که برای ارائه خدمات پرداخت اشاره شده در بخش (۷) پیوست دستورالعمل 2007/64/EC مجوز گرفته‌اند، باید این مجوز را برای ارائه آن دسته از خدمات پرداختی حفظ کنند که خدمات پرداخت اشاره شده در بخش (۳) پیوست ۱ این دستورالعمل محسوب می‌شوند، به شرط اینکه مراجع ذی صلاح تا ۱۳ ژانویه ۲۰۲۰ مستنداتی داشته باشند که نشان دهند الزامات تعیین شده در بخش (ج) ماده ۷ و ماده ۹ این دستورالعمل رعایت شده‌اند.

ماده ۱۱۰

اصلاحات دستورالعمل 2002/65/EC

در ماده ۴ دستورالعمل 2002/65/EC، بند ۵ با متن زیر جایگزین می‌شود:

۵. در مواردی که دستورالعمل 2015/2366 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا* هم باید اعمال شود، شرایط اطلاعاتی ذیل ماده ۳(۱) این دستورالعمل، به استثنای بخش‌های (ج) (۲) تا (ز)، (الف) (۳)، (د) و (ه) و (ب) (۴) باید با مواد ۴۴، ۴۵، ۵۱ و ۵۲ دستورالعمل (EU) 2015/2366 جایگزین شوند.

* دستورالعمل 2015/2366 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۵ نوامبر ۲۰۱۵ در مورد خدمات پرداخت در بازار داخلی و اصلاحیه دستورالعمل‌های 2002/65/EC، 2009/110/EC، 2013/36/EC و آیین‌نامه 1093/2010 (EU) و لغو دستورالعمل 2007/64/EC (OJL 337, 23.12.2015, p. 35).

ماده ۱۱۱

اصلاحات دستورالعمل 2009/110/EC

دستورالعمل 2009/110/EC به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱. ماده ۳ به شرح زیر اصلاح می‌شود:

(الف) بند ۱ با متن زیر جایگزین می‌شود:

«۱. بدون تعارض با این دستورالعمل، ماده ۵، مواد ۱۱ تا ۱۷، ماده (۵) ۱۹ و (۶) و مواد ۲۰ تا ۳۱ دستورالعمل 2015/2366 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا* شامل قوانین تفویضی تصویب‌شده ذیل ماده (۴) ۱۵، ماده (۵) ۲۸ و ماده (۷) ۲۹ آن دستورالعمل باید با اعمال تغییرهای لازم شامل نهادهای پول الکترونیکی شوند.

* دستورالعمل 2015/2366 (EU) پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۵ نوامبر ۲۰۱۵ در مورد خدمات پرداخت در بازار داخلی و اصلاحیه دستورالعمل‌های 2002/65/EC، 2009/110/EC، 2013/36/EC و آیین‌نامه 1093/2010 (EU) و لغو دستورالعمل 2007/64/EC (OJL 337, 23.12.2015, p. 35).

(ب) بندهای ۴ و ۵ با متن زیر جایگزین می‌شوند:

«۴. کشورهای عضو باید به نهادهای پول الکترونیکی اجازه بدهند که پول الکترونیکی را از طریق آن دسته از شخصیت‌های حقیقی و حقوقی توزیع و باز خرید کنند که به نیابت از آن‌ها عمل می‌کنند.

وقتی چنین نهادی پول الکترونیکی را با استخدام شخصیتی حقیقی یا حقوقی در کشور عضو دیگری توزیع می‌کند، مواد ۲۷ تا ۳۱، به استثنای ماده (۴) ۲۹ و (۵)، دستورالعمل 2015/2366 (EU) شامل قوانین تفویضی تصویب‌شده مطابق ماده (۵) ۲۸ و (۷) ۲۹ این دستورالعمل باید با اعمال تغییرهای لازم شامل این نهاد پول الکترونیکی شوند.

۵. صرف نظر از بند ۴ این ماده، نهادهای پول الکترونیکی نباید از طریق نمایندگان، پول الکترونیکی منتشر کنند.

نهادهای پول الکترونیکی باید اجازه داشته باشند خدمات پرداخت اشاره‌شده در بخش (الف) ماده (۱) ۶ این دستورالعمل را از طریق نمایندگان ارائه دهند، به شرط اینکه شرایط تعیین‌شده در ماده ۱۹ دستورالعمل 2015/2366 (EU) رعایت شده باشند.»؛

۲. در ماده ۱۸، بند زیر اضافه می‌شود:

«۴. کشورهای عضو باید به نهادهای پول الکترونیکی که تا پیش از ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ فعالیت‌هایی را مطابق این دستورالعمل و دستورالعمل 2007/64/EC در کشور عضو شروع کرده‌اند که دفتر اصلی‌شان در آن قرار دارد، اجازه بدهند که این فعالیت‌ها را در آن کشور عضو یا کشور عضو دیگری ادامه بدهند و آن‌ها را تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۸ به کسب مجوز مطابق ماده ۳ این دستورالعمل یا تطبیق با سایر الزامات تعیین‌شده یا اشاره‌شده در باب ۲ این دستورالعمل ملزم نکنند.

کشورهای عضو باید نهادهای پول الکترونیکی اشاره شده در بند فرعی اول را به ارائه همه اطلاعات مربوط به مراجع ذی صلاح ملزم کنند تا این مراجع بتوانند تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۸ ارزیابی کنند که این نهادهای پول الکترونیکی با الزامات تعیین شده در باب دوم این دستورالعمل تطبیق دارند یا خیر و اگر ندارند باید چه اقدام‌هایی را انجام دهند تا تطبیق پیدا کنند یا مقتضی است مجوزشان لغو شود.

نهادهای پول الکترونیکی اشاره شده در بند فرعی اول که با تأیید مراجع ذی صلاح با الزامات تعیین شده در باب دوم تطبیق دارند باید مجوز دریافت کنند و در دفتر ثبت وارد شوند. اگر این نهادهای پول الکترونیکی تا ۱۳ ژوئیه ۲۰۱۸ با الزامات تعیین شده در باب دوم تطبیق نداشته باشند، باید از انتشار پول الکترونیکی منع شوند.»

ماده ۱۱۲

اصلاحات آیین‌نامه (EU) No 1093/2010

آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 به شرح زیر اصلاح می‌شود:

۱. در ماده ۱، بند ۲ با متن زیر جایگزین می‌شود:

«۲. مرجع قانونی باید در حدود اختیارات تفویضی این آیین‌نامه و در دامنه دستورالعمل 2002/87/EC، دستورالعمل 2009/110/EC، آیین‌نامه 2013/575/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا)*، دستورالعمل 2013/36/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا)**، دستورالعمل 2014/49/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا***)، آیین‌نامه 2015/847/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا****)، دستورالعمل 2015/2366/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا*****) و در حدودی که این قوانین شامل نهادهای اعتباری و پرداخت و مراجع ذی صلاح ناظر بر آنها می‌شود و مطابق بخش‌های مربوط دستورالعمل 2002/65/EC و دستورالعمل 2015/849/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا*****) شامل همه دستورالعمل‌ها، آیین‌نامه‌ها و احکام مبتنی بر این قوانین و مطابق همه قوانین الزام‌آور اتحادیه عمل کند که وظایفی را به این مرجع تفویض می‌کند. مرجع قانونی همچنین باید مطابق آیین‌نامه (EU) No 1024/2013 (شورای اتحادیه اروپا***** عمل کند.

* آیین‌نامه 2013/575/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۱۳ در مورد الزامات احتیاطی برای نهادهای اعتباری و شرکت‌های سرمایه‌گذاری، اصلاحیه آیین‌نامه (EU) No 648/2012 (OJ L176, 27.6.2013, p. 1).

** دستورالعمل 2013/36/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) در تاریخ ۲۶ ژوئن ۲۰۱۳ در مورد دسترسی به فعالیت نهادهای اعتباری و نظارت احتیاطی بر نهادهای اعتباری و شرکت‌های سرمایه‌گذاری، اصلاحیه دستورالعمل 2002/87/EC و لغو دستورالعمل‌های 2006/48/EC و 2006/49/EC (OJ L176, 27.6.2013, p. 338).

*** آیین‌نامه 2015/847/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) در تاریخ ۲۰ مه ۲۰۱۵ در مورد اطلاعات همراه با انتقال منابع مالی و لغو آیین‌نامه (EC) No 1781/2006 (OJ L173, 12.6.2014, p. 149).

**** آیین‌نامه 2015/847/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) در تاریخ ۲۰ مه ۲۰۱۵ در مورد اطلاعات همراه با انتقال منابع مالی و لغو آیین‌نامه (EC) No 1781/2006 (OJ L141, 5.6.2015, p. 1).

***** دستورالعمل 2015/2366/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) در تاریخ ۲۵ نوامبر ۲۰۱۵ در مورد خدمات پرداخت در بازار داخلی و اصلاحیه دستورالعمل‌های 2009/110/EC، 2013/36/EU و آیین‌نامه (EU) No 1093/2010 و لغو دستورالعمل (EU) No 1093/2010 و لغو دستورالعمل (OJ L337, 23.12.2015, p. 35).

***** دستورالعمل 2015/849/EU (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) در تاریخ ۲۰ مه ۲۰۱۵ در مورد جلوگیری از استفاده از سیستم مالی برای اهداف پول‌شویی یا تأمین مالی ترور بسم، اصلاحیه آیین‌نامه (EU) No 648/2012 (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) و لغو دستورالعمل (EU) No 2005/60/EC (پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا) و دستورالعمل (OJ L141, 5.6.2015, p. 73).

***** آیین نامه (EU) No 1024/2013 شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۱۵ اکتبر ۲۰۱۳ که وظایف ویژه‌ای را در مورد سیاست‌های مربوط به نظارت احتیاطی نهادهای اعتباری به بانک مرکزی اروپا تفویض می‌کند (OJ L 287, 29.10.2013, p. 63).

۲. ماده (۱)۴ با متن زیر جایگزین می‌شود:

۱. منظور از «نهادهای مالی» نهادهای اعتباری طبق تعریف بخش (۱) ماده (۱)۴ آیین نامه (EU) No 575/2013، شرکت‌های سرمایه‌گذاری طبق تعریف بخش (۲) ماده (۱)۴ آیین نامه (EU) No 575/2013، شرکت‌های خوشه‌ای مالی طبق تعریف ماده (۱۴)۲ دستورالعمل 2002/87/EC، ارائه‌دهندگان خدمات پرداخت طبق تعریف بخش (۱۱) ماده ۴ دستورالعمل (EU) 2015/2366 و نهادهای پول الکترونیکی طبق تعریف بخش (۱) ماده ۲ دستورالعمل (EU) 2009/110 است، به جز اینکه در مورد دستورالعمل (EU) 2015/849، منظور از «نهادهای مالی» نهادهای اعتباری و نهادهای مالی طبق تعریف بخش (۱) و (۲) ماده ۳ دستورالعمل (EU) 2015/849 است.»

ماده ۱۱۳

اصلاحات دستورالعمل 2013/36/EU

در پیوست ۱ دستورالعمل 2013/36/EU، بخش (۴) با متن زیر جایگزین می‌شود:

۴. خدمات پرداخت طبق تعریف بخش (۳) ماده ۴ دستورالعمل (EU) 2015/2366 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا*؛

* دستورالعمل (EU) 2015/2366 پارلمان اروپا و شورای اتحادیه اروپا در تاریخ ۲۵ نوامبر ۲۰۱۵ در مورد خدمات پرداخت در بازار داخلی و اصلاحیه دستورالعمل‌های (EU) No 1093/2010 و آیین نامه 2002/65/EC، 2009/110/EC، 2013/36/EU و لغو دستورالعمل (OJ L 337, 23.12.2015, p. 35) 2007/64/EC.

ماده ۱۱۴

لغو

دستورالعمل 2007/64/EC از تاریخ ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ لغو می‌شود.

هرگونه ارجاع به دستورالعمل لغوشده باید ارجاعی به این دستورالعمل تلقی شود و مطابق با جدول همبستگی پیوست ۲ این دستورالعمل تفسیر شود.

ماده ۱۱۵

تدوین قوانین هم‌ارز ملی

۱. کشورهای عضو باید تا ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ قوانین ضروری برای تطبیق با این دستورالعمل را تصویب و منتشر کنند و این موضوع را بلافاصله به کمیسیون اطلاع بدهند.

۲. کشورهای عضو باید این قوانین را از ۱۳ ژانویه ۲۰۱۸ اجرا کنند.

کشورهای عضو هنگام تصویب این قوانین باید ارجاعی به این دستورالعمل بدهند یا آن ارجاع را در هنگام انتشار رسمی همراه قوانین

منتشر کنند. کشورهای عضو باید خودشان تصمیم بگیرند که چطور می‌خواهند ارجاع بدهند.

۳. کشورهای عضو باید متن مصوبات اصلی قانون ملی‌ای را به کمیسیون ارسال کنند که در حوزه تحت پوشش این دستورالعمل تصویب می‌کنند.

۴. کشورهای عضو با تقلیل بند ۲ باید اطمینان حاصل کنند که تمهیدات امنیتی اشاره‌شده در مواد ۶۵، ۶۶، ۶۷ و ۹۷ از ۱۸ ماه بعد از تاریخ اجرای استانداردهای فنی رگولاتوری مورد اشاره در ماده ۹۸ اجرا می‌شوند.

۵. کشورهای عضو نباید آن دسته از شخصیت‌های حقوقی را که تا پیش از ۱۲ ژانویه ۲۰۱۶ فعالیت‌های ارائه‌دهندگان خدمات شروع پرداخت و ارائه‌دهندگان خدمات اطلاعات حساب را طبق تعریف این دستورالعمل در سرزمینشان انجام می‌دادند، از ادامه همان فعالیت‌ها در سرزمینشان در طول دوره گذار اشاره‌شده در بندهای ۲ و ۴ منع کنند. این فعالیت‌ها باید مطابق چارچوب رگولاتوری مربوط کنونی انجام شوند.

۶. کشورهای عضو باید حتماً این اطمینان را حاصل کنند تا آن زمانی که ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت با استانداردهای فنی رگولاتوری که در بند ۴ اشاره‌شده است تطبیق پیدا می‌کنند و همچنین ارائه‌دهندگان خدمات حساب پرداخت از تطبیق ندادن این موارد برای مسدودسازی حساب یا ممانعت از استفاده از خدمات شروع پرداخت و اطلاعات حساب برای حساب‌های موجود نزد خودشان سوءاستفاده نمی‌کنند.

ماده ۱۱۶

اجرائی شدن

این دستورالعمل باید در بیستمین روز بعد از انتشار در ژورنال رسمی اتحادیه اروپا اجرائی شود.

ماده ۱۱۷

مخاطبان

مخاطب این دستورالعمل کشورهای عضو هستند.

تدوین شده در استراسبورگ در تاریخ ۲۵ نوامبر ۲۰۱۵.

از طرف شورای اتحادیه اروپا	از طرف پارلمان اروپا
رئیس	رئیس
ان. اشمیت ^۲	ام. شولتس ^۱

1. M. SCHULZ

2. N. SCHMIT

[

پایان

]